

Iva Adamcová

Iva Adamcová – České Budějovice 4. 5. 2013

Já vás vítám v Českých Budějovicích. Moc jsem se na vás těšila a těším se na každou přednášku. Minulý týden v pátek byla přednáška v Ústí, která není na webu. Ráno předtím, než jsem tam jela, jsem si říkala, co já zas budu povídat. Nikdy nevím, co budu říkat, ale bylo to až údivné, protože jsem měla hlavu opravdu absolutně prázdnou. Přednáška byla neuvěřitelná, byla tam krásná atmosféra. Mně pak přišlo hodně dopisů a Oldřiška Vacková z Chomutova mi napsala: „Ivanko, to byla nejkrásnější přednáška, jakou jsem kdy viděla.“ Říkám si, vy jste neuvěřitelní, hluchý slyší a slepý vidí, to není možné. Ale na to konto v pondělí ráno se mi stala zvláštní věc. O té vám musím vyprávět.

Mně se zvláštní věci dějí vždy, když se mi zaobluje rok. A mně se teď kulatil rok, protože jsem čarodějnice, měla jsem posledního dubna narozeniny a 29. v pondělí ve 3 hodiny ráno jsem zažila neuvěřitelnou věc. Vždycky vám říkám o programu, který probíhá. Božství mi to skutečně úplně naservírovalo, fakt programově, v noci ve 3 hodiny jsem se vzbudila a viděla jsem realitu světa. Vždycky vidím vás, vaše tváře, které se míjí mým osudem v Akáše. Všichni jste tvořeni vírem energie a jste tvořeni energetickými body, které svítí. Ale je tam vidět i tvář přesně, jak vypadá, je to kouzelné. Při tom mám nádherné pocity blaženosti. Vidím ten osud, jak se prolíná a jak protéká jako řeka kolem mě. A najednou uprostřed toho víru se otevřel obrovský, nádherný světelný bod, který se rozrůstal. Taková supernova, řekla bych. V ten okamžik se mi otevřel a uprostřed toho bodu se něco objevilo. Zezačátku jsem nevěděla, co to je. V jedné chvíli se mi na hrudníku, na srdci, otevřela škvíra. Já jsem vypadala jak poštovní schránka nebo ještě líp, takový ten vstup na disketu do počítače. A najednou jsem rozeznávala, co to je. Uprostřed světla byl očíslovaný blok, začal se trhat, a jak se blížil ten list, viděla jsem, jak je popsáný. Byly tam samé křížky a kolečka, všechno bylo absolutně modře popsáné. Jak jsem stoupla do té díry, chodil mi list po listě, jako když čistíte svoje počítače. Tak se to tam odtrhává. A když se ten blok celý vytrhal, moje díra se zavřela a přišel obrovský pocit blaha. Pak jsem si říkala: „Hurá, to zase máme téma na další povídání.“

Vidíte, nic si nepřivlastňuji. A moc dobře víte, že nyní se věnuji tzv. audionahrávkám. Dnes se zase natáčí asi po třech nebo po čtyřech týdnech. Dan na to čeká, samozřejmě děkujeme Pavlovi a Kamile, že mu to odevzdáte. Budu vám vysvětlovat další podrobnosti týkající se odložení iluze hmotného světa, protože to je pro vás velmi důležité. Proto jsem tady dnes namalovala podobný obrázek, který znáte, ale v něčem trochu jiný. Člověk běžně setrvává jakoby v bodu. Stav a umístění bodu neboli vašeho těla je tam, kde jste se narodili a kde nyní jste. A jste vždy přesně umístěni tam, kde vývojově potřebujete být. Všichni se samozřejmě ocitáte, protože jste schopní slyšet moje přednášky, v období, které je na rozhraní mezi třetí a pátou dimenzí. To znamená, učíte se v takzvané bráně, ve čtvrté dimenzi. A to je žít přítomnost, což mnozí z vás ještě trošičku nechápou.

V Ústí před týdnem mi jedna paní řekla: „Ivanko,“ ... pozor, ta paní byla u mě dokonce na aurickém sezení asi dva roky zpátky a informace už slyšela, vnímala. Ale stejně

trošku zapomínáte, ony tak jako ustoupí, proto se k nim velice ráda vracím, abyste je pochopili a zopakovali, protože opakování je skutečně matka moudrosti. A najednou se mě zeptala: „Ivanko, mně se poslední dobou nedaří žít v přítomnosti. Když třeba něco krájím v kuchyni, odbíhají mi myšlenky jinam.“ Já jsem na ni třeštila oči. Říkám: „Ale vy jste mě špatně pochopila. To jsem vás nikdy neučila.“ To je stav nastavený mechanicky, jak učí pan Eckhart Tolle. A je to velice úžasný muž, je to báječný muž. Můj muž ho velice miluje, přinesl mi dvě jeho knížky, ale já je bohužel nemohu číst, protože já to žiju. To je, jako kdybyste se vrátili v druhé třídě ke slabikáři, když už ho máte nazpaměť naučený. To neznamená, že bych odsuzovala Eckharta Tolle, naopak, já si obrovsky vážím každého učitele, který tady je.

Nad námi jsou jiné reality, které jsou zase „vyšší“, a jsou potřebné, protože doplňují celistvost, dimenzní celistvost. Jen si klidně vzpomínejte na minulost. To vám nikdo nezakazuje. Stav minulosti je pouze iluzorní, protože člověk, který žije ve třetí dimenzi a má své Ego neboli prosazování vůle člověka, si připadá oddělený jako ta kulička, jako ta komůrka. Je oddělený od celku svým egoismem. Člověk prosazující své Ego, považuje ještě věci za dobré a špatné, což je jeho iluze. Pokud prosazujete své věci, to znamená, považujete věci za špatné a dobré, nežijete ještě, že vše je dobré, nemůžete se dostat ke stavu přítomnosti, protože vytváříte odporové emoce. A víte, že to jsou negativní emoce. Každá čakra je má na jiné úrovni a každý z vás některou čakru umí, některou čakru neumí. Proto jste se sem narodili, protože vaše Nadjá, Bůh ve vás věděl, co ještě nemáte zpracované. A podle toho jste si jako Bůh vybrali svůj osud, kde všechny věci, které jste v minulosti ještě nezpracovali, musíte prožít.

Vše se děje na vaši objednávku, vy jste Bůh. Zvolili jste si osud vašeho těla, které se tady hezky projde. Osud je celý hotový, a když se narodíte, zkuste si představit, že otevřete dveře do toho života. Vlezte si do svého těla a před vámi je hotový tunel, kde po obou stranách tunelu jsou vstupní neboli výstupní dveře, to je zároveň. Kráčíte tím tunelem, kde je všechno připravené. A víte, že sami jste si připravili celý tunel, celou komůrku. A jsou lidé, kteří obrovsky trpí a odmítají, když je někdo opustí. A někdy také odmítáte, když vás někdo navštíví, třeba nějakého nepříjemného šéfa v práci. Ale pozor, máte ho naprogramovaného v osudu, tam máte dveře, on ty dveře otevře a vstoupí vám do života. A když tam vstoupí, patří k vám. Sami jste si ho tam pozvali, jinak by tam ty dveře nebyly. A děje se to v určitém věku, to tam taky je, ano, každý váš rok se odehrávají nějaké věci, které jsou v programu. Svým bytím se posunujete do toho programu. Některé dveře se otevřou zleva, zprava. Přejde nějaká situace, přijde nějaký člověk s konáním, který byl objednán, protože skutečná realita druhého člověka je ve vás, je vaše. Já vás „převádím“ na nové vědomí a žití nového vědomí. Vy jste celá bytost. To znamená, že vaše skutečná realita je všech lidech, ve všech vedle vás.

Lidé ve 3D jsou ponořeni pod hladinu hmoty. Bůh se zasune do hmoty, aby si v zapomnění své vlastní božské reality vyzkoušel žití v oddělenosti. Osud toho člověka mu dá zapomenout, když se narodí jeho oddělenost. Všechno, co prožíváte, je vaší vůlí, jenže o tom nevíte. Nikdy nemůže dojít k poznání, dokud budete z té kuličky, ze svého domečku koukat a hledat Boha ve vnějším světě. Nikdy se k němu nedostanete. Ale lehce se k němu dostanete tehdy, když si uvědomíte, že celé vaše bytí je vaší vůlí, že jste

v každém druhém člověku, který je vedle vás. Nejenom v člověku, samozřejmě. Nebudu zabíhat až do těch jemných záležitostí. Ano, je to všechno, protože každá dimenze je tady. Je jich 144, všechny jsou tady, ale vždycky tam, kde bytost žije, to je jedno, kde pak jste, vidíte i spodní dimenze, ale ty spodní nevidí nikdy ty horní. Vy se tam musíte prožít vývojem. A já jsem záměrně namalovala ty nižší, které máte tady. Taky jste si kdysi dávno prožili dimenzi bodu, to už je dávno pryč, samozřejmě. V takovém tom jednom atomu, který existuje s tím základním bytím. Druhá dimenze je dvourozměrná, to znamená, ta vidí jenom plochu, tam jsou už bytosti. Vnímání té bytosti je, že se plazíte a vnímáte jenom plochu. A když pak dáte něco před tu bytost, třeba položíte prst nebo papír, tak ona neví, co to je, kde se to vzalo, jak si s tím má poradit. Najednou neví, kam se vydat. Když nadzvednete ten papír o milimetr, je to vlastně malinký úsek, ale ta bytost to nevnímá, přestože to tam je. To je druhá dimenze.

Třetí dimenze je stav, kdy se iluzorně vytvoří třetí hrana a uměle se vytvoří čas a prostor. To je dimenze, ve které se tady pohybuje v současnosti velké množství lidí. Vidíte to? V třetí dimenzi jste žili velice mnoho životů a dospěli jste k velikému odložení egoismu. Ještě vám k tomu maličko zbývá, ale už vnímáte jiné věci, už niterně víte, že existují věci, které oči nemohou vidět, ale vnímáte je, že existují. Tyto nehmotné věci jsou mnohem důležitější. Přátelství, láska. Můžete si sáhnout na lásku? To nejde, ale víte už, že existuje. Svoboda. To jsou stavy, které vás obrovsky naplňují a stojí za to. Člověk se k nim prožije až po průchodu čtvrté čakry a výš, cítí láskyplné spojení, bohužel ne ještě ke všem lidem. To je až v rovinách, které se týkají třetího oka. Přes tuto hranici vás nyní převádím.

Ve všech filozofických knihách a spisech, které tady jsou, anebo jsou psány na náboženské rovině, zevnitř směrem ven vychází vždy ty pravdy, které tam jsou. Zároveň se dotýkám samozřejmě církví. Je správné i to, že církve mezi sebou celá léta bojovaly, protože jste si v tom rozdělení třetí dimenze museli prožít boje. Církve se perou o toho svého jediného Boha a o svoje pravdy, ale to není Bůh. Víte, že Bůh je univerzální záležitost. Mimochodem je mu úplně šumafuk, o co tady bojujete. On nemá Ego, to prožíváte pouze vy v té iluzorní rovině oddělené hmoty. Bůh se ponoří do jednotlivých komůrek a pak se ta komůrka uzavře. Člověk se dostane pod úroveň hmoty, tzn. pod zákon hmoty. Zákon hmoty rovná se energie satanská a Satan je obrovská energie, úžasná energie. On, jak už víte, je součástí celku. Není to tak, jak se psalo. Oddělenost tady hlídaly i záznamy v bibli, bylo to nutné pro tuto dobu. Bude psaná další svatá kniha, která vznikne až po čase, protože každá dimenze má své pravdy. A vy se je musíte naučit žít v praxi, abyste to změnili. Dokud budete mít víru v cokoli a nebudete to žít, nikdy se k tomu nedostanete. Není čeho se bát. Uvědomte si, že všechno, co existuje, jste jenom vy. Ano, ve skutečnosti se musíte bát jen svých činů. A smíte jen žít. Neboť co ta buňka vytváří v božském těle vůči celku, jakýkoliv egoismus vytvoří, si pak sklídí. Ale pozor, nejenom tělem, stačí v mysli. Protože není skutečně nic jiného než vy a všechno máte tím pádem ve svých rukách.

Bůh se vtělí, vybere si osud a všechno, co tam máte, včetně lidí, včetně situací, je pro vás tím nejlepším, co můžete prožít. Karma se staví velmi jednoduchým způsobem. Pokud vím, že tyto pravdy existují a vše je dobré, to znamená, že všechno, co jsem kdysi

vytvořil svým tělem, v této době sklízím. Když mi dnes někdo přijde ublížit nebo cokoliv mi udělat, zasloužil jsem si to. Když už žijete tento pocit, vám obrovsky pomůže, protože když to víte, zachováte klid, byť by to tak zdánlivě nevypadalo. Věřte mi, teprve jste čistí, když žádný egoismus neuděláte. Já jsem si to ověřovala spousty let, od svého narození. Já si pamatuju, dostala jsem se třeba do situace, kdy velké množství lidí, bylo nás asi dvacet, pětadvacet, jsme dostali obrovského sprdáka od nějakého člověka. Choval se velmi cholericky, nadával nám do idiotů, co všechno neumíme, kdesi cosi. Víte, já tu hmotu nevnímám. Mně je jedno, kdyby Ivu někdo urazil, to mě netrkne, já Ivu nepovažuji za sebe. Já jsem ten, co řídí Ivu. Já jsem ten řidič a Iva je tělo, které považují za autíčko a vedu ho vlastně tím životem. Pokud někdo urazí Ivu, to je jako kdyby někdo urazil váš Mercedes nebo Trabant. To je mi úplně buřt, nevadí mi, že někdo mluví o mém autě, že jo? Jen jsem pozorovala, jak ten člověk zuřil a křičel, ti druzí se různě tvářili. Na těch lidech je vidět, jak se jich to dotýká nebo nedotýká. Mně to bylo jedno, já jsem jen tak pozorovala, jak vlastně trpí ten člověk, když tak křičí. A najednou se zarazil, otočil se na mě, zachytil mé oči a říká: „Na vás to neplatí.“

Vaše nitro je důležité, pak se propojíte do nitra všech lidí. Oni jsou odděleni svým egoismem, ale u mě je to otevřené. To znamená, ten člověk, byť by si to myslel a já jsem patřila do nějaké skupiny, on to nevnímá. Já si pamatuji, před pár lety, to už je dva a půl roku zpátky, to bylo před Vánocemi, jsme jednou měly sezení. Tam bylo asi osm až deset žen, já už si přesně nepamatuji, kolik jich tam bylo. Prodávala jsem jim šperky. A pamatuji si, tam bylo hodně dobrých žen, ta skupina byla báječná. Nicméně já nikdy nemluví duchovně před lidmi, kteří sami nezačnou. To bych nikdy neudělala. To si nesmíte ani vy dovolit, opravdu někdy můžete lidi dost vyděsit. Samozřejmě, to je cpaní někoho nějakým směrem. Pokud se mě někdo zeptá, odpovím, ale když to není nutné, nemluví. Já jsem tam figurovala jako takový normální človíček, běžný, možná hodný. Nevím, jak ti lidé to cítí, do toho nezasahuji. Tam byla jedna žena, která se přestěhovala kdysi dávno do Kanady a sem se vrátila zpátky před pár lety, protože se musela postarat o maminku. Maminka pak zemřela asi během dvou let. Ona se o ni postarala a už tady zůstali, byla z Mimoně, už hodně dobrá. A tato paní po čase navodila nějaké téma. Vzpomněla si na událost, kterou si už moc dobře nepamatuji, nějakí dva lidé u banky udělali nějakou scénu. Něco tam probíhalo. A najednou všechny ženy začaly ty lidi kritizovat. A já jsem je jen pozorovala. Popíjela jsem kafe, vždy jsem ho položila na podšálek. Pozor! Kdybych je v hlavě odsoudila za to, že kritizují, tak bych byla stejná. Bohu je jedno, jestli to děláte i tělem nebo jenom v hlavě. Vy to ještě děláte! V tu chvíli jste na stejné úrovni. Uvědomte si, že jste zodpovědní za to, jakou myšlenku si přisvojíte.

A teď vám řeknu jednu důležitou věc. I osvícenci cítí negativní myšlenky. I oni mají Ego, vždyť jsou také do svého těla nalití, pod hladinou zákona hmoty neboli Satana. Neboli egoismu. Jenže takového osvícence už to netrápí, ten ví, že mu to nepatří. Vidí, že to proletí hlavou a je mu to úplně buřt. Ale vy si to ještě někdy přisvojíte, i když už jste v dobré hladině. Nenechte si ani přisvojit: „Ježíš, já jsem asi špatný, když to tam ještě mám.“ To tam bude vždycky, dokud neopustíte tělo, ale nepatří vám to. Stačí nereagovat. A vidíte? Já jsem tam neměla žádný odsudek, nic. A jen tam popíjím to kafičko. Asi pět minut ženy blafaly, jak se někteří lidé neumí chovat, jak je to hrozné, a

podobně. Každý z vás v nějaké úrovni ještě občas podlehne myšlence egoismu. Stačí nepodlehnout. A najednou ta žena zvedla oči, usmála se a říká: „My jsme hrozné, co?“ Víte, ona cítila, že já tu myšlenku neměla. Stačí pak, když budete mlčet. Nic v té hlavě nemít a druzí sami přestanou. Ano, to je žití celku. To je pokora.

Co to je přesně hmota? Jestliže jste přišli do hmoty, první základní hmota je vaše tělo. Po čase, když se vám narodí egoismus, si samozřejmě začnete připadat jako to vaše jméno. Ale tak to není. To nevádí. Pak si připadáte jako jméno, výborně. Tam je mnoho podmínek, které vás jako jméno může chytit. Zkuste si to představit. Narodíte se jako děti svým rodičům a začnete si přivlastňovat hmotu svých rodičů. Žárlíte na sebe se svým sourozencem. Znáám spoustu sourozenců, kteří jsou z jedné rodiny. Já si pamatuju, na Karlovarsku žije rodina, která měla krásnou, chytrou dceru. Vše probíhalo dobře a za pět let se narodil syn. Byl hodně nemocný se srdcem, podstoupil nějaké operace na srdeční chlopni. Samozřejmě jeho maminka a otec se museli starat o to malé dítě. Chlapeček nemohl ani nějakou dobu chodit, vždy po těch operacích. Přestože už byl větší, tak ho ta máma nosila. Dodneška je to sranda, když je vidím, ten kluk si myslí, že on byl ten blbý a nemocný a že rodiče měli více rádi tu chytrou a hezkou sestru. A ta holka si myslí, že mrňous bratr byl udržovaný a opečovávaný. A že ho rodiče měli víc rádi. Ti rodiče v tom byli absurdně nevině. To je jenom přivlastňování si. Vy toužíte po takovém tom zdůrazňování. Teď něco uděláte, aby přišla pochvala. A nastavíte tu hlavičku a to ramínko, aby vás někdo pohladil a poklepal. To už je chtění vašeho jména. Myslíte si, že když něco neuděláte vy nebo ti druzí, že jsou kvůli tomu špatní. Úplně zapomeňte na tyto věci.

Další přivlastňování, v kterém jste prozkoušení, je vaše partnerství. Nikdo vám nepatří. Vám nepatří ani vaše vlastní tělo. To tady necháte jako prvky této Země, jako hmotu. Nic si odsud neodnesete. Jen přes tu hmotu se vyvinete. Blok se vytváří tím, že něco odmítáte nebo si někoho přivlastňujete. Dávejte dobrý pozor. Já Bůh, který jsem si zvolil své tělo a jméno, jsem se potřebovat nalít do toho těla stoprocentně. Jestliže ale ta Iva, to jméno těla, někde řekne v přítomných chvílích daného okamžiku „ne,“ Iva nesouhlasí s původní mojí vůlí. Jenomže moje původní vůle a skutečná realita je ta božská. Ta Iva je iluzí. Tzn. Ego je prosazování té iluzorní Ivy, která vůbec neexistuje. V omylu, že jsem Iva, odmítám sama sebe. Já se nedostanu sama k sobě. To je docela častá věta, že lidé říkají: „Já musím najít sám sebe.“ Ano? Pak se říká: „Musím najít Boha.“ Jenže pozor, to je to samé. Vidíte to? Vy jste Bůh, který je v každém člověku. Nemůžete nikdy přijít ani o člověka, který vás v tunelu vašeho osudu opustí, který takzvaně zemře. Dejme tomu, jdu tunelem, ve dvacátém roce se otevrou dveře a narodí se mi dítě. A roky jde se mnou. Ťap, ťap, ťap, ťap, ťap. Pak se narodí další dítě, ťap, ťap, ťap. A v nějakém roce třeba někam daleko odejdou. Moje děti odešly. Nebo se stane, že vám třeba dítě zemře, to se také může přihodit, protože je to jeho program, jeho tunel byl tak nastavený. Tehdy jediná pátá dimenze je bez utrpení, já jsem šťastná, že šlo v mém tunelu moje dítě se mnou ten čas, který mělo určený od vstupu do výstupu. Kdybych fňukala a blokovala se, tehdy nesouhlasím ani s přítomností toho dítěte. Protože kdyby nepřišlo, tak vlastně by to pro mě bylo lepší, nemusela bych pak plakat nad jeho ztrátou. Z mého pohledu je to absolutně nesmyslné. Já jsem šťastná, že jsem s ním mohla být. To mi nikdo nesebere. A tam si můžete dosadit cokoliv. A teď si

vezměte, když najdu sama sebe, najdu zároveň i Boha a najdu zároveň i toho človíčka, který své tělo odložil a zůstává tady. To všechno je obsaženo v celé bytosti, která hraje pouze hru, iluzi, která se tady koná. To je skutečná realita.

Tak vidíte, že blokovat se a považovat něco za špatné, je absolutně nesmyslné z vašeho pohledu. Další nesmysl je vlastnění dalších jiných těl, což jsou i děti. To probíhá ve hmotě intenzivně. Pokud už se naučíte nelitovat sami sebe a respektovat, co se vám děje, jste ještě prozkoušení přes iluze druhých těl. Ale uvědomte si, že všichni máme stejnou realitu. Já jsem si zvolila svůj osud kompletní, i moje děti i přátelé, všichni lidé na světě mají stejné podmínky. Bůh je absolutní spravedlnost, nikoho nevyvyšuje, on ví, že všichni jste dokonalí v tom stavu, v jakém jste. Neboť hrajete pouze roli jeho celkového těla. Jednu buňku, která musí splnit a udělat vše ostatním, co jim dělá a co má ve svém osudu. Nikdo z vás nemůže druhým lidem vývojem utéct, protože i druzí jsou závislí na vašem přesném čase vývoje. Řeknu vám teď trošku šokující věc. Nedávno se mě v Ústí ptala paní, když máme vůli sice malou, ale máme ji, jak nám může pomoci. Pozor, vaše vlastní vůle vám může pouze zdemolovat tělo. Ano, správný a nejlepší program je původní program vašeho osudu, kdy jste vedeni a jen konáte tělem nápravu, nikdy ne nitrem.

Víte, hmota je úžasná věc. Já jsem si s ní vždy hrála. Já jsem nikdy neměla peníze. Když padla totalita, tak jsme pak měli průkazky na jízdné. Měsíční průkazka na autobus nebo trolejbus na městskou dopravu stála sedm stovek a já jsem je neměla. Tak jsem vstávala o hodinu dřív a chodila každý den několik kilometrů do zubárny pěšky a po cestě jsem vyzvedávala nebo odváděla moje děti do školky nebo do družiny. Byla jsem šťastná, že se hýbu. A pozor! Já jsem tím vydělávala peníze. Já jsem je fyzicky neměla v peněžence, ale z těch peněz, které jsem měla, mi neubývalo, ony mi tam zůstávaly. To samé máte vy. Nemůže ušetřit člověk, který egoisticky prosazuje, teď se omlouvám kuřákům, kouření. On třeba nemá peníze, to tak bývá. Dejme tomu vydá za cigarety 3000 Kč, já nevím kolik, nemám představu, podle toho, samozřejmě, kolik kouříte. Když lidé neudělají svým tělem pro to maximum, mají své finanční rezervy. Pozor, vám pak peníze přibývají. Ale fňukat a litovat sám sebe: „To je jediný hřích, který mám. Ten si musím dovolit.“ To je omlouvání svého egoismu. Tím se nikdy nemůžete posunout dál. Vy totiž musíte všechno udělat pro to, aby Božství vědělo, že si zasloužíte dostat víc.

Ale hlavně, vy tvoříte jenom přítomností. Vy se spojíte s tím celkem jenom přítomností. A přítomnost je spokojenost, kdy přijímáte původní program Boha s tím, co se děje. Vytváří to hormon, který se jmenuje endorfin a normalizuje vám přesně otvor čakry. Ta čakra není sevřená, to znamená, že Bůh do vás může, a není víc otevřená, kdy ho vracíte. Všechno je v normě. To dělá jenom endorfin. Je to stav přítomnosti, kdy původní vůle Boha rezonuje se souhlasem jména a těla. Tehdy vy souhlasíte. Pozor na jemné odchylky, které nevnímáte, to je i údiv. Údiv, že ta žena něco udělala, co by dělat neměla. Údiv, co udělala, je ještě nesouhlas, to je taková jemná nuance odporu. Jsou různé jemné prožitky, kterými dáváte tomu Božství najevo, že s tím nesouhlasíte. Ne, ne, ne. Každý člověk dělá přesně v tu chvíli, co udělat má. To je realita. On to jinak neumí. Čím klidněji zareagujete, tím rychleji on to odloží. Jakmile na něj budete křičet a rvát, aby to nedělal, blokujete ho v tom, protože tam je Ego na Ego. Vlastně se perete

a nikdo se neposouvá, proto si to musíte vzájemně ještě zopakovat, většinou mnohokrát, než vám to dojde. Pak se dostanete na takzvané dno, kdy jste vysílení, vyčerpaní. Vidíte? Prosazujete vůli svého jména a těla. Už jsem to řekla, demolujete si tělo. Ne, svým tělem jenom vždycky udělám okamžik po okamžiku, co se po mě chce. Třeba mi někdo vzal peníze, co s tím nadělám? Nechytila jsem ho za ruku. Nemohu na někoho ukázat prstem. Nemůžete nikoho obvinít. Tak se s tím smírím. Okamžitě do pár dnů vám přijdou nečekaně peníze, které vám to nahradí, když je potřebujete. Tady šlo pouze o prozkoušení vaší reakce, kterou jste si objednali sami u svojí vlastní bytosti, která má tvář jiného člověka. Jde o to, nevytváret niterný odpor. Když to dokážete, ovládáte úplně všechno.

Další věcí, která souvisí s hmotou, je tvorba vaší hmoty. Když nikdo neocení vaši práci, zkuste si prohlédnout svá nitra. Správný přístup ke všemu je, dělat vše jen s radostí, abyste vytvářeli potřebné hormony. Ať je to třeba sportovec nebo ekonom, ať je to lékař. Když to dělám ráda, je to pro mě hobby. Nejste unavení, protože to prožíváte jako hobby. Když budete mít obtížné koníčky, jsou samozřejmě takové stavy, tak se vám může stát, že jste unavení a je to pro vás těžké, protože to berete jako zátěž. Vytváříte si to sami, protože ten odpor je obrovský. Je to zbytečné. To, co děláte, dělejte rádi, že to dělat smíte. Tehdy z vás Bůh udělá skutečně brilantní jedince. Nicméně to, co má být ve vašem osudu brilantním, to bude. To, co nemá být, když byste někde přesáhli, to nebude.

Já jsem vyprávěla, že moje cesta byla velmi zvláštní. Já jsem vždycky věděla, že nebudu studovat vysokou školu, že na ni nemám zkrátka. Tady nejde o to, jaké máte IQ. IQ se týká vaší DNA, kterou máte zakódovanou ve vašem těle jako osud. Znamená to, že pokud mám mít IQ tykve, jak se říká, tak je to je v mém programu a budu tady reprezentovat tykev. Pokud mám být génius, budu géniem. Reprezentuji vždy Boha. Třeba někteří ještě podléháte těmto iluzím, ale pozor, vždycky to dělá jedno jediné Božství. Já mám vždy obrovskou radost, když se někomu něco povede. A nikdy jsem nerozuměla tomu, že se v něčem závodí. Už od dětství se mi to zdálo nesmyslné. Já jsem také běžela v tom stádečku, ale tak jsem si to užívala s těmi lidmi. U někoho jsem viděla, jak nemůže, tak jsem mu pomáhala. U někoho jsem viděla, jak strašně trpí, chce být první, jak ho to vysiluje. A toho jsem chlácholila před ostatními lidmi. A ti lidé pro mě byli obrovsky, obrovsky zábavní. Vždycky to tak bylo.

Vždycky jsem jenom věděla, že v soutěžení se odehrává utrpení, protože utrpení vzniká ve chvíli, když chcete něco jinak, než je. To je stav nespokojenosti. Ten si můžete odříct. Můžete přijmout skutečné Božství, všechno, co se ve vás děje. Odpor pak ve vás vytváří ztráty na vašem zdraví. Nejenom to, vy jste si domluvili, že se naučíte jisté věci, to je ten bod B. To není váš věk života, ten je iluzorní. Je tam přibližný věk života, je tam rok, ve kterém odcházíte, ale ten čas se posunuje potom řádově asi v týdnech. Máte nějakou rezervu. Týká se pouze toho, co se máte naučit, protože každá buňka odchází, až když se naučí stav pokračování neboli stav vašeho emocionálního kvocientu v daném okamžiku. A emocionální kvocient je, a teď dobře poslouvejte, stav množství vašich zkušeností. To, co si odnášíte s sebou, už vám nikdy nikdo nevezme. To je ten největší poklad. Proto musíte ve svých životech, byť v těchto posledních, než se vám trvale

otevře třetí oko, prožít někdy mnohé, docela drsné věci. Všechny věci, které vám připadají jako negativní, si zasloužíte vývojově. A v okamžiku, kdy ten anděl vám je přijde udělat, jak já vždycky říkám nakopat zadek, vy máte být obrovsky blažení, protože v tu chvíli vám znehoval veškerou minulostní karmu. A teď záleží jenom na vás, jestli to znovu vytvoříte a opět to nechcete a odmítnete. Proto máte zachovat klid. Klid se zachová ale jenom jedním způsobem, jiným to nejde. Soucitem. Já jsem jedna buňka a druhý člověk, jiná buňka, mi přijde něco udělat. Ano, vše je energie. Ten člověk by mi to neudělal, kdybych si to vývojově nezasloužila, to znamená, neměla karmu. Mnoho lidí si myslí, že karma je špatná věc. Tak to není. Karma je vaše známka, kterou jste dostali z písemky neboli ze zkoušky. A karma je známka od dvojky do pětky, když budeme brát v úvahu náš školní systém. Buďte rádi, že tam nemáme jedničku až dvacítku. To je samozřejmě iluze, rozdělte si to, jak chcete. To jsem vás chtěla jenom zase rozesmát.

Magie z dnešního pohledu je, že skutečně mágové zasahují do vývoje lidí. Dřív to nebylo vědomé, snažili se pomáhat těm, co skutečně velmi trpí. Mágové se dostali do stavu, kdy intenzívně zneužívají obrovského množství svého vnitřního Božství, kdy už dostávají nějaké informace navíc, ale zasahují do vývoje druhých lidí. Mnohdy si i myslí, zvláště bílí mágové, že dělají dobře. Oni podvádějí sami sebe i ty lidi. Zkuste si představit, že budete mít prvňáka nebo druháka, to je jedno, zkrátka žáčka v nějaké třídě. A ten žáček napíše písemku z matematiky na čtyřku. Mág mu tu karmu vytáhne, on mu ji vygumuje, roztrhá tu špatnou známku. Mnozí, když budete hodně vysoko a šli byste si nechat takto zlikvidovat starou karmu, tak vám bude hned potom velmi špatně, protože vaše Nadjá už je tak čisté, že byste to neměli dělat. A pozor, ten mág si samozřejmě také uškodí, protože zasahuje do vývoje buněk. Zkuste si představit, že vaše buňka těla bude prosazovat svoji vůli vůči druhým buňkám. Co mu to tělo udělá? Zlikviduje ho, samozřejmě, ano, všechno se mu vrátí. V magii se to mnohonásobně vrací tomu člověku a velmi rychle v současné době, protože je v programu i ukončení určité třídy, plástve, kterou jste vy. Ta poslední vrstva odchází do pokory. Teď se odvíjí všechny platby velice rychle. To máte hned za pár hodin na krku, fakt to jde velmi rychle. Buďte rádi, že si smíte prohlédnout a hned zjistit, že jste něco takzvaně vyvedli. Je to skutečně super.

Tato hladina ale ví, že Ego spolupracuje s Otcem. Satan ví, že pro určitou část lidí skončil, že už na ně nedosáhne. A proto si vás potřebuje pořádně prozkoušet. A nejsilnější emoce, která se týká oddělení, je strach, což je obrovská zbraň Ega. Zkuste si představit, když se bojíte, jste taková oddělená buňka, samotná kulička proti celému světu. O to mu jde, samozřejmě. Ne, nemusíte se vůbec ničeho bát. Existuje jediná bytost, kterou jste vy. Tady jde o zesílení vašeho odporu a je to dobře, protože zákon hmoty-Satan hlídá, aby se nahoru do těch horních pozic páté dimenze nedostal nikdo s egoismem. To nejde. To by poškodilo vývoj celistvosti Božího těla, tam se nikdo takový skutečně nedostane. Božství bude reagovat velmi zvláštním způsobem, bude vás chodit strašit v noci. Většinou to tak bývá. Najednou se v noci vzbudíte, budete něco cítit vedle sebe nebo vyloženě i někoho konkrétního.

Já jsem byla včera na krásné návštěvě u známých lidí, které mám velmi ráda. Dopoledne jsem přijela do Prahy a navštívila dva manžele, jsou kouzelní. Vyprávěli mi příběh, já jsem jim totiž předtím také něco vyprávěla. A ona říká: „Ještě, že mi to říkáš, protože mně se to také stalo.“ Zdálo se jí, že někdo zazvonil. Ona šla, otevřela a tam stála černá postava. Bála se, tak začala křičet. A křičela samozřejmě i nahlas ve spánku. Její muž ji pohladil po ruce, přitom ona měla sen, že jí ten chlap sáhl na ruku, tak mu dala pěstí. Zase mu dala pěstí, to byl boxerský souboj v posteli. „Já jsem ji takovou dostal, až jsem zahučel do polštáře,“ její muž se smál. „No ještě, že jsi nám to řekla.“ My se nesmíme opravdu bát. Strašení je různé. Já si pamatuji, že jsem kdysi dávno prožila podobnou událost velmi zvláště. Víte, pomáhejte si klidem: „Teď ještě se nic neděje.“ Držte se přítomnosti. Ano? Jakmile jste rozrušení: „Co bude?“ Tak se vám roztluče srdce a už se bojíte. Ne. „Ještě se nic neděje.“ Já si pamatuji, jak jsem ležela na levém boku, spím. A najednou jsem slyšela praskání peřiny, takový zvuk, jak se láme jakoby ta látka, pak se mi peřina odkryla za zády a někdo se ke mně přicucnul. Pozor, opravdu i hřál, fakt! Mně začalo bušit srdce. Spíte a najednou tohle. Teď si říkám: „Ježíš, kdo to je? Radši budu dělat mrtvého brouka. Ještě nic nedělá, tak je to dobré.“ Udržovala jsem se v klidu. Říkám si: „No a co, tak hřeje. Já budu spát.“ Jenže v tu ránu mi přišla myšlenka do hlavy: „A co když babičce nebude dobře, přijde a uvidí mě v posteli s někým cizím.“ To mě teda dožralo a chtěla jsem mu vynadat. Sedla jsem si a nikdo tam nebyl. Vždycky zachovejte klid. To se mi opravdu stalo.

Byla jsem nedávno v Českém Krumlově. Rok předtím jsem tam měla obrovský noční zážitek, když jsem spala na středověkém statku u jedné úžasné ženy. Už když jsem přijela na ten statek, cítila jsem, jak se tam pohybovaly bytosti, které tam patřily. Byl tam nějaký duch. Moje Nadjá využilo spolupráci toho ducha. Všechno je sranda, nebojte se, všechno přežijete. To se mi ještě nestalo, to bylo úžasné, já jsem nakonec tomu duchovi a tomu egoismu byla obrovsky vděčná, protože jsem prošla zkouškou. A když jsem zachovala klid, tak se mi dvojnásobně otevřela srdeční čakra a vzápětí za pár minut ještě komunikační čakra. Já jsem v noci spala ve středověké místnosti. Kamna hned vyhasla, tak jsme nechali otevřeno do obývacího, kde byla větší kamna, která hořela celou noc. Statek měl stěny více jak metr silné, hned to tam vychládá. A najednou cítím, jak mi přes prsa jelo lano, takové to námořnické, silné. Utáhlo se pod postelí pod nožičkami, jak někdo zatáhl. Otevru oči a vedle stál příšerný chlap. No, co ten mi řekl, to vám ani nebudu říkat. Vyhržoval. Já jsem na něj koukala a říkám si: „No, ještě nic nedělá, uvidíme, co se bude dít.“ Koukám, koukám a najednou je pryč. Kdybyste zareagovali strachem, jakýmkoliv odmítnutím, nezmizí. V tu ránu jsem zažila nádherný stav blaženosti. Mně se otevřela obrovsky srdeční čakra. A viděla jsem, jak se tunel zvětšuje, pak mi to otevřelo i komunikační pětku a šlo to nahoru. To bylo úžasné. Vy jste všechno, co existuje, je to překrásné, když potom budete mít zážitky, že vlastně činíte všechno vy. Skutečně jste úplně vším.

Já jsem zažila 4. října neuvěřitelnou věc. Kontaktovala mě před rokem v březnu úžasná žena, violoncellistka, která žije v Dánsku. Je to Češka, která se tam vdala. Je velmi krásná, velmi štíhlá, velmi vysoká, velmi nadaná a hraje neuvěřitelně. Kontaktovala mě, protože slyšela moje přednášky. Velmi hezky jsme si popovídaly, pak jsme si psaly i volaly. Narodila o měsíc dřív než já, na konci března v roce 1959. Vůbec na to

nevypadá. A říkala mi, že 4. října bude v Teplicích koncertovat. Zve mě na koncert i s mojí maminkou, a když bude čas, že bychom se sešly i na oběd. Nedávno jsem v té restauraci byla, obsluhoval ten samý číšník, tak jsem si na to opět vzpomněla. Moje maminka byla velmi logická, dnes už je to někdo jiný, ano, vy si vždycky domlouváte učení navzájem. Já jsem skutečně z 90 % bytost, pro kterou ona se narodila. A jsem jí obrovsky vděčná. Je to takový můj anděl, moc ji miluji. Celá léta uvažovala logicky, můj otec byl spíš emocionální, měli to obráceně. Maminka byla spíše logická, velmi pracovitá, neuvěřitelně šikovná, všechno jí šlo. Nikdy jsem ji nedohnala v těchto oblastech a nikdy ani nedoženu. Já mám zase jiné priority v tomto světě, věřte, vy jste pro mě velmi důležití. Tak to mělo být, ale ona se svého času i bála. Děly se mi věci, kterým nerozuměla a viděla, že se dějí. Měla strach, to je běžné. Zažila jsem takových více lidí, byť jsem o tom nemluvila. I jí se pak děly různé věci, protože jsme spolu žily. Třeba když jsem na ni sáhla, začalo ji brnět rameno nebo něco se zkrátka dělo. Jednou si pamatuji, že jsme spolu stály na zahradě a já říkám: „Co ti je?“ Tvářila tak útrpně a říká: „Mě strašně bolí rameno.“ Já jsem v té době vůbec nic ještě nevěděla, jen jsem jí chtěla rameno pohladit. Hladím rameno, koukám s ní z té cestičky na zahrádku. Najednou jsem ucítila obrovské plácnutí, jak mě plácla do té ruky. „Co děláš?“ Ona: „Ty jsi mě nějak zblbl. Mě to rameno teď brní.“ Já byla vyvalená z toho, že jí brní rameno. To ještě nebyl čas, abych říkala informace na veřejnosti, je to spousta let zpátky. Ona se spíš bála. Když se Ego bojí, tak ještě někdy odsuzuje. Vždy říkala: „To jsou blbosti, co lidem v sobotu říkáš.“ Tak to skutečně bylo a mně to nevadilo.

Ten den se děly zvláštní věci. 4. října jsme se v 11 hodin sešly s violoncellistkou Míšou. Poprvé jsme se viděly a nádherně si popovídaly. Na oběd jsme šly do restaurace Beethoven. Seděly jsme venku na terase, to byl 4. říjen, byly jsme tam jediné. Číšník chodil tak po 20. minutách. Říká: „Vždyť prší.“ Na náš stůl nepadla ani kapka, jinak všechny stoly byly mokré. My říkáme: „Ne, nám je dobře. Nám je teplo.“ Měly jsme sako. Jedly jsme venku, stůl byl suchý, všechny ostatní byly mokré. On pořád kroutil hlavou a chodil dovnitř. My jsme tam seděly asi tři a půl hodiny. Pak jsme se zvedly, ona šla ještě na odpolední zkoušku s tím, že se potom sejdeme v sedm hodin. Představte si, začalo všechno už ráno. Když jsem ráno zapnula počítač, přišel mi zvláštní e-mail od úplně cizího jména. Přišlo mi video, na videu bylo pět žlutooranžových růží. Bylo to podbarvené vážnou hudbou. Hrála tam nádherná hudba a růže se krásně rozvíjely do úplného květenství. Já jsem cítila, jak mi vibrovala 4. čakra. Říkám si: „To je krásné.“ Pak jsem to vypnula a někam uložila, někde to ještě mám. Ale brala jsem to jako takovou normální událost. Pak jsem šla na ten oběd. Vy víte, že dělám dlouho do noci, když mám práci. Běžně, když jdu někam na koncert, to pak ještě musím dodělat, ten den vůbec nespím. Třeba jdu ve tři ve čtyři. Ale ten den nepřišla práce. Už jsem cítila, že se děje něco, co je pro mě dárkem.

Večer v sedm hodin jsme s maminkou přišly na koncert. Bylo narváno. V Teplicích máme nádherný kulturní dům, má nejlepší akustiku ve střední Evropě. Je tam vše úžasně postavené. Stodvacetičlenný orchestr tam už stál. V okamžiku jsme byly v první řadě, já jsem ji neviděla. Ona je sice vysoká, krásná, ale já jsem jen zahlédla tyrkysovou barvu, když vešla do sálu. Všichni členové orchestru byli v černém. Jak jsem viděla tyrkysovou barvu, začaly se se mnou dít věci. Začala jsem se motat. Viděla jsem, jak se

mi obrovskou rychlostí roztočila 4. čakra. Pak se začala zpomalovat, jednotlivý kvítek jako okvětní plátek se začal otvírat kolem dokolečka. To trvalo nějakou dobu. Měla jsem nádherné pocity, jakmile se otevřela celá květina, energie vylezla výš a začala se mi roztáčet 7. čakra. Pak se začala otvírat, a když se otevřela, shůry přišel obrovský proud energie. V mém srdci se odrazil k ní, my jsme dělaly takovou osmičku. Z jejího srdce to šlo do rukou. Ona mi předtím říkala: „Víš, Ivanko, ještě maličko někdy mám pocit, že mám trému.“ Říkám: „Neměj, odevzdej se cele. Nech ho hrát. Vždyť On všechno činí, nepřivlastňuj si to.“ Ona: „Teoreticky tomu rozumím, ale ještě to není úplně čisté.“ A najednou jsem viděla, jak to do ní teklo. Pozor, já neumím ani noty. Já jsem toto vyučování měla zastavené, protože oni věděli, že jsem kdysi dávno zpívala a moc jsem to milovala. Docela dobře dodneška zpívám. Abych se tomu nevěnovala, abych neutekla, nepamatuji si žádné texty. Z každé písničky umím jen kus, nejsem schopná si to vůbec pamatovat. V první třídě jsme měli zpěv, jmenovalo se to tenkrát zpěv, až od druhé nebo třetí třídy to byla hudební nauka, kdy jsme se začali učit noty. Hned 2. září jsem dostala angínu. 14 dní jsem chyběla, v životě jsem to nedohnala. Když vidím part, tak vím, že jdu nahoru a mohu zpívat. Nebo dolů. Tak to respektuji. Nikdy mi to nic neříká, je mi to tak vzdálené. Bylo toho vlastně využito, abych nikam neutekla. Přitom mé srdce dělalo osmičku. Ten koncert byl neuvěřitelný. Skončilo to, tři čtvrtě hodiny se zavřenýma očima jí ruce po paměti jezdily po tom violoncellu. Lidé byli neuvěřitelné uchvácení. Já si pamatuji, jak stáli a tleskali strašně dlouhou dobu.

A teď pozor, přišla k ní žena na pódium a dala jí pět žlutooranžových růží, úplně stejných jako přišly ve videu. Míša se rozhlédla, sestoupila z pódia a přišla k nám. Kouká na mě a na maminku a říká: „No, já jsem si myslela, že to dám tobě, ale patří mamince.“ Já už jsem dostala. Dala jí ty kytky a moje maminka poprvé v životě na mě byla pyšná. Tak jsem dostala dárek shůry, načež ona se otočila a říká mi do ucha: „Ty víš, že jsi to hrála ty.“ Říkám: „Ne, ne, to jsi byla ty.“ - „Ne, ne. Já vím své,“ říkala. Ale nikdy bych si to nepřivlastňovala. To hrál On.

Víte, jóga je zvláštní věc. Když se budete tisíckrát snažit pracovat pro druhé lidi, ale ještě to budete považovat za vaši činnost, to ještě není karma jóga. Karma jóga je, když víte, že to přes vás jenom teče a děláte to pro druhé rádi. Nepřivlastňujete si ani výsledky vaší práce. K tomuto stavu se dostanete jenom radostí, že smíte činit, ničím jiným. Všechno ostatní blokuje váš egoismus, iluzorní oddělenost hmoty s vaším jménem. Další hmota, která tam je, vidíte to? Veškeré stavy dimenzní, to znamená bod, plocha, třetí dimenze, jsou součástí celku. Ty dimenze jsou tady nastavené. Všechny horní dimenze rozumí už spodním dimenzím a nevidí horní dimenze. Tady pořád ještě nějakým způsobem oddělenost pociťujete, i když se k vám informace dostanou, ale nežijete je. Nemůžete je prožít. Prožitek přichází a stáváte se celkem tehdy, když se osvobodíte od negativního vnímání událostí. Neboť skutečně musíte projít zkouškou, že všechno přijmete. Všechno do sebe zapadá a víte, že to bylo dobré. Stav prožitku se zkracuje. Zkuste si vzpomenout ve svých osudech, které jste prožili od narození, na nějakou událost, kdy jste udělali blok. Vy jste se škulbi. V jednom okamžiku jste to, co se prožilo, odmítli, přestože to bylo vaší vůlí, aby se vám to stalo. Je jedno, jestli to bylo od nějaké hmoty neboli od člověka nebo jestli jste odmítli situaci. Pokud máte zdravotní problémy v pravé straně svého těla, je to vždy situační stav. Pokud to máte

v levé, je to vždy směrem od nějakého člověka nebo sami od sebe. I vy sami jste si někdy překážkou. Uvědomte si, že jste dokonalí v tom stavu, v jakém jste se narodili. Každý je vždy dokonalý. I vy si musíte vyzkoušet dělat blbosti druhým, abyste věděli, že vám potom není dobře. Za prvé jste to slíbili těm lidem, jste součástí jejich tunelu. A za druhé jste to slíbili i sobě. Odmítnutí znamená prožitek tíhy, teď mi není dobře.

Já si pamatuji v dětství jednu jedinou událost, na kterou nikdy nemohu zapomenout. Jedna noc mi stačila. Bylo mi pět a žili jsme v dvojdomku, tenkrát tam bydleli jiní lidé než dnes. Jmenovali se Marečkovi a měli jeden volný byt v prvním patře. Tenkrát se stavěla sklárna a byli povoláni z tehdejší Jugoslávie nějakí dělníci. Vládla tu ještě komunistická strana, bylo to v totalitě. Jeden Jugoslávec tam bydlel a byl velmi sympatický. Naši se s ním přátelili. On si vzal ženu Márinku. Mimochodem, Mária porodila v letadle nad českým územím, v českém letadle. Považovalo se to, že dítě se narodilo tady. Ta malinká holčička rostla a rostla. Když jí byl asi rok, my jsme s mou kamarádkou, která bydlela přes ulici, vždycky vozily kočárky, měly jsme panenky. Mária na nás volala, když nás viděla tlačit kočáry: „Já tady mám dvě krásné soupravičky. Jedna je s krátkým rukávem a druhá je s dlouhým rukávem. Vždycky to jsou kalhoty a tričko. Nechcete je pro panenky?“ My jsme si dopředu domluvily, aniž bychom věděly, jak vypadají, že já si vezmu krátký rukáv a ona dlouhý. Druhý den, když nám to dala, moje Ego zpozornělo. Ta krátká soupravička, co jsem si vybrala, byla opraná a ošklivá. Druhá byla skoro nenošená, měla ještě puky. Moje Ego začalo ignorovat, že jsme se domluvily. Nepohodly jsme se a já jsem si to vybojovala. V noci jsem neusnula ani na moment. Bylo mi ze mě špatně. Když se narodí čistá duše, musí už žít čistě, to jinak nejde, trpí sama svým chováním. Ten zážitek byl strašně důležitý pro můj osud.

Nedělejte si nikdy výčitky, když něco uděláte. Tady jde o moment, kdy prožijete hrůzu ze svého činu a víte, že už to nikdy neuděláte. Proto bylo dobré, že jsem si to oživila. Stačilo jednou. Dodneška jsem vděčná, že to tam jednou bylo. Druhý den ráno jsem za ní šla a dala jsem jí to, abych jako by vnitřně splatila. Já jsem Ireně dala obě ty soupravičky a říkám si: „Už nikdy víc. Vždyť já sama sobě škodím.“ Oddělenost je obrovská, jestliže přijdete už velmi čistí. To si prožijete. Bylo moc důležité. Pokud se vám stane taková věc, žádné výčitky. Bylo to dobře. Tady jde o prožitek, kterým si vlastně doladíte vědomí, že toto už nikdy nechcete druhým lidem udělat, protože i vám je z toho špatně. Velmi čistý člověk cítí jakoukoliv drogu. Ale když už vidíte vedle sebe, co dělá druhý člověk, tak s ním obrovsky soucítíte. Vy nemusíte lidi milovat, takové to vyzařování lásky je nesmyslné. Stačí mít soucit, protože víte, že člověk tím, co činí, si zapisuje budoucí dopady na své vlastní tělo a mnohdy i v budoucích životech na svá další těla. Samozřejmě. Dále karma. Karmu si píšete tím, když ublížíte druhému člověku a ten člověk trpí. A teď dobře poslouchejte, jestliže já zaútočím na druhého člověka a on trpí tím, co jsem udělal, přesně to utrpení, které druhý člověk prožije, vy musíte splatit. Protože to děláte sami sobě, tady to vidíte. V iluzi, jak jste tady potopení, vidíte druhou tvář, druhé jméno. Nicméně to není skutečná realita. Skutečná realita je Boha, jedné bytosti, proto tady máte i druhou tvář mince.

Jestliže odpustíte druhým lidem, co vám udělali, za vás ten člověk nezaplatí. Pozor! Když byste si mysleli, že si to zaslouží, už to máte na svém krku, jste egoističtí a chcete to potrestání. To nikdy nedělejte, prosím vás. Víte, tady je jiná fáze. Jestli to ten člověk umí udělat vám, umí to udělat i druhým lidem. On si to stejně zaplatí za někoho jiného. Naše Nadjá je dokonale informované, protože jsme to všichni my, pouze v iluzi ponoření pod zákon hmoty. Jestliže druhému člověku odpustíte, co vám udělal, společně Nadjá ví, že jste ubrali bolest z celého Božího těla. Za prvé vaši bolest, protože trpíte, když neodpustíte druhým lidem, ačkoliv jste si to původně domluvili, že vám to udělají. Tady jde o prožitek, abyste zjistili, co neumíte. Vaše Nadjá ví, co umíte. Ale vy to neumíte v iluzi vašeho jména a těla. A vaše Nadjá samozřejmě ví, že neodpustíte. Budete trpět, protože přijde nějaká vylučovací nebo pohlavní závada (nemoc) podle toho, v jakém vztahu to děláte. Vy trpíte a určitě to není poslední egoismus, který tam je. Když trpíte, všichni kolem vás, lidé, kteří vás milují, většinou v rodině, trpí taky. „Maminka je nemocná, chudinka.“ Jsou tam různé varianty, to roste, egoismus je obrovský. On je vlastně, jako když hodíte někam špendlík a ten bodá a bodá jakoby do delší časové doby. Odráží se to v buněčné paměti a v reakcích vašich těl. Vaše buňky mají paměť a kolikrát v sobě nosíte buňky těla, které jste kdysi dávno dostali třeba jako svoje praprababička nebo prapradědeček. Chraňte se kritizování kohokoliv. Vždyť můžete kritizovat sami sebe fyzicky i duchovně. Není nikdo jiný, vždycky kritizujete sami sebe. Je jedno, jakou jste měli tvář a jaké jméno. Nicméně když odpustíte, ani ten člověk netrpí, protože on to jako by neudělal. Protože neuděláte další blok, vy ani on nezaplatíte. Nadjá to ví, už se začínáte chovat pokorně k celku.

A pozor! Když budete milovat celý svět, všechny lidi, všechny ty komůrky, i kdyby jich tady bylo kolik miliard, ale jednoho jediného vedle sebe ne, nemůžete prohlédnout. Ten jeden jediný člověk, ta jedna jediná komůrka chybí do toho, abyste se sjednotili sami se sebou, se svou jedinou bytostí, která existuje. Přišla jsem proto, abych vás uvedla do vašeho původního stavu, ze kterého jste povstali. Potřebujete si uvědomit, že vývoj jde postupně. Teď jsem o tom s někým mluvila na chodbě. Týká se to jakéhokoliv „stavu“ pod námi. Víte, že je to celek a všim si lidé musí projít. To znamená, že každý život, každý osud člověka se posunuje k hladině, pořád do vyšších vibrací. Jak přibývá vaše Božství a zkušenosti, vidíte, že vše je dobré. Já vám v té vaší úrovni říkám: „Nedělejte činy černých ani bílých mágů.“ Ale i oni je dělají dobře a musí to udělat v tu chvíli, protože splňují kvocient buněk, které v tuto dobu na této planetě tyto činy musí dělat, jelikož to všichni máme spolu domluvené. Jestliže jste v minulosti dělali černou magii, už ji máte odloženou a děláte občas třeba bílou magii. Ještě párkrát ve vašem osudu máte nastaveno, že ji uděláte. Není zapotřebí si dělat výčitky. Víte, váš program je nastavený tak, že vám dojdou věci v určitou dobu. Teď a tady bude poslední moment, kdy jste si nabrali sté procento. A tehdy už to neuděláte. Zbytečně byste se blokovali, kdybyste si to vyčítali. Ne, tak to zkrátka je. Zkušenost musí přijít. Věřte mi, že přijde obrovský dopad. Věci jsou takové, jaké jsou. Jakmile se ztotožníte s celkem, máte obrovskou ochranu.

Já si pamatuji, mě za mým skutečným mužem měl dovést člověk, který tenkrát dělal černou magii. Nyní je na tom zdravotně velmi špatně, splácí svoji černou magii. Já jsem mu vždy domlouvala: „Nedělej to. Uvědomuješ si to svoje já, já, já?“ To je systém

černého mága. „Já jsem vyléčil, já jsem udělal.“ Ze mě to nejde, samozřejmě. Byla tam také obrovská psychická nespokojenost. Ten člověk chtěl obrovské peníze a bral si od lidí hodně peněz. Vždy jsem mu říkala: „Prosím tě, jak si můžeš za to přivlastňovat peníze, když ty to nečiníš?“ Mně se přiznal, ale jakmile tam byl někdo třetí, už nechtěl nic slyšet. Já jsem do toho nezasahovala, nicméně jsem si řekla: „Už tam nepůjdu.“ Já ho neodsoudila, jen jsem se mu snažila domluvit, protože jsem věděla, co na něj dorazí. Ale pozor, v mém osudu byl tento člověk naplánován, protože jediný znal směr. Měl mě dovést na místo, které bylo asi 100 km vzdálené od Teplic, kde jsem se měla setkat s mou druhou polovinou. Blížil se totiž 40. rok mého života. Já jsem na tento rok čekala celý život. Věděla jsem, že ve čtyřiceti se stane něco, na co čekám celý život. A víte, i tito lidé jsou důležití. Neutíkejte od pomoci někoho druhého, také se stává, že byste třeba opovrhovali službou někoho, koho byste považovali za špatného. Já jsem to nedělala, nicméně jsem si říkala: „Nepůjdu tam.“ Jenže Nadjá mě tam obrovsky tlačilo.

Nakonec k tomu došlo vizi, protože mě museli upozornit na to, že on je jediný člověk, který mě tam dovede. Jméno toho města jsem znala celý život, od třinácti let. Vůbec mi neříká nic zeměpis ani dějepis, to jsou věci, které jsou pro mě nesmyslné a zbytečné. To jméno ke mně přišlo shůry. I ta země, já jsem ani nevěděla, kde ta země je. Já jsem si ani neudělala čas, najít to na mapě. Nicméně uplynulo spoustu let od mých třinácti. Přišel můj devětatřicátý rok života a najednou mě Nadjá tlačilo, abych šla za tím člověkem. Já jsem se bránila, vždy ve dvě hodiny v noci v laboratoři míchám, něco zapisuji. „Jeď za ním.“ - „Já nevím, co bych tam dělala.“ - „Třeba byste našli společnou řeč.“ To je jako kdyby se rocker šel bavit s někým, kdo dělá vážnou hudbu. „Vůbec si nerozumíme. Nevím, co tam mám dělat.“ Byla jsem jako rozdvojená. Úplný schizofrenik. Chvilku mluvila jedna půlka, chvilku mluvila druhá půlka. Říkám si: „Je to možné?“ Uplynuly tři měsíce, jak jsem se bránila. Po třech měsících jednou v noci to Nadjá už nevydrželo, protože čas se blížil. Aby nebyly komplikace, měla jsem obrovskou vizi. Ten člověk dělal pitomosti, neposlechl mě. Bral si od lidí peníze, a protože si nabíral, co neměl a nepatřilo mu to, přestali mu chodit lidi, pacienti. To se mágům děje. Odstříhli mu elektřinu a neměl na jídlo. Já jsem měla vizi: Měla jsem doma jeden jediný černý hrnec, ostatní jsou stříbrné. Sedím v autě, jedu do kopce, on bydlí pod horami, vezu ten hrnec, v něm je uvařený guláš a vezu mu to jídlo. To bylo tak živé. Přijedu, zastavila jsem před barákem. To bylo půl roku předtím, než nám do života přišel můj francouzský zeť. My jsme o Francii nic nevěděli. Moje dcera měla tehdy českého kluka.

Ve vizi jsem přišla, zazvoním s hrncem v rukách. Otevřely se dveře a to jsem tedy vytřeštila oči. Vkročila jsem do místnosti a vyrostly na mně šaty z devatenáctého století, na vlasech jsem měla i ruličky. Tenkrát jsem byla první zpěvačkou v Paříži. Byla jsem obrovsky slavná. Byl to život, kdy jsem si prožila všechny hrůzy slávy, proto už bych to nikdy nechtěla. Stačilo to. Slavný člověk je vždy hrozně sám. Nejenom, než se dopídí k slávě, ale také se bojí, jak si ji udrží. To je ještě mnohem horší. Bojí se o to. A navíc, vy nikdy ani nevíte, zda vás lidé milují nezištně nebo kvůli tomu, co máte, nebo proto, co děláte, pro tu slávu. Je to iluzorní věc. Říká se: „Sláva je tráva“. Víte, je to pravda. Nicméně, já jsem tam vkročila, on byl jediný masitý a já taky. Měl džíny a košili. Já jsem měla šaty z devatenáctého století. Všude byly průhledné bytosti a vznášely se.

Chodil a říká mi: „To je ten a ten, vítá tě a už na tebe dlouho čekal.“ Pozorovala jsem, jak mě provádl, zpívala jsem, to mi šlo. I texty jsem si pamatovala. Představte si, po nějaké chvíli vidím, jak začal kulhat a držet si nohu. Říkám mu: „Proč kulháš?“ On mi říká: „Bolí mě pravá kyčel.“ Kulhal dál. Uplynula nějaká doba. Měl tam dvorek, kde rostou jen bezinky a kopřivy. Říkala jsem si: „Půjdu se trošku vyvětrat na vzduch.“ Otevřu dveře, šla jsem na dvůr. Nebyl tam dvůr, tekla tam Seina. Stála jsem na pobřeží Seiny. Poznala jsem tu vůni, bylo po dešti. Bylo asi půl čtvrté ráno po bouřce, Paříž voněla. Já jsem tam v tomto životě tenkrát nebyla, neměla jsem peníze. Věděla jsem, že za rohem je divadlo, ve kterém zpívám. Za ním o dvě ulice dál byla malinká kavárnička, kam jsme chodili na horkou čokoládu. Chvíli jsem tam chodila jak uhranutá. Potom jsem šla zpátky. Znovu jsem zpívala, opět se tam odehrávaly ty rozhovory. Ten mág je veliký, on byl najednou menší, menší, tak jako schnul a pak měl obličej, jako když dáte na mísu pomeranč a máte ho tam dlouho. Byl seschlý. Až jsem ho jako mrňavého zvedla, dala jsem ho na houpací židli a usnul. Pak jsem se vzbudila.

Věděla jsem, že sice za ním jet nechci, ale že musím. Že mě dovede někam, kde na mě už dlouho někdo důležitý čeká, je z duchovního světa a je se mnou spojený. Už dlouho vzdoruju, ale až mě tam ten člověk odvede, tak pro mě vlastně umře. Tak jsem souhlasila. Druhý den jsem uvařila guláš pro toho černýho mága. Já jsem se musela v autě chechtat. Bylo to stejné, úplně stejné jako v mé vizi. Jela jsem nahoru do kopce. První šok jsem zažila, když jsem zazvonila a on otevřel. Bydlí v prvním patře, otočil se, aby mě přivítal. A kulhal na pravou nohu. Věděla jsem, že jsem tam správně. Šel přede mnou, kulhal po schodech. Civím na nohu a říkám: „Co ti je?“ On odpovídá úplně stejně: „Ale, nějak mě bolí pravá kyčel.“ Věděla jsem, že se dozvím ještě něco. A na to něco čekám celý život, od třinácti let. Nevěděla jsem, co to bude. Usadil mě v obýváku a říká: „Dáš si čaj, kávu?“ Říkám: „Dám si čaj.“- „Tak jo, já si udělám kafe, počkej.“ Seděla jsem na krajíčku židle a klepala jsem se. „Teď, teď to přijde, to není možné. Víím, že jsi mě sem dovedl, protože mi potřebuješ něco říct.“ Otevřely se dveře, na tácku nesl čaj a kafe. Říká: „Už jsi tady dlouho nebyla, vid’? Asi tak tři měsíce.“ Tři měsíce jsem bojovala sama se sebou, jestli tam jít nebo nejít. „Rozhodl jsem se, že tě seznámím s jednou úžasnou ženou. Ta se ti bude líbit. A jeli bychom za ní já, jeden houslista, vezme s sebou i housle, a jedna bylinkářka z Ústí. Ta je super.“ Ta holčina pajdá. My jsme se celá ta léta neviděli, patnáct let. „Jeli bychom v pátek a přijedeme v neděli večer. Máš volno?“ Říkám: „Jo, mám. Tento víkend mohu. Počkej, ještě jsi mi neřekl, kam jedete.“ On řekl jméno města, které jsem znala od třinácti let. To bylo, jako když dojdete do cíle. Bylo mi tak dobře. Byl to nádherný víkend. Potom jsem za tou ženou jezdila sama.

Když jsem tam přijela znovu za tři měsíce, otevřely se dveře a tam stál můj skutečný muž. Vídávala jsem ho od pěti let. A bylo to. Takže, jestli někdy máte někde být, věřte mi, vaše Nadjá vás tam dovede, i kdybyste se bránili zuby nehty. Docela si to tím komplikujete. Chci vás jen varovat. Nemusíte prosit pro tu svou cestu, pro to, co máte dělat. To všechno se jenom stane. Člověk nikdy nemůže udělat omyl. Omyl nám vtouká do hlavy vaše Ego. „Co když se rozhodnu špatně?“ Ne. Vždy jde cesta rovně. A když tam nemáte jít, protože máte někde rezervu, tak vás vaše Nadjá nasměruje odbočkou, kde si naberete poslední zkušenost, kterou potřebujete. Vy tu kličku totiž potřebujete,

abyste jednou provždy věděli, že to nemáte dělat. Pokud ještě nemáte dost, tak se to bude opakovat.

Já jsem byla od narození čistá, ale jediné, co jsem si přinesla, byla tvrdohlavost. Příšerná tvrdohlavost. Můj tatínek mě pořád opatroval a hlídal, co jsem dělala. Já jsem se vždycky pro něco rozhodla. Táta říkal: „Nedělej to, je to blbost.“ Jasně, jeho Ego v tom nebylo, věděl, že to špatně dopadne, ale já to stejně udělala. Vznikl obrovský problém a já jsem si v tu chvíli řekla: „To jsem ale blbá. Táta měl pravdu.“ A teď pozor! My jsme se vyučovali s tatínkem vzájemně. Za čas, za půl roku, se blížilo k podobné situaci. Bude se vám to opakovat, sice se to různě mění, ale je to vlastně de facto úplně stejná situace, ale třeba s jinými aktéry. Ale já bych to bývala už podruhé nikdy neudělala. Mně ta jedna zkušenost stačila. Když můj táta viděl, že se blížím k tomu rozhodnutí, neudržel to v sobě, on tu trojku povolil a říká mi: „Doufám, že to neuděláš.“ V tu ránu mi vyjelo Ego přes tu tvrdohlavost a já to udělala. A zase z toho byl čurbes. Ne, nenechte se ničím dotlačit. Ta jedna zkušenost je později důležitá. Pak v určitém množství zkušeností víte, že tudy už nikdy nepůjdete. Vy jste potřebovali ty klíčky, které tam byly. Proto je váš osud ze začátku trošku chaotický, nevyznáte se v něm. Ale později, jakmile se blížíte k sjednocení, jdete životem jen v klidu.

Když se před vámi rozbálí tři nebo více možností, jak vyřešit nějakou situaci, stačí, když si představíte, co nastane, když se nějak rozhodnete. A hned víte, jaké řešení nejméně zdemoluje lidi, kteří se tam pohybují. A to je nejlepší. Pak už se nemusíte vůbec rozhodovat, protože tehdy už víte, co je nejlepší pro všechny. Nejmenší demolice je zárukou, že se k vám budou vztahovat nejmenší „odplaty“. Jednou se to úplně dočistí.

Co je ještě oddělení? Teď je tu velmi mnoho literatury, která se týká modliteb, ale už byste neměli prosit. Pokud to cítíte, tak si poproste. Dostanete se k tomu, že nemáte prosit, oklikou, kterou si musíte nabrat. Vy jste vlastně nikdy prosit neměli. Je to vždy pro vás komplikace. Hmota vás musí obrovsky učit. Ne, já jsem Bůh a všechno jsem si v osudu nabral. Ale když prosím, prosí moje Iva, protože Ivě se nelíbí, co se děje, ale tím se neztotožňuje sama se sebou. Prosbou Iva vytváří negativní emoce nepřijetí. Jsou to nesmysly, co vás učí mnohá literatura, ty různé afirmace. Většinou je to literatura, která pochází z Ameriky. Nám ukazovali, že z Ameriky přichází Satan nejvýrazněji. Ano, v USA je největší zkouška, protože je tam hodně čistých lidí, ale zároveň hodně magie. Amerika to drží přes finanční kontrolu. Je tam nejtěžší hmota na planetě. Je to domluvené. To neznamena, že bych pomlouvala Ameriku. Nemylte se. Já vás učím, že vše je dobré. Stačí, když si neustále uvědomujete, že tak to má být. A ten Satan de facto ví, že vše je v plánu. Věřte mi, on mě obrovsky zkoušel. Kdysi bylo napsáno, že hlava čisté ženy rozdrťí hlavu hada. Hada je Satan. Tak to má být. Ano, hlava čisté ženy bez Ega rozdrťí systém oddělenosti. Ale pozor. I s tím Satanem to je domluvené, on ví, že každé časové údobí vašich těl odklání jednu čistou fázi plástve tkáně. To teď tvoříte vy. On to ví, ale pouze vás potřebuje prozkoušet, jestli se ještě budete něčím oddělovat.

Oddělení způsobuje i vaše přání. Přání, aby něco bylo trošku jinak. Pozor. Nejenom pro vás, ale i pro vaše bližní, kdybyste třeba prosili za děti. Ne, i ony mají svůj nabraný osud a musíte se jej naučit přijímat. Správně vychovat dítě je úžasná věc. Za prvé to musíte udělat příkladem, nestačí, že dětem budete říkat, jak se mají správně chovat. Co to je

správné chování? Správné chování je, když je naučíte respektovat celek, tím jim zaručíte absolutní nedotknutelnost v jejich osudech. To znamená, přijímat celý svůj osud a Boha jako svět. Ten, kdo ubližuje, už víte, že sklízí. Moje děti se to naučily, protože jsem jim šla příkladem. A všechna vnoučata, která pochází ze mě a nabrali si genom z mých buněk, a i z buněk, které byly domluvené. Samozřejmě věděli, které duše jsou navázané, jaká vibrace se udrží, protože vývoj jde neustále dopředu. Byly tam drobnosti, které nás vždy rozesmály. Když jsem něco řešila, tak jemně, já to velice miluji. Bylo tam zvláštní pouto, břemeno, které bylo v oddělenosti, protože mezi námi byl obrovskou překážkou jazyk. Má vnoučata dřív neuměla česky, teď ještě také ne úplně, ale třeba Giovanni se krásně domluví. Děly se zvláštní věci, když jsem ho hlídala. Vloni jsem ho tu měla 8 týdnů, to bylo dítě, které jsem si přivezla domů, byl mu rok a 9 měsíců a on ani nezaplakal. Zamával rodičům. Jela jsem do Paříže s tím, že tam budu 14 dnů. On mě viděl půl roku před tím, v roce a čtvrt. A pak mu bylo rok a 3/4. V té době, já si pamatuji, že jsem byla v bytě a najednou zazvonil telefon. Lucka krátce předtím dělala konkurz na jednu psychiatrickou kliniku a já jsem věděla, že na ten telefon čeká. Stála jsem v předsíni. Viděla jsem, jak proběhla bytem. Zvedla telefon a říká: „Mami, já jsem ten konkurz vyhrála.“ A byl problém, co s tím Giovánkem? Říkám: „Vždyť já pracuji doma. Dej mi ho sebou.“ To dítě bylo neuvěřitelné. On ani jednou nezaplakal. Byla docela legrace, protože my jsme předtím měly domluveno, že já dva dny po příjezdu z Francie pojedu s Petruškou do Itálie představit se rodině mého druhého zetě. Říkám: „Týden, co budu pryč, se musíme domluvit s babičkou.“ To dítě nezaplakalo ani, když ho ve Francii hlídala prababička, zatímco já jsem byla v Itálii. Babička se divila: „On nepláče.“ Říkám: „No, jsi ty normální? Proč má brečet?“

Pozor, všechny ty děti to měly. Já si pamatuju na Giovánka pár let zpět, dnes už je velký kluk, je mu třináct, bude mu letos čtrnáct. Tenkrát mu bylo deset, odjížděli a on mě objal, to byla jeho výška a říká: „Budu brečet.“ Já říkám: „Co?“ - „No, ty tam nebudeš.“ Říkám: „No, to mi teda pěkně dáš.“ On se zarazil. „Jak to myslíš?“ - „Jestli si myslíš, že mi uděláš radost tím, že v Paříži budeš po mně brečet, tak jsi na velkém omylu. Ne, já budu ráda, když v Paříži budeš šťastný.“ I to musíte naučit vaše děti. Tam, kde mají tělo, mají být spokojené. Jestliže jsem teď v Teplicích a jsem nešťastná, že nejsem v Paříži, protože jsem v Teplicích, už nerespektuji boží vůli. A obráceně. A bylo vidět, jak mu to bliklo. U druhého vnuka Matýska bylo to samé. Pár let zpátky, také kolem desátého roku jeho života mi říká: „Víš, babičko, já mám problém, já mám veliký problém.“ Říkám: „Tak sem s ním. Já mám ráda problémy.“ A on říká: „Já tě mám hrozně rád, a když jsem v Miláně, tak jsem nešťastný. Chybíš mi, strašně mi chybíš. A když jsem tady, tak mi zase chybí Mary a Bruno.“ To jsou zase italské prarodiče. Já mu říkám: „Matýsku, nenapadlo tě, že s tím musíš něco udělat?“ A on: „Jak to myslíš?“ - „Podívej se, když jsi tady, tak si užij mě. Klidně si vzpomeň na babičku Mary a děda Bruna, to je všechno v pořádku, ale bez pocitu, že ti chybí, že tam nejsi, protože tam, kde máš tělo, tam máš být a rád. Jestliže se trápíš, to je sebemrskání. Pak nemůžeš být šťastný ani se mnou tady, když ti to kalí radost. Tam, kde jsi, buď rád. Až se vrátíš do Milána, buď rád tam. Můžeš si na mě klidně x-krát vzpomenout, ale respektuj to, užij si dědu a babičku. Mysli na mě v dobrém. To stačí. Nebudeš se trápit.“ On říká: „To je to tak jednoduché?“

Jo, jo. Víte, to jsou věci. Když jsem si Giovánka v roce a 3/4 přivezla z Paříže, on ani jednou za těch 8 týdnů neplakal. Každý večer mu zavolali, on si s nimi promluvil. Dali jsme mu tam fotku, aby rodiče viděl. To bylo tak spokojené dítě. Já jsem s ním i nalakovala okna. V půl dvanácté byl oběd, pak jsem ho dala spát. Spal do půl čtvrté, mezitím jsem lakovala, brousila, pak jsem běžela pro otisky. Babička u něj seděla. On se vzbudil, potom jsme si hráli. To dítě bylo neuvěřitelné. On také nejvíc umí česky. Ale chyběla mi taková ta slovní hra s dětmi. Lucka mi jednou říkala: „To je dobře, že ti nerozumí.“ Je pravda, že vše má svůj smysl. Já si s dětmi moc ráda hraji. Já si pamatuji, včera jsme byli na zámku Hluboká a tam Vladka potkala nějakou známou. Měla dvě vnoučata, a to jedno vnouče si sedlo před stojany, kam se dávají jízdni kola. Spadlo a začalo brečet. Babička ho zvedla a dítě: „To bolí.“ - „Víš co? Tam si nemůžeš hrát,“ jsem mu v klidu říkala. „Musí ti dorůst tělo.“ Jo, on byl malý. Jeho sestra tam běhala, byla větší. Ale on tam upadl, jemu nohy nestačily. A pak zase začal babičku tahat: „Mě to bolí.“ Říkám: „Počkej chvíli, tělo tě přestane bolet.“ Tomu dítěti je to potřeba vysvětlit. To já miluji. Kdybych kolem sebe měla obrovské množství dětí. Je to krásné jim ukazovat skutečnou realitu. Ony jsou jen zvyklé vidět reakce na světě, tak to opakují. Tenkrát Giovánek mi vlastně chtěl udělat radost tím, jak mi říkal, že bude brečet. „To víš, že jo. Já ti teď ukážu, že to pro mě není dárek. To je pro mě nepříjemná věc, když vím, že se budeš trápit. Koukej mi dělat radost i v té Paříži. Buď šťastný beze mě.“ On to pochopil. Děti jsou absolutně v pohodě. Je to krásné, když to dítě naučíte dělat. Musíte ho naučit, aby neumělo ublížit nikomu ani myšlenkou ani slovem. Dítě musí mít v sobě obrovskou morálku, spravedlnost. To je vaše pravé Božství, vaše realita, která vás osvobodí.

Moje obě dcery odcházely vlastně v sedmnácti letech do ciziny. Já jsem věděla, že se o ně nemusím bát. A když by něco vyvedly, tak by samy věděly, že si dopad zaslouží. Tak obrovského se nikdy nic nestalo a nestane. Jsou věci, které se přiosťřují, protože dnes jsou po letech jiné podmínky. Nyní se vrátí jakákoliv sebemenší věc, která se týká egoismu. Zkuste pozorovat jen ekonomiku. I ekonomika je ponořená do hmotného světa. Tady se jedná samozřejmě o peníze. Peníze jsou záležitostí hmoty a kdokoliv z vás by reagoval, že si chce uškubnout pro sebe, a bylo by to nečestné a nespravedlivé, dopady přicházejí ohromné velice rychle. Jen iluzorně se vám zdá, že někdo je bohatý. Tak to není. Ti lidé jsou ve skutečnosti ohromně chudí. A ten, kdo je chudý finančně, může být ve skutečnosti bohatý. Já jsem byla vždycky ohromně bohatá, i když finančně jsem nebyla bohatá, měla jsem všechno. Musíte projít obrovským množstvím zkoušek. Víte, i když vám někdo něco třeba sebere, nesmíte zaútočit ani myšlenkou. Někdy se to stane tak, že ani nezjistíte, kdo to byl. Já jsem takovou zkouškou jednou prošla. Nedávno jsem ji vyprávěla, snad i v Krumlově. A řeknu vám ji, protože dnes se natáčí, tak aby to slyšeli lidé na audionahrávkách.

Firma, co nám zatepluje dům, nám dělala před sedmnácti lety střechu. A tenkrát jsem hodně pospíchala. Byly otevřené domovní dveře. Hodila jsem kabelku na schody a šla jsem se převléknout. Něco jsem si vzala na sebe. A v baráku se pohybovalo hodně lidí. Já jsem rychle popadla kabelku, vlezla jsem do auta a pak jsem zjistila, že mi z peněženky zmizelo sedm stovek. Což jsou pro mě obrovské peníze dodneška. Jsou to veliké peníze. A teď samozřejmě spustilo Ego: „Kdo za to může?“ To dělá Ego, hledá

viníka. Nehledejte viníka. Tady jde o vaši reakci, máte to přece domluvené. Můžu někoho obvinít, když jsem ho nechytla za ruku? Protože ani já bych nechtěla být obviněná neprávem. Vzpomeňte si, co máte dělat. Vy nemáte druhým lidem dělat to, co nechcete, aby druzí dělali vám. Jestliže by mě někdo křivě obvinil a já to neudělala, je to mizerné. Je to nepříjemné. A teď si představte, že tam bylo, dejme tomu, deset lidí. Minimálně devět bych se pokusila zranit. To nikdy neudělám. Já bych to neudělala ani jednomu. My máme společného Boha a máme i společnou oddělenost neboli egoismus, pod kterým jste drženi. Když už jsem to v sobě ustála, Otec mi poslal úžasného anděla v podobě mojí maminky. Maminka přišla a vidím, jak nastoupilo Ego. Vidím máminy oči, tak se podívala a říká mi: „Co se ti stalo, Ivanko?“ Tak jsem jí to řekla. Přece jenom sedm stovek bylo sedm stovek. Já jsem měla už i plán, co za ně koupím, asi to bylo jídlo. To bylo jediné, na co nám vždycky zbylo. A já jí říkám: „Mně se ztratilo, mami, z peněženky sedm set.“ V tu ránu ty oči se podívaly a řekly: „To byl XY.“ Ego vás prozkouší přes jiného člověka, když už ho v sobě ustojíte. Ale já jsem jí řekla: „Mami, já přece nemohu jít za tím člověkem, když jsem ho nepřistihla, a říct mu, že to byl on. Ani já bych nechtěla, aby mi to někdo udělal. To se nedělá.“ A teď bylo vidět, jak máminy oči zapadly. Maličko se pousmála a odešla. Za dva dny mi přišlo 1250 korun. Pozor, egoismus je, kdybych sčítala: „No, mohla jsem mít dva tisíce.“ To už bych byla nespokojená.

Ne, vám nic nepatří. Vám nepatřilo ani těch sedm set. Vám nepatří ani těch dvanáct set padesát. Vám nepatří vůbec nic. To je součástí vaší hry, vašeho tunelu. Vám tam skáčou věci a přicházíte o ně. To je všechno iluze. To tu všechno necháte. Jste Bůh, který si přišel pohrát s hmotou. A je jedno, jestli ta hmota vypadá jako člověčí tělo. Pardon. Lidské tělo. Mám problém s češtinou. Anebo vypadá jako peníz, to znamená iluzorní oběživo, které tady symbolicky něco znázorňuje. Uvědomujete si, že peníze jsou jen papírky, jako když si děti hrají na pískovišti a utrhnou si lístečky z lípy? A dělají, že mají stovky nebo tisíce. To všechno se ztratí, protože v páté dimenzi už to nebude. Musíte si nějaký čas počkat. Dokud to bude ještě platit, bude co zkoušet. A čím dřív to odložíte, tím je to lepší. Tak neútočte a neučte to ani děti. Ony jsou úžasné. Jedna známá z Ústí má chlapečka, já jsem ho minulý týden viděla. Jedenáctiletý kluk, který mě občas poslouchá na přednáškách. A ona mi vyprávěla, jak se jí ptal: „Mami, co je to Ego?“ Ona: „Víš co, já ti něco pustím.“ A pak mi poslala SMS: „Ty jo. Fanoušek poslouchá tvoji přednášku, já tady myju nádobí.“ Slyšel základní věci, co tam byly. „Uplynulo 14 dní a řešili jsme úžasnou věc. Zase přišel. Představ si, on si totiž šetřil na hru, já tomu moc nerozumím.“ Šetřil si a měl v kasičce dva tisíce korun, bylo krátce před vysvědčením. Maminka si z jeho kasičky, z toho prasátka půjčila pětistovku. Pak mu ji dala a říká mu: „Běž si to tam vrátit. Já ti to vracím.“ A jak to tam vracel, otevřel kasičku a zjistil, že mu chybí dva tisíce. A teď to s ním samozřejmě zatřáslo, protože mizela vidina té hry, kterou už měl skoro na dosah. Maminka věděla, kdo to asi byl, ale nechtěla to hned řešit, chtěla vidět jeho reakci. Ona je hodně čistá. Syn přišel: „Ale mně to chybí. A mě to tak tlačí a bolí. Víš co, to je tak hrozné.“ A ona mu říká: „Vydrž. Musíš tomu člověku odpustit.“ - „Ale já nevím, jak se to dělá.“ Říká: „Nemělo by ti vadit, že ti to udělal. Víš, uvědom si, že vlastně sis domluvil se světem, co ti všechno udělá, a je to kvůli tomu, ne abys to prožil, ale abys to uměl přijmout, když se to stalo. Zkus si

představit: Ty bys chtěl někomu něco ukrást?“ - „To ne.“ - „No vidíš. A představ si, že ten člověk se teď možná cítí špatně proto, co udělal, není mu to příjemné.“ Uplynuly dva dny. Chlapeček přišel za mámou a říká: „Mami, mně se to podařilo. Mně je tak strašně dobře a ulevilo se mi. Já se na toho človíčka vůbec nezlobím. Ať to byl, kdo to byl, to je jedno.“ Ona říká: „No výborně.“ Rodiče jsou rozvedení, za dvě hodiny si pro něj přišel tatínek a on za odměnu od otce dostal tu hru. Když se vrátil domů, říká: „Mami, podívej, já jsem to dostal. Vždyť já ty peníze vůbec nepotřebuju.“ A ona říká: „Vidíš? Ale uvědom si, že to už bylo tvoje. To sis vytvořil ty.“

Víte, už si můžete všimnout, pokud jste dost čistí, že přesně to, co potřebujete, dostanete. Mně se teď stalo během mých narozenin, že jsem dostala tři věci, které jsem potřebovala. Příklad. Byla jsem v Praze na přednášce, je to čtrnáct dní. Měla bych užívat nějaké bylinky, ale mám moc práce. Hlavně trvá dlouho, než si ty bylinky připravím, než to procedím, teď to vyklepávám. Jsou z toho sračky všude a je špinavá kuchyň. Ale vím, že to potřebuju. Měly jsme setkání s vedoucí vedle přednášecí místnosti v Praze Arkády na Pankráci nad metrem. Měly jsme sraz v pátek večer v luxusní cukrárně. A já jsem si objednala mátový čaj z čerstvé máty. Přinesli mi nádhernou konvičku, kde se zalije bylina a pak za deset minut se zmáčkne sítko. Tím, jak se to zmáčkne, tak se přestane z byliny louhovat esence, ta droga. Já říkám: „Ty, to je krásné. Kde se to kupuje?“ A koukám. Představte si, za týden přišla moje kamarádka a přinesla mi tuto konvičku jako dárek. Vůbec to nevěděla, já jsem se o tom nikomu nezmiňovala. Říkám: „To není možné. Já ti děkuji.“ To je úžasně jednoduchá příprava, jenom do toho nalijete vodu, zmáčknete a jdete to vylít do záchodu. Nikde žádná špína. Úžasně. Pak se vám dějí věci. Nacházíte najednou nečekaně peníze. Ano, když se člověk smíří se vším, dostává vše potřebné.

Já jsem si včera vzpomněla na jednu historku, kdy nám do života přišel můj dávný syn z minulého života, můj nynější zeť Paolo. Když spolu s Petruškou chodili, tak jí koupil kdysi dávno mobilní telefon, aby si mohli volat. Já jsem na něj nikdy neměla. Nicméně jednou Petra přijela a on tady nechal v obálce docela dost peněz. Ale oba na to zapomněli. Vůbec si na to nevzpomněli, až jsme nevěděli, že v krabici ty peníze jsou. A vždy se navštěvovali. Jednou za měsíc ona letěla tam, jednou za měsíc on letěl sem a blížil se jejich společný život. Krátce předtím, než odcházeli, asi tak čtvrt roku předtím, jednou byl Paolo bez peněz a přijel sem a hrál si na chalupě s tím Petruščiným telefonem. Ten telefon od té doby nikdy nebyl vypnutý. PIN se uložil do krabičky, kde byly mimochodem ty peníze, ale nikdo o tom nevěděl. Byla to obálka mezi papíry. Přijeli a on říká: „Mami, představ si, já jsem tak blbý, sedím na zahradě v Solopyskách na chalupě, hraji si s telefonem a najednou vidím, jak mačkám vypínací knoflík a telefon chcípnul. A my neznáme PIN. Máš ten PIN někde?“ Říkám: „Asi jo, Petruška tam nechala krabičku. Je v přihrádce, podívej se tam. Určitě tam bude. Nic jsem nevyhazovala. Jestli tam nebude, tak nevím, kde je.“ Přinesl tu krabici, třeštil oči a říká: „Mami, já nejsem blbý. Představ si, my ty peníze teď tak nutně potřebujeme a jsou tady.“ Ony tam vlastně byly odložené na nějaký čas a dostaly se k nim, protože hledal PIN. Právě tím, že ruka mu vypnula telefon. Vidíte, přesně v pravý čas. Přesně přijdete k tomu, co potřebujete mít, aby vám to pomohlo.

Já si pamatuju, jak můj muž kdysi dávno ztratil třicet tisíc. A on je úžasný člověk, nikdy jsme je nenašli. Říká: „Já jsem je schoval někde tady v baráku. To si přece nebudu psát do peněženky, kde jsou.“ Dodnes jsme je nenašli. On je i tak úžasný, že mi říká: „Ty, víš co? Já už jsem to vymyslel. Možná se stalo i to, že jsem je někomu měl dát. Tak mi to vymazali z hlavy a dali jim to.“ Jo, i to je možné. I to se děje. Já jsem zažila v životě obrovské zázraky. Nejenom, že přišel někdo shůry, aby mi ukázal, co se děje a co se má dít. Ani nevím, jestli se někdy natáčelo, jako že se natáčí.

Můj příběh se zuby. Slyšeli jste to? Neslyšeli. Tak to já vám velmi ráda budu vyprávět. Oni totiž shora, to Božství, nerado dělá zázraky, protože tam se spotřebuje obrovská část energie na to, aby se to prolnulo sem. Ale když je zapotřebí, aby to někdo sdělil druhým lidem nebo aby občas někdo něco viděl, tak se to skutečně někdy přihodí. Jediné, co jsem podělala po mých rodičích, je paradentóza. Maminka tedy má ještě hodně zubů, skoro všechny svoje, a přesto má částečnou paradentózu. Tatínek ji měl a já jsem ji tedy dostala taky. Začalo to tím, že jsem v devětadvaceti letech prodělala chřipku. Po chřipce, den ze dne, to bylo neuvěřitelné, se mi rozhýbaly horní řezáky. Ale hodně, zuby mi v puse tak vlály. Já jsem ještě zubař. Já jsem od fochu a moje představa byla mít zdravé krásné zuby. Říkám si: „Ty jo! Budu mít můstek.“ Tenkrát ještě keramický. A když ho někdo měl, tak to nebylo takové živé. Dnes je to krásné a dá se s tím vyhrát. Je to nádherná věc. Už se dělá i keramika, která má kov pod sebou. Ty práce jsou opravdu překrásné. Nicméně to bylo pro mě zklamání, ale o tom teď nebudu mluvit. Tenkrát mi radil primář tehdejší zubárny, kde tatínek dělal šéfa ordinace. Já jsem si říkala: „Udělám si dlahu. To jsou moje zuby, tak to alespoň zdlahuji. A nenechám si je vytrhat ani obrousit.“ A protože dlahu se dělala ze zlata a bylo to ještě v době, kdy do třiceti let byl paušál, já jsem to měla jen za malý poplatek za gram. Ale musel to podepisovat šéf oddělení, tak já přijdu za tátou a zrovna tam seděl primář. Říkám: „Pane primáři, prosím vás, podepište mi to. To je pro mě. Do mé vlastní huby.“ A on říká: „Proč si to nenecháte krásně obrousit a udělat pořádný můstek?“ Říkám: „To nechci. To jsou moje zuby, jsou pěkné,“ i když dvojka tak trčela a nadzvedávala mi ret. Já jsem tenkrát zašla za holkami na ortodoncii a udělaly mi rovnátka. Já vám garantuji, celou noc jsem nezamhouřila ani oko. To byla taková bolest. Jak se to hýbe, bolí to.

Během jedné noci jsem měla zuby zase v řadě jak perly. Chodila jsem s rovnátky a udělala jsem si rošetku. Rošetka se nalepí na stranu patra a jedenáct let jsem tu rošetku nosila bez problémů. Zuby jsem měla svoje. Byla jsem spokojená. Najednou se začaly dít podivné věci. Bylo to v době, kdy mě Božství navštěvovalo. Už mi předávalo informace a ukazovalo věci. A najednou mi rošetka během jednoho jediného týdne 4x spadla. Týden předtím jsem měla živý sen, kdy mi Božství řeklo: „Teď se ti něco bude dít se zuby.“ Říkám si: „Ty jo! Doufám, že mi zase něco nevypadne nebo mi nebudeš chtít vytrhnout zuby.“ Ne. Rošetka mi 4x spadla. Říkám si: „To je divné.“ V tu dobu jsem jela sto km do městečka za svým mužem. On tam ten den ještě nebyl. Byla jsem u jeho tchýně a povídaly jsme si do noci. Šla jsem spát. V noci se najednou rozsvítilo a přišel ke mně anděl. Já jsem si zapomněla doma rovnátka, než jsem těch sto km dojela, tak se mi udělala malá mezírka mezi trojkou a dvojkou. Fakt malinká, asi tak půl milimetru. A hýbalo se to. Anděl se mnou mluvil, mluvil a něco mi dělal s čakrami. Vysvětloval, pokládal mi ruce na tělo a najednou se rozloučil, že odejde. Jako kdyby si

na něco vzpomněl, nejenom my jsme sklerotičtí. Otočil se a položil mi ruku na pus, to byla vteřina. Od té doby jsou zuby jako z kamene. Pozor! Byl to záměr, abych si zapomněla rovnátka. Musím si říct: „Já jsem blbá, vždyť mám mezeru mezi zuby.“ Že jo? Ne, ne. To byl záměr seshora, abyste viděli, jak je fakt všechno dokonalé. Tady jde o to, abyste se naučili prožívat všechny věci jako zázraky. Já jsem tehdy zuby konzultovala s mojí zubařkou, která je úžasně šikovná, hodná a duchovně vědoucí, tak jí jsem to vysvětlila. My jsme kontrolovali starý rentgen OPG s novým. A tam bylo vidět, jak ten zub byl malinko zasunutý v kosti. Pak bylo volno, pak kouká ta korunka ven. Ta původní byla celá taková tmavá a ten nový zub byl jakoby úplně zbělaný, zvápenatělý. Jako byste to přivařili autogenem. Dodnes pevně drží a nemá dlahu.

Uplynulo asi půl roku a já jsem se opět bavila s Bohem. Nahoře není, kdo by se naštvál. On nemá Ego, to máme my tady. Proto máte emoce, které prožíváte. Já s ním občas žertuji, někdy možná docela nemístně, podle vás. Ale to není nemístné. ON se baví se mnou. A jednou si ráno myju obličej a usměju se, jestli mám zuby čisté, jak si čistím zuby. A teď jsem viděla tu mezeru. A říkám mu, tak pro sebe: „No, to sis pospíšil, už mám mezeru, podívej. Teď chodím s mezerou. Taky jsi mi mohl tu mezeru nějak zaplácnout.“ Ale to byla sranda, já jsem to neprožila. Jen jsem to tak řekla. Každý den mám hodně práce a ten den nepřišlo nic. Odpoledne v pět hodin najednou zvonil telefon. Volala mi moje kamarádka zubařka, ke které patřím: „Co děláš?“ Já říkám: „Ty Ivi, představ si, že nic. To je divné, každý den zavírám laborku v noci.“ - „Zvu tě na pizzu. Pojď, přijedu za chvíli autem.“ Tak přijela, naložila mě a jely jsme na druhou stranu přes Teplice. Snědly jsme pizzu a krásně jsme si pokecaly. Víte, my se nikdy nebavíme o práci. Vždycky jsme se bavily o věcech, co jsme prožívaly v soukromém životě nebo co řešila v duchovním životě. Vlezly jsme do auta, jedeme a dvě ulice před naší, já bydlím v Lučnici, najednou ona, která nikdy nemluví o práci, mi říká: „Teď ti jsou tak krásné materiály. Já měla kluka, měl zuby otočené úplně obráceně. Vymodelovala jsem mu labiální plošky. Měl obrovské mezery, všechno jsem to stáhla, ten kluk byl úplně jiný.“ Já jsem v tu ránu věděla, že přes ni mluví Bůh. Tak jsem jenom říkala: „Ivi,“ ukážu na tu díru a ona: „Přijď v pondělí.“

Ona je krásná žena. Když se nade mě naklání a dělala mi tu mezeru, tak jsem viděla ty netečné oči Nadjá. Anděl, co mě tenkrát přišel chramstnout přes tu pus, mi přišel přes Ivanku udělat tu mezeru. Od té doby mám úsměv jak filmová hvězda. Už to není barevně tedy nic moc, ale jsou moje. A věřte mi, že je to dobře. Tak vidíte, byly i obrovské zázraky, abyste si vlastně prožili, že zázraky jdou dělat. Ale seshora je nedělají často, je to jenom proto, aby nám něco ukázali. Je třeba obrovské množství energie než se to protlačí přes rovinu oddělenosti. To je velmi důležité vědět. Vy se tady přes hmotu dopídlíte po čase do tvorby. Ve hmotě je to pomalejší. Vezměte si, že myšlenku a nápad, který získáte, třeba postavit barák nebo oslovit nějakou ženu, to je jedno, co řešíte, nikdy nepřichází od nikoho jiného než od Boha. Od původní věci. Pokud se to týká tvorby a stavby. Ano, On to činí. Když si to přivlastňujete, už na sebe nabalujete zádrhele běžného světa, když s vámi někdo třeba soutěží o architektonickou podobu nebo o výdělek. Tam jste různě prozkoušeni. Nebo kdyby to byl třeba sportovec a toužil by vyniknout sám. Ne. Správný pocit je dělat to pro radost. Všichni ti, kteří jsou tady skutečně mistrovští, vědí, že to není jejich. Jsou to obyčejní lidé, kteří pro radost dělají

druhým lidem to, co umí, co vlastně činí tady na světě. Vždy dostanete pro něco talent. Věřte mi. Já jsem nedostala žádný a mám jediný talent, být pořád šťastná. A jak byl k užítku.

Já jsem přišla proto, abych vám ukázala praxi obyčejného lidství. Víte, vy jste skutečně „teď tuto dobu ti nejdůležitější“. Zní to podivně z mých úst. Ano, všichni jsou důležití. V pravou chvíli jsou takoví, jací mají být. A vy jste plástev, která se ztotožní s Božstvím. Jste schopní vědět, jak se dá prakticky dojít k jednotě, ke změně vědomí. Spousta lidí si myslela, že koncem roku 2012 bude nějaká pohroma nebo se něco stane. Trojky odpadnou. Tak to není. A ty pětky najednou nebudou mít peníze, vše se změní. Ano, přišlo pár e-mailů takového rozladění, zklamání. Pozor. Tam byl vždycky takový ten nádech toho, že člověk si myslel, že je lepší. Víte, na tom vůbec nezáleží. Vy jste vždycky přesně v té třídě, ve které jste, protože tam tomu rozumíte a děláte přesně kroky tak, jak máte. A věřte mi, už když jste se narodili, byl přesně nastavený tento bod, kam dolezete v časovém horizontu a v době, kdy buď jste už v pětce, nebo jste ještě ve trojce. Ale jste přesně na tom místě, kde máte být. I kdybyste měli příští dva tisíce let, to znamená příštích zhruba patnáct životů, zůstat ještě v Rybách a představovat tu nejčistější vrstvu Ryb, abyste zase byli učitelé pro další jedince a další přechod do dalšího Vodnáře, který přijde. Ano, všechno je tady a teď. Vy pouze dozráváte v dimenzních polích. Už jsem řekla, že vlastně každá horní dimenze bytí to spojují. Ano, uvidíte tady dolů, jak skutečně vše je dobré. Praxe otevření třetího oka je pouze praxe žití, že vše je dobré, a nikdy to nejde udělat uměle. Pokud ještě chcete něco jinak, tlačíte trojkou a nenápadně nátlakem lidi posunujete, nedělejte to. Ne, ne, ne. To je vaše konspirace. Máte si s tím člověkem sednout a říct mu, promluvit si, aby to nedělal, protože to je prosazování jeho vůle. Tak si ještě nesjednotí čakerní systém.

A věřte mi, že máte být kompletní. Představte si, že tento panák je s jeho odpory čakerními. Jednička, dvojka, trojka, čtyřka, pětka, šestka. Já vás vedu k Bohu, končí to pro vás samozřejmě šestkou. Život po životě kráčíte, něco umíte, něco neumíte, vytváříte někde odpory. Člověk třeba už umí odpouštět a má čistou dvojku, ale ještě bude třeba něco jemně odmítat situačně na jedničce, zdá se mu nějaká situace špatná. Ne, i situaci jste si zvolili v té pravé straně. A situace se dějí proto, abyste souhlasili se vším ve hmotě, co se týká té životní okolnosti. Situace je třeba, že někoho vyhodí z práce. Je důležité, jak reaguje partner, děti, rodiče, jak on si připadá sám. Nebo když někoho z rodiny zašijí nebo když někdo zemře. To je všechno situace pro skupinu lidí, jak zareagují. Pokud budete situaci považovat za špatnou, už nejste čistí. Kanál musí být celý čistý, aby se sem do vás nalilo vaše Božství neboli vy sami.

Zkuste si představit, že já jsem váš předtvar. Já se stanu Bohem tehdy, když v klidu souhlasím se vším, co se děje. Já po vás nechci, abyste se radovali a jákali, kdyby vám někdo zemřel. To by bylo až na palici. Ale musíte respektovat, že člověk zemřel. Tady jde o klid. Bůh rozumí poděkování, přijetí a spokojenosti jako stavu klidu. Vy se nebráníte. Jakmile se začnete bránit, prožijete uvnitř „ne“, tehdy jste to nepřijali. Ale vám nic jiného nezbyde, než to přijmout. Ten člověk vás přišel navštívit, šel kus cesty s vámi a odchází. On vám daroval kus své přítomnosti. Pozor! On skutečně nikdy fyzicky neodejde ani energeticky neodejde, protože to, co jste se naučili za dobu

časového pobytu těla s tímto člověkem, vám zůstává v paměti všech buněk vašeho těla. Už víte, jak to funguje. Funguje to myšlenkou, která ovlivňuje a roztáčí hormonální systém, protože každá čakra de facto reaguje na vaše myšlenky. Buď si zvyšujete, nebo snižujete hormony, které se vytváří na příslušné čakře neboli žláze s vnitřní sekrecí. A teď si vezměte, že s někým se budete učit třicet let a on potom odejde. Vy jste se s tím člověkem naučili mnohým reakcím, které ve vás zůstávají v paměti jako buněčná informace. Ten člověk vám dal dar, který vám nikdy nikdo nesebere. Nejenom to. Dal dar všem budoucím vašim potomkům, i kdyby to bylo bůhví do jakého kolena, protože na tom staví už energie, která se zrodí v další generaci.

Nedávno na podzim mi psala žena, možná někteří už budete historku znát. Ráda ji budu opakovat, aby se objevila i v audio nahrávce. Psala mi žena, které se narodil chlapeček. V dobu, kdy mi psala, na podzim, někdy v říjnu, tak měl asi osm, devět měsíců. Psala, že se narodil s nevyvinutou ledvinovou páňvičkou. A že to vypadá na operaci. Bála se a kontaktovala nějakou vědmu a ta jí řekla, že za to může. A kdesi cosi. Tak jsem okamžitě psala zpátky: „Prosím vás, já nemám čas na Skype, udělám rozbor alespoň písemně. Pokud se jedná o malé dítě, uvědomte si, že když je takto malé, já si potřebuji sáhnout na vás. Potřebuji mít vaše svolení.“ Ona mi to svolení hned poslala a skutečně měla osm až devět let zpět neodpuštění fyzické osobě, buď jednomu, nebo více lidem. Já to vždy vidím jen obecně. Tak jsem jí napsala: „1. Zapomeňte na to, že jste vinná, to není pravda. My pokračujeme. Jestliže dítě neumělo v minulosti svých životů odpouštět, musí se to naučit. Tak se zákonitě narodí matce, která to neumí. Takže vy jste pro něj ta nejlepší matka, kterou si mohl vybrat. I otec, ano?“ To je vždy. Nejlepší jsou ti rodiče, kteří vyhovují nabídce genomu DNA. V komůrkách jsou inklinace k různým povahovým vlastnostem a k morálním sklonům. Vy si nemusíte nabrat úplně stoprocentně, stačí jen třeba padesát procent. To záleží na minulosti vašich životů, co jste uměli a odložili. Je to skutečně jen energie, nic jiného. Jen pokračujete ve vývoji, nemá smysl si cokoli vyčítat.

Devět let zpátky ta žena někomu neodpustila. Vy si to pak nosíte s sebou. Už na toho člověka nemyslíte, ale stále ho nosíte v kuchyni, na záchodě, všude je to s vámi. Říkám: „Koukejte si o tom popřemýšlet, možná promluvit s tím člověkem, třeba dodnes žije, co vy víte. Ten člověk vám slíbil, že vám to udělá. Koukejte mu odpustit. Přijměte s obrovskou láskou to, co vám udělal, že jste směli zjistit, že ještě odpouštět neumíte. Tak si to dneska už vyčistěte. Když to dokážete, nedělejte si samozřejmě výčitky, že jste to tomu chlapci udělala, protože on si vás zvolil i s tímto neuměním, to znamená, pokračoval v učení. Když se vám to podaří a ještě kojíte, je velká šance, pokud se vám povede odpustit, že mu páňvička doroste.“ V době tvorby těla malého chlapce, schránky budoucího člověka, byl snížený vývoj do levé strany vylučovacího ústrojí. To znamená, že ledvinová páňvička se nevyvíjela. Za měsíc jsem dostala e-mail, že to vypadá, že operace nebude. A teď v březnu přišel e-mail, že ta páňvička chlapečkovi dorostla. Super. Ta paní odpustila. Samozřejmě tady byl náběr jejího učebního systému, že ona to umí pochopit. A pozor. Bylo tam zatlačeno láskou k dítěti, což je úžasné. Třeba byste neměli sílu někomu odpustit, ale když vidíte, že jde o to z lásky někomu pomoci, tak to dokážete. Proto láska je největší inspirací.

Vzpomeňte si na základní přednášku. Pamatujete si? Tam jsem malovala židovský svícen. Ano, tam je to nádherně nastavené, když na to položíte člověka, tady má pacičky, pozor, maluji šíleně, to je jak mimozemšťan. Mimochodem, když mluvím o těch mimozemšťanech. Nedávno mi psala známá z Prahy a rozesmála mě. Když mi přála k narozeninám, tak mi říká: „Ivanko, já jsem tak šťastná, že tady sedím.“ Já říkám: „Ty Jíro, já si připadám jak kosmonaut.“ A už se vracím k tomu svícnu. Víte, tady jsou vlastně čakry. Tady je jednička, dvojka, trojka, čtyřka, pětka, šestka, sedmička. Jednička je spojená křížovatkou se sedmičkou. Šestka s dvojkou. Trojka s pětkou, ale čtyřka, vidíte to? Má nejbliž ke všem čakrám. Když miluji lidi, nebudu je považovat za špatné, budu s nimi soucítit, protože ta láska mi dá tolik síly, abych je nehodnotila. Vždyť oni umí, co umí. Oni jsou stejní Bohové jako já. A v činnosti člověka to špatné dělá jeho egoismus, který on neumí odmítnout. Myšlenka přijde, přivlastní si ji a zareaguje. Ti lidé jsou jako loutky. Já vás vlastně přicházím vysvobodit z nevědomosti.

V dětství byla moje nejoblíbenější pohádka O sedmi havranech. Holčína, ta sestřička, šla zachránit sedm bratrů. Vidíte to? Tam je vše napsáno. To je neuvěřitelné. Já celý život ty čakry vláčím. Dvojka, s obrovskou láskou, když někoho milujete, tak mu lehce odpustíte, co udělal. Proto já vám doporučuji milovat všechny lidi stejně. Já vím, že trošičku jste načichli lidskou láskou, kdy milujete víc lidí, co znáte kolem sebe. Ale věřte mi, do vašeho života se nevejde veškeré lidství, které je na světě. To ani nejde. Spíš jste zvyklí a považujete lidi, co znáte, jak jsou roztomilí, jak jsou protivní, co umí a neumí. Milujete na nich všechny ty věci. Tak to není. Máte být spravedliví. Pokud budete milovat svoji rodinu, lidi, které máte rádi, a tito lidé něco udělají, lehce jim odpustíte. Právě proto, že je milujete. Ale jestliže budete milovat stejně všechny lidi, stejně lehce, srdce vám pomůže a odpustíte i těm druhým. To je božská láska. Pokud si vyzvednete svoji rodinu výš, za stejný čin těm dalším, těm v té druhé řadě, už tak lehce neodpustíte. A ještě směšujete lásku se sexualitou. Už jsem o tom mluvila mnohokrát. To není ta samá věc. Vy máte správně milovat všechny lidi srdcem, protože to je vaše jednota, vaše základní bytí. Jste to všechno vy, vy sami. A když dnes na vás koukám, vidím jen sama sebe. Je to stav obrovské nádhery. Jste tak krásní všichni s tím, co umíte. A jste krásní i s tím, co neumíte, protože tím dáváte prostor druhé buňce, aby to zastala za vás. V páté dimenzi vnímáte jednotu, protože člověk, který něco vymyslel, to vymyslel pro nás. V tomto stavu vaše srdce bude obrovsky pracovat. Když někdy usínám a i teď, když mluvím, já cítím, že to moje srdce je jak obrovská jaderná elektrárna. Já jsem kdysi dávno pochybovala a ptala se, když chodili. A jednou ten anděl přede mnou seděl a říkám mu: „Budou mi věřit? Až před ně vylezu, budou mi věřit?“ On tak kýval hlavou. „Ty máš na to udělané srdce. Víš?“ A já to cítím, jak to hučí, jak to lítá. To kdybyste slyšeli...

Nicméně, vy budete v páté dimenzi. V třetí dimenzi je stav, kdy vnímáte ještě oddělenost, nejste prolnutí. Tam jste vy a zbytek světa. Pátá dimenze jsme my. A každý dělá díl svého úkolu. Je to takové jakoby společenství, kde úkoly jsou rozvrstvené. Každý dělá přesně to, co má, ale všechno je tvorba všech. Tady není přivlastňování si ani činů ani věcí, ničeho. Je to stav velmi příjemný. Věřte mi. V této chvíli je hladina oddělenosti neboli egoismu na planetě obrovsky rozvlněná. To oddělení vás bude

obrovsky zkoušet. Budete najednou pociťovat věci, které jste dlouho nepociťovali. Nervozitu, najednou přijde takový výlev protivnosti a vyděsíte se. S hladinou strachu souvisí, že budete zkoušeni přes tlak. Nereagujte, to vám nepatří. Nerozvádějte to, nepoužívejte to jako svoji věc. Ne. Vy jste skutečně pouze čidla, v levé hemisféře máte čidlo svého egoismu, na které teď ten Satan musí vysílat obrovské vlny. Ty vlny jsou různé podle toho, abyste uměli zareagovat, ale už to nepoužívat. Nedělejte si výčitky, když někdy zareagujete, to už by vás zase blokovalo na dvojkách. To je zbytečné. Vy to příště ustojíte, když víte, jak to s vámi třeba v tu chvíli zacloumalo. Stačí třeba nervozita. Najednou vám bude vadit, že vedle někdo chroupe jablko. Vždy na člověka přijde přesně to, co má.

Teď jsem si na něco vzpomněla. Můj druhý partner Jirka byl strašně fajn, měl krásnou povahu, takovou slunečnou, dobře se bavil, ale měl nastaveno, že nesnáší mlaskání. Jednou jsme měli návštěvu. Moje mladší dcera měla kamarádku, která s ní chodila na koně. Ptám se: „Dáš si s námi oběd, Radko?“ A ta holka byla taková razantní, kurážná. To byly ještě malé děti. Ona byla vychovávána jinak, já jsem to nikdy neřešila. Byla jako kluk i ta dětská drzost tam byla. Naše Péťa měla ráda všechny lidi a mně ta Raduška nevadila. Šli jsme jíst a ta holka mlaskala. Jirka to nevydržel, bylo vidět, jak to s ním cloumá. Říká: „Nemlaskej.“ Bylo to dítě, já nevím, kolik jí bylo. Osm, devět, nevím. Naše Péťa zvedla oči a ta holčička místo, aby řekla pardon nebo jinou omluvu, tak řekla: „Sám mlaskáš.“ Tam bylo Ego na Ego, ona byla tvrdohlavá. Kdybych mohla řvát smíchy, tak jsem řvala. On na to byl tak vysazený, že tam byla připravená tato zkušenost. Vždycky se to člověku vrátí. Stačí, když se tomu zařehatete. Tečka. Když se tomu neumíte zasmát, přijde Ego. To už by šlo do extrémů. Vždycky když je odpor veliký, přijde obrovský náraz zpátky.

Používejte lásku, ale ne takové to vyzářování, to byste někdy mohli lidi tlouct láskou. To také jde. Já sama jsem zažila moji vlastní vývojovou chybu. V roce 98 jsem měla takový zvláštní pocit. Šla jsem po ulici a vyhlížela jsem, kdo potřebuje moji pomoc. To je tlačení lásky na lidi, to také nejde. Pozor, i láskou se dá ublížit. V tu dobu já jsem věděla, že nejsem nohama na Zemi. Bylo mi divně. Věděla jsem, že něco dělám blbě, ale nevěděla co. Mé Nadjá bylo dokonalé. Jednou ráno jsem se vzbudila, přišla jsem do kuchyně k oknu a koukám, jaké je počasí, a najednou se ozvalo: „Běž za Vondrákem.“ Jenže k němu se dlouho objednávalo. Ale když sejdu po schodech, oni to tam mají takto dolů, v tom Čaji života, on tam stál. Já jsem otevřela dveře a on říká: „Už na tebe čekám.“ Tenkrát ještě maloval s Amálkou. Ona malovala Duši a on Ducha. To znamená původní plán a to, co pak dělá oddělená Duše, která dělá ty bloky. A tenkrát říká: „Sice jsem se dozvěděl, že mám na tebe sáhnout, že jsi sem poslaná, ale já jdu teď na oběd. Zatím tě namaluje Amálka, jsem tu za deset minut.“ Říkám: „Jo.“ To, co Amálka namalovala, bylo neuvěřitelné. Já jsem měla kolem srdce takový obrovský, ale obrovský balón. Byl asi tak pět metrů okolo mě na všechny strany. A na srdci jsem měla ještě nádech nátlaku. Tam je ještě zasahování Ivou. Já jsem šla tenkrát po ulici a vyhlížela. Kdyby chtěl někdo jednu ledvinu, tak jsem mu ji dala. Úplně blbá. To nesmíte, ten člověk vždycky dostane nabídku v pravou chvíli. Ale i to jsem v rychlosti potřebovala prožít, v zapomnění toho těla. To je důležité. Amálka to namalovala. A teď pozor, měli stůl přiklopený ke zdi. Amálka seděla rovně, já jsem seděla proti zdi a Jirka

měl prázdné místo. Namalovala obrázek a otočila ten list papíru, aby ho neviděl. On přišel blažený, najedený, spokojený. Usmívá se a říká: „Holky, copak jste namalovaly? A, já to nesmím vidět. Jo? No, tak uvidíme.“ Sedl si, vzal tužku, jestli někdo znáte automatickou kresbu, že bude malovat, a druhou rukou strčil směrem do mojí aury, aby odečítal. V tu ránu se jeho ruka vymrštila o ten balón, co jsem tam měla napružený. Víte, ten jakoby nesouhlas s tím, co se lidem děje, mi zablokoval srdce. A teď se to nafukovalo, nafukovalo, ta ruka se mu vymrštila a on si o tu zeď rozbil všechny klouby na ruce, byla krev na zdi. My jsme se všichni strašně lekli. A on vykřikl: „Co děláš, proboha?“ A já říkám: „Já vím, už to nikdy dělat nebudu.“ Mně to okamžitě došlo. Nesmíte nikoho tlačit ani zachraňovat proti jeho vůli. I láska je zbraň, která by nehezky zasahovala. Tak vidíte, stačila krátká zkušenost.

Já jsem pak zažila ještě jednu podobnou událost, letěla jsem metr vzduchem. Mám kamarádku, zubní doktorku, která prožila jednu traumatizující událost. Její partner cítil, že se blíží k rozchodu. Ten program lidé vycítují, že se najednou něco děje. Napřed všechno klape a pak najednou, i kdybyste se tisíckrát chtěli domluvit, najednou si nerozumíte. To je jako kdybyste mluvili do zdi. To cítí obě strany. Najednou cítíte, jak se vzdalujete a nemůžete pro to nic udělat. To je takový pocit marnosti. A oni to prožívali. On kdysi koupil kotě, krásnou kočičku. Je to Britka krátkosrstá. To jsou takoví medvídkové, hodně huňatí, chlupatí. A jak cítil, že se mu partnerka vzdaluje, i když nic negativního neudělala, začal žárlit i na kočku. A ta kočka mu pak začala vadit. Když s ní jednou byl doma sám, nechtěl ji, dokopával ji na místo. To zvíře nevědělo, co udělalo. A když ji dokopal do rohu do pelechu, už nevěděla, jak dál, a kousla ho do palce u nohy, načež on se rozčlivil. To ho dožralo a vytáhl ji za ocas z pelechu. On jí ten ocas zlomil, a nakonec ho museli kočičce amputovat. Ona se to dozvěděla, a to bylo zvláštní, zase mi volala: „Co děláš?“ - „Představ si, já dneska nemám práci.“ To vypadá, že pořád jezdím na pizzu, co? Odvezla mě na tu pizzu a už když jsme si sedaly naproti sobě ke stolu, už jsem viděla, že je něco divného. Ona je krásná, taková láskyplná a najednou to bylo pryč. Tam bylo něco, co na mě tak divně sahalo a tlačilo. Říkám: „Co se děje?“ Vyprávěla mi ten příběh. Já jí říkám: „Nechceš, až dojíme, zajedeme k vám, já se podívám na Elsu.“ A ona: „No.“ A já říkám: „Když budeš chtít... něco s tebou není v pořádku.“ A ona: „No, víš, kočka od té doby ani nežere, nic nejí. Ani se nemazlí, jenom sedí.“ To jsem nikdy neviděla, vypadala jako píchlý míč. Jenom to sedělo ve svém domečku. My jsme tam přišly, ona seděla, zvaldé oči, vůbec neměla svit v očích. Já jsem ji pohladila a cítila, že kočka měla zablokovanou čtvrtou čakru. Tam proběhla obrovská emoce údivu a lítosti. Ona nevěděla, co tomu člověku udělala. Ale tím, jak jsem ji pohladila, zůstalo mi to na ruce. Najednou se zatřepala, rozhlédla se, skočila dolů, začala vrnět a otírat se Ivě o nohu. Úplně zázrak. Pak šla pít a my jsme na ni koukaly. Já jsem taky byla vyvalená, co se stalo jen po tom pohlazení. A říkám: „Tak jo a teď ty.“

Pozor, co se dělo. Ona si sedla na taburetku, měli takovou trojsedačku. Já jsem si sedla na kraj a začala jsem rukama zjišťovat, co se děje vůbec v tom systému. Ono se to špatně vysvětluje. Jako když vidíte horor a hudba začne děsivě znít, už víte, že tam bude někde nějaké strašidlo. Nebo detektivka, že se něco za rohem stane. Jo? Vnímala jsem to podobně. A jak jsem se blížila ke čtvrté čakře, cítila jsem, že tady něco nemá být. Ona je hodně znalá, hodně dobrá. Jenom když se přiblížím, začnou to moje ruce odebírat,

já mám totiž jinou vibraci. Už když vás někoho obejmou, když se vítáme, tak cítím, že někde něco je, odečítám ty věci. To není moje vůle, to se děje samo. To bych nikdy neudělala vlastní vůlí. Akorát to vím, ale nic s tím nedělám. To je vaše, samozřejmě. A najednou ona začala obrovsky křičet. Totiž, já to dělám na zádech. Ona seděla zády: „Co děláš? Co děláš?“ Já říkám: „Vydrž.“ A jak jsem se zaměřila, najednou jsem slyšela, jako když něco cvakne. Jako když otočíte klíčkem. Jako když něco praskne. Pak se mi přiznala. Ona si vlezla do postele, když to zjistila. Lítostí se jí zamkla čakra. A to samé jsem také kdysi dávno měla. Prožila obrovskou lítost. A teď to přibývá. To vypadá, jako když do gumové rukavice napustíte deset litrů vody. Takový balvan. Pozor! Ten člověk je časovaná bomba. Přijdete k tomu člověku a cítíte se divně. Máte pocit, že se o vás opírají ty negativní emoce, co tam jsou. Lítosti. To je nepříjemné, máte husí kůži, nevíte proč. Začala křičet: „Co děláš? Co děláš?“ A najednou to prasklo a já jsem letěla s tím tělem, mě to odhodilo. A ona: „Jééé, to je hezký, mně se ulevilo.“ Visela jsem přes to opěradlo. A říkám: „Podívej, kde jsem.“ A ona: „Co děláš?“ Já to měla po obličejí, po těle. Já jsem lezla, já to vybírala, takový sajrajt. Fujtajxl, kdybyste viděli, jak to vypadá. Pak jsem to spalovala nad svíčkou. Říkám: „Ty se mi přiznej, co jsi dělala.“ A ona: „No, já jsem tři hodiny štkala v posteli.“ Říkám: „Jsi ty normální?“ Pozor, takový člověk skutečně je bomba. To je atomovka.

Je důležitý váš postoj v životě, když už znáte informace, protože dnes se bude dařit jen těm lidem, kteří budou skutečně mít neegoistické sklony. Zní to paradoxně, vidíte to? Já jsem to celý život prožívala a kousek po kousku jsem se k tomu dostávala zvláštním způsobem. Začínalo to tím, že jsem si udělala laboratoř, která mimochodem mi byla mi ukázaná mým Nadjá, já nejsem vůbec ctižádostivá. A ono se to skutečně přihodilo. Tuto vizi jsem dostala nad dřezem na Štědrý den v roce 92. Vytáhla jsem ruce ze dřezu, otočila jsem se k Jirkovi, který seděl v depresi, protože nedostal děti na Štědrý den. A jak mi kapala pěna na zem, říkám: „Jirko, já budu mít laborku.“ Byl v šoku. Najednou se rozsvítilo a jak byl v depresi, kouká na nalité víno ve dvoudecce a říká: „Jo, já ti to postavím.“ Já jsem třetího ledna zašla na hygienu, abych zjistila podmínky. Bylo to dva roky dopředu. Když jsem se rozvedla, tak jsem neměla peníze, věděla jsem, že musím mít rezervu, kdyby odešla lednička nebo něco jiného. Tak jsem si dva roky šetřila, i když jsem neměla peníze. Patnáct set jsem dala na stranu a zbytek jsem den po dni vydávala po padesátikoruně. Každý den jsem dávala do peněženky jenom padesátikorunu. Já jsem si tam dávala ty padesátikoruny, abych zkrotila své Ego, kdybych náhodou chtěla někde utratit víc. A bylo to kromě tří měsíců v roce, kromě Vánoc, kromě toho, když jsme kupovali uhlí, a pak ještě kromě dovolené. Dokážete si představit ty dovolené za patnáct set? Ale bylo to super, nikdy jsme nefňukali. Za dva roky jsem měla na účtu 19 500,- a první laboratoř, celá místnost včetně cihel, dlažby a všeho, stála asi o dvě stovky méně. To se všechno vždy dopředu jako by připravovalo, krok za krokem. Jen jsem peníze vydávala rozumně a vidíte, jak se to krásně jako by posunovalo.

Chci vám vyprávět příběh, na který jsem si vzpomněla. Chci vám říct, jak se ten vývoj posunoval v čistotě. Já jsem vždycky dělala práci pro lidi, kteří byli bez zubů. A nikdy jsem neuměla být nikomu konkurencí, to mi nic neříká. Proto jsem dvěma mým kolegyním, které se mnou kdysi dávno dělaly na zubním, pomohla vytvořit zubní laboratoř. A už víte, že když v sobě něco ustojíte, tak ještě přijde z vnějšího světa takové

to poddloubnutí ze společného egoismu. Jednou, to si pamatuji, mi bylo blaženě, protože Jituška Jodasů mi přinesla obrovskou kytici a říká: „Já ti strašně děkuji, kdyby nebylo tebe, tak bych to nikdy neměla, všichni se toho báli.“ A tak mi přinesla kytku jako poděkování. Já jsem seděla v laborce a byla jsem taková spokojená. A najednou přišel Jirka z práce a říká mi: „Co ti je? Ty se tváříš tak blaženě.“ A já říkám: „Mně ti je tak strašně dobře.“ A on říká: „Já se ti divím. Frej jí zavolá, ona dostane tvou práci a ty nebudeš mít nic.“ U nás v ulici jsou dva zubaři. A jeho Ego to tam tak hodilo a on odešel. Já jsem jenom kroutila hlavou. Ale najednou se to srdce otevřelo a přišlo: „No, co když má pravdu?“ Jenže já jsem věděla, že to není moje. Nemusíte to řešit tak drastickým způsobem, jako jsem to udělala já, stačí ho neposlechnout. Stoupla jsem si, mně to hrozně vadilo, že to tam bylo. Vždy, když se ozval, tak jsem bouchla hlavou do dlaždiček. Já to mám vydlaždíčkové až skoro do stropu, aby se to dalo omývat. Je to sterilní laborka. Stoupla jsem si ke stěně, a když Ego pootevřelo pusku a řeklo: „Co když...?“ bouchla jsem hlavou do zdi. Přiznávám, že jsem se musela bouchnout asi dvacetkrát, než jsem ho umlčela. Ale umlčela. Pak jsem čekala ještě chvíli, jestli se něco ozve. Pak jsem si sedla, pracovala jsem dál.

Tehdy se děly i dál věci. Chodila jsem na polikliniku a dva lidé, manželé, si tu polikliniku s těmi doktory vzali do pronájmu a měli i laboratoř, takže byl zájem o to, aby jim tu práci ta lékařská strana dávala do jejich laboratoře. Jednou jsem šla pro práci a najednou jsem potkala tady tu paní doktorku a viděla jsem, jak to Ego přes ni přišlo, jak jí vadilo, že já tam jsem pro tu práci. Přitom víte, co udělají jedny ruce? Nic. Máte jen určité možnosti, jak jsem vždy říkávala. Tomu Jirkovi jsem tenkrát řekla: „Podívej se, jestliže já budu mít hodně práce, tak se mi budou protahovat termíny, mám jenom jedny ruce. To znamená, že automaticky se ta práce bude dávat do jiné laborky, kde se objem práce zmenší a ještě mají rychlejší termíny. A zase, když já dodělám práci, pomůžu jim, to se přelévá. Tady neexistuje oddělenost.“ Tahání se o práci a deptání sama sebe, že pak tam jsem od rána do noci, to jsou nesmyslné pocity. To je blbost. Tato paní doktorka mě ale zastavila, odchytila mě na chodbě a říká: „Co tu děláte?“ Já jsem věděla, že v ní mluví satanská role. A já ji vždycky přehlížím a vidím jen to svoje Božství v druhém člověku. Usmívala jsem se a ona říká: „Vy jste mi nerozuměla? Co tu děláte?“ - „Paní doktorko, já jsem byla pro otisky.“ - „Jak to? Proč sem chodíte? Já si to nepřěji.“ Říkám: „Paní doktorko, mně je to hrozně líto, ale to si budete muset vyřídit s lékaři. Víte, když mi někdo z lékařů zavolá, že chce moji práci, mojí povinností je, že přijdu. A já tomu člověku vždy vyhovím.“ Věřte mi, stalo se, že jedna lékařka kvůli tomu, že byla nucená a tlačena k tomu, aby si nemohla vybrat, tak se odhlásila z ordinace a přestěhovala se do přízemí, které nebylo v tomto objektu. Ten člověk měl pak zkušenost, že tudy cesta nevede. A já jsem vždy, když jsem ji viděla, říkala: „Dobrý den.“ A tak jsem viděla, jak to Ego postupně sláblo, potom při hovoru jak se utlumovalo a utlumovalo. A já jí říkám: „Chtěla jste mi ještě něco říct?“ A ona: „Ne.“ Pak jsme se jenom z dálky zdravily, skončilo to tím, že šla do důchodu. A vždy na mě z dálky mávala: „Paní Adamcová, dobrý den.“

Egoismus slábne. Záleží na tom, jestli skutečně neposuzujete druhého člověka podle toho, co dělá. On za to nemůže, že jeho Ego něco chce. Slyšíte to? Chtění je synonymum egoismu, když chce člověk něco jiného, než je. Vyvíjelo se to a mně to obrovsky

pomohlo. Vyvíjelo se to tak, že jsem potom už byla přivedená k tomu, abych směla dělat výklady po sobotách. A už jsem se napracovala hodně, tak jsem si říkala, že nikdo nechce dělat ochrannou pryskyřici. To je ta nejobyčejnější, nejlevnější práce z laboratoře. Děvčata se věnují keramice a všem těm kovovým pracím. Tak jsem si říkala, že já to dělat budu, protože jsem doma a tady jde vlastně o tu rychlost, kdy se přikryje obroušená rána zubu. Díky tomu jsem získala jeden den volna navíc. Tím pádem jsem poslední práci uzavírala ve čtvrtek v noci. Ráno jsem ji odnesla. Lidé měli zuby, chodili do práce. Měli to v sedm ráno připravené. Mohli mluvit, jíst, nešišlali. Nevypadali tak, jak by nechtěli vypadat mezi lidmi, tak všichni byli spokojení. A já jsem celý pátek měla navíc pro lidi, kteří mohli tenkrát přijít na aurické sezení. Většinou trvá kolem tří hodin, než se promluví k auře.

Někdo se ptal, jestli moje práce není také magie. Ne, není. Věřte mi. Napřed mluvím, mluvím, vysvětluji. Ten člověk přehodnocuje. Je to léčení, i kdybyste si to neuvědomovali. Nejlepší léčení je, když si s člověkem sednete, on si vylije srdce a vy ho zklidníte. Vysvětlíte, co by neměl dělat, jak by se na to měl dívat, jak by neměl odporovat. Někdy je to práce složitější, ale to popovídání, přehodnocení člověka je nejdůležitější. Jakmile se dostanete do této pozice, je to nejlepší léčení. Víte, já jsem kdysi dávno byla u Jiříka a u Amálky na automatické kresbě a nade mnou se objevil symbol, který je nahoře v duchovním světě považovaný za symbol duchovního učitele, jsou to tři kruhy v sobě. A já jsem řekla Amálce: „Co to je?“- „No, to je symbol duchovního učitele.“ A já říkám: „A on mě někdo tak hlídá?“ Ona: „Ne, ne, to jsi ty?“- „To jsem já, jo? Vždyť já nikoho neučím.“ Pozor, to si vůbec neuvědomujete. Jestliže jste člověk nestranný a takzvaně hodný a morální, soucítíte s lidmi. Chcete je zklidnit a není vám lhostejné, co prožívají. Nejsou tam vaše vlastní egoismy. Tehdy léčíte lidi už svou přítomností a svým chováním, byť obyčejného člověka, který se jenom tak běžně lidsky chová a je hodný. Nejenom tím, jak se chováte, ale když neděláte egoismy, předvádíte lidem, jak se může člověk chovat v situacích, které předtím vůbec nezažil. Většinou přijdou nějaké dramatické scény, když se něco děje. Hlavně když vám se něco stane a zachováte klid, ukážete druhým, jak se to má dělat dobře. Pokud neděláte egoistické činy vůči druhým lidem, pomáháte jim. A teď dobře poslouchajte, co řeknu. Přes vás, i když něco neumí, se nezablokují. Oni se zablokují přes někoho jiného, který to ještě umí, ale vy už jim nedáte tu šanci blokace přes vaši buňku vašeho jedince. A to už je také pokora, to už je také učení.

Já jsem vždy vycitřovala, co si mohu dovolit. Víte, že strašně ráda žertuji a komentuji běžný život s lehkostí. To jsem vás vlastně přišla naučit, žít spokojeně. Nicméně celý život jsem věděla, ke komu si co mohu dovolit. Kdo ten můj žert v jakém stupni unese. A to už je přemýšlení za druhé lidi. Nikdy nevíš, co se koho dotkne. Ano? Proto přemýšlíte, aby za vámi nezůstala zbrázděná země pokrytá mrtvolami, abyste nezraňovali ranami, co se zapíšou na duši. Pokud váš egoismus ubývá, začnou se vám dít podivné věci. Začnete se prolínat přes zvláštní hladinu. U mě to začalo tím, že v dětství jsem viděla vize, pak další stupeň je, že Bůh začne promlouvat přes druhé lidi. Najednou mi někdo řekl něco, co jsem potřebovala vědět, když jsem se nemohla rozhodnout. A bylo jedno, jestli to byla koupě mého kostýmu nebo něco jiného. To bylo neuvěřitelné, co se dělo. Pak jsem zjišťovala, že ten člověk si dokonce ani nepamatoval,

že mi to řekl. Jen to promluvílo a odešlo. Později se začalo ozývat nitro, to je úžasné. Začaly se dít zvláštní věci. Já jsem vždy v dětství měla velmi mnoho snů a najednou se mi nezdálo nic. Je pravda, že mi to nechybělo v tom smyslu, že bych se po tom pídila. Já jsem věděla, že to tak je. Když se dočkáte těchto stavů, už se připravuje pomalu opuštění hladiny siddhis. Skutečně jsem velice tvrdě spala. Já jsem upadla to takového jako bezvědomí. Byla jsem ráno úžasně odpočatá, ale sny nikde. A čas od času mi v hlavě bliklo: „To je divné. Jak to, že nemáš sny?“ A to bylo Božství, které mi to ukazovalo. Po pěti letech přišly, ale to už nebyly sny. To už byly vize. Já sny nemám, jenom Božství mi ukáže, co mám dělat, kam mám jít, co se chystá. Je to v různých variantách a vždy přijde pouze informace, protože se dostanete přes tu nejsilnější bariéru, kterou jste odděleni. Víte, já jsem pro vás pouze převaděč přes tuto hladinu, která je vaší odděleností, abyste si uvědomili vaši skutečnou realitu. Já vás převádím takzvaně přes šestou čakru k otevření třetího oka, kde mechanismus přechodu je zastavení negativních emocí.

Negativní emoce jsou odmítající emoce. Všechny pozitivní neboli souhlasné emoce si můžete klidně dovolit. Teď tady byl přes poledne dotaz na dojetí. Dojetí můžete být, jak chcete. Dojetí je totiž souhlas. Když vám někdo dá květinu, slyšíte krásnou hudbu, když vás někdo pohladí a dá vám krásný dárek, když prožijete v partnerství nádherný okamžik, tak si brečte třeba hodiny. S tím souhlasíte. Tady jde o to, něco nechtít. To už je lítost. Rozdíl mezi lítostí a dojetím je, vidíte, jedno je schvalování a druhé je odmítání. Vy si potřebujete doladit hladinu dorovnaní a k dosažení vede spousty cest. A věřte mi, že každý váš život tou cestou je, protože neexistuje bludná stezka. Neexistuje. Někdo půjde hladinou jógy, kdy přes cvičení si uklidňuje myšlenky odporových fází, když třeba něco nemůže skousnout. Tady jde o to, že máte napřed nelibosti, libosti, nelibosti, libosti, různě se to s tou hladinou pohybuje. Vy se musíte dostat do menších libostí a menších nelibostí. Každá velká radost musí mít zase velký propad. Vzpomeňte si na manžele Tomášovi. To říkávala Míla i pan Eduard, že všechno zaplatíte. Tady jde o to, že se máte dostat do tzv. bodu nula, kde je rovná hladina a není žádný odpor. To je hladina celku. A je jedno, jakou cestou tam dojdete. Jestli milujete lidi neboli Boha, víte, že je to celek, se vším souhlasíte a využíváte tento obrázek lásky, kterou v sobě máte.

Já jsem klasický bhakta. Pamatuji si, jako dítě jsem vždy věděla, jak strašně miluji lidi a že pro ně chci něco udělat, ale nevěděla jsem co. Měla jsem pocit takové té odevzdanosti. A protože jsem neměla nic jiného k dispozici, mohla jsem se přetrhnout, abych lidem udělala radost. A bylo jedno, jestli jsem byla hodná holka nebo měla dobrou známku. Věcí, které jsem nedělala ráda, bylo hodně málo, patřilo k nim třeba čištění bot. Mně obrovsky smrděly ty krémy. Moje maminka věděla, že to nemám ráda, a když jsem něco provedla, tak mi to dala občas za odměnu. To byl trénink tedy. Já si pamatuji, jak jsem i toto uměla odbourat. Já jsem sice věděla, že to dělám nerada, ale chtěla jsem udělat radost mamince, tak jsem úplně zapoměla, že to dělám nerada. Jenom jsem dělala radost mamince. Karmajóga je práce pro druhé lidi. Prožívala jsem štěstí, obrovskou lásku k lidem, takže já jsem to vlastně jen dělala. Já jsem si tím dělala radost. Meditace je trvalá radost a spokojenost a já jsem nikdy meditovat nemusela. To bylo divné. V pozdějších letech, když jsem se o tom dozvěděla, vůbec mi to předtím

nepřicházelo do cesty, jsem se pak ptala, když otec přicházel, jak je možné, že nemedituji. A on mi řekl: „Ty nemusíš, jsi celý život v jedné jediné velké meditaci, protože jsi spokojená.“ Já jsem nevytvářela odpory proti tomu, co se dělo. I když se někdy opravdu děly věci. Dokonce jsem byla občas přivedená i k tomu, abych vybudila odpor, ale mně to pomohlo. Byl to příkaz z vnějšího světa. Myslím, že jsem to vyprávěla v Krumlově, ale tam se nenatáčelo.

Já jsem v ulici měla bratrance, který byl o půl roku mladší než já. A ten chlapeček byl zvláštní, on mi vždycky ubližoval. Já jsem byla o hodně větší než on, byla jsem velké dítě. Věděla jsem, že mi nevadí, že mě bije. Občas přistoupil, píchnul mě, kopnul mě, štípnul mě, dal mi facku, různě mě provokoval. Posmíval se. A bylo vidět, že se mě bojí, přestože já jsem nikdy nezareagovala. Jednou nás viděla babička, seděla na židli na dvorku. Já jsem seděla, hrála jsem si s panenkou. On zezadu přišel, dal mi facku a utekl. Babička to viděla, tak si nás oba dva zavolala. My jsme tam přišli jako na kobereček. Vynadala Milánkovi a říká mi najednou: „A ty mu to nevrátíš?“ A já: „Ne.“ - „Když mu to nevrátíš, tak ti nařežu.“ A to už jsem věděla, že asi musím. Já jsem de facto věděla, že teď musím poslechnout, ale nechtěla jsem to vidět. Zavřela jsem oči, rozmáchla jsem se a vystřelila jsem ruku do tmy. Ozvalo se vyjeknutí, on upadl. A když jsem otevřela oči, viděla jsem, jak utíká. Vlastně mi to pomohlo, protože od té doby sice nadával a provokoval, ale na dva metry se ke mně nepřiblížil. Pak už jsem měla pokoj. Božství mi pomohlo, byť formou jakoby útoku. To byl příkaz, který jsem nemohla odmítnout. Ještě v budoucnosti mi to jednou pomohlo, ale tuto historku si nechám pro sebe.

Vidíte to, vždycky vás Božství pomůže ochránit a pomáhá ochraňovat i jinak. Pak k vám začnou mluvit i věci, které zdánlivě vidíte jako věci, co nemají svůj život. Já jsem se zmiňovala už mnohokrát o mých autech. Měla jsem čtyři auta v mém životě a každé auto ke mně zvláště mluvilo. Na základních přednáškách byla historka, kdy mě skutečně seshora Nadjá „zachránilo“, aby se nepříhodilo nic dramatického, protože jsem vůbec neměla čepy na předních kolech v autě. Tomu autu bylo osmadvacet, tenkrát jsem se vrátila z Ameriky. A vidíte to, když se vám nemá nic stát, jestliže na čakerním systému není žádná karma, tak informaci, že tam nemáte chodit, že něco nemáte dělat, vždycky dostanete. Opravdu je to neuvěřitelné. Já jsem si vždy myslela, že je to záležitost energie, ale není to záležitost energie v tom smyslu, protože byly věci, kdy mi to u auta nahlásilo, že se něco děje, přitom auto fungovalo. Bylo mi to divné. Pamatuji si, jednou jsem si nechávala opravovat auto a oni tam něco potřebovali vyvařit. To bylo s tím Cliem. Nejdřív odpojili baterku, potom ji zapojili, já jsem zjistila, že to odpojovali proto, že museli vařit, aby nedošlo ke zkratu. A zjistila jsem to, protože mi nešlo rádio, museli mi znovu nakódovat rádio. Auto jsem hodně potřebovala, nechala jsem si nakódovat rádio, protože odpoledne jsem jela do Prahy Petrušce zařídit nového nájemníka do bytu.

Auto šlapalo jak hodinky. Jedu dálnicí, jela jsem sto třicet, pospíchala jsem. Měla jsem tam být v šest a najednou do té pohody, jak to auto šlapalo, jsem cítila, že něco není pořádku. Já jsem nevěděla, proč to vím. Já jsem to zkrátka jenom věděla. Říkám si: „Ale vždyť jedeš. Jak je to možné, když jedeš, že něco není v pořádku?“ Dojela jsem, zaparkovala, podepsala novou smlouvu a bála se přijít k autu, že ho nenastartuji. Bylo

půl desáté večer. Říkám si: „Ty jo, jestli teď zůstanu někde v Praze třet, byt je pronajatý, nemám kde spát.“ Opatrně jsem zmáčkla klíček, auto naskočilo. V noci jsem dorazila domů. Říkám si: „Asi se mi něco zdálo.“ Druhý den jsem vlezla do auta, jela jsem nakoupit do Sparu. Ještě mi zbývalo dokoupit, co neměli ve Sparu, tak jsem se přemístila na parkoviště u Billy. Jdu k autu, zmáčkla jsem klíč a pomalu, jenom pomalinku vyskočil, většinou je to cvak, otevírá se rychle. Říkám: „A je to tady.“ Auto bylo otevřené a nešlo zavřít. Volala jsem na linku, která shání opravu. Přijel pán. Představte si, to bylo fakt neuvěřitelné, auto mi to nějakým způsobem sdělilo, jak klapalo. Nedotáhli šrouby na baterce, bylo to volně. Přestože klapalo a šlo, dávalo mi auto najevo, že něco přijde.

Pak se dozvíte všechno, nejenom takové mechanické, technické věci, vy se dozvíte, že třeba nemáte za někým jet, protože je pro vás nebezpečný, že by vám ublížil. Já vám teď ukážu, proč. Každý člověk má před sebou úmysl, ve kterém koná, to je jeho čistota Božství. Pokud nemáte karmu, nemáte žádné minusové čárečky na vašich čakerních systémech, nezasloužíte si výboj, protože všechno je energie. Vidíte, vy jste tady otevření. Já nemám oddělení od Božství, jsem i uvnitř druhého člověka, který je ještě pod egoismem a který bude mít nekalé úmysly, třeba mě obrat. Ano? I takového člověka miluji a vím, že to není on, že jeho Božství je stejné jako ve mně. Že to dělá pouze jeho egoismus. Mně nevadí jeho činnost, už to by byla pro mě karma. Vidíte to, jak je to dokonale promyšlené? Vy musíte být jeho nitro, ale čisté nitro. Jestliže máte k něčemu odpor tady na světě, už vás to postihne, protože ten odpor se musí vyléčit protiúderem. To by nepochopil egoistický člověk. Jenom láska je jedinou zbraní, kterou smíte používat. Já karmu nemám, proto vím dopředu vevnitř v sobě, jaký úmysl má druhý člověk, hladina egoismu u mě není. Já vím o tom, že s tím člověkem nebudu začínat obchod, cokoliv, protože vím, že tady ne. Vycouvám z toho. Ale nevadí mi to, já mu to nechám, on to někomu má udělat. Ale zkrátka seberu mu tu možnost, aby někomu druhému, v tom případě mně, ublížil. To není proto, že bych odmítala ten čin kvůli mně. Já chráním toho člověka. To je v mojí moci té oddělené jednotky.

Pokora nikdy neznamena útok, pokora znamená, nedovolit mu to kvůli němu, aby si nezapsal svoji karmu. Tehdy Nadjá ví, že nejste už tělem, oddělenou bytostí. Ono vás chrání. Kdyby dneska někdo z mágů na mě vyslal cokoliv, vůbec se do mě nestrefí, protože pro něj, pro vibrační jednotku této hladiny, já tu nejsem. Vy mě sice fyzicky vidíte, ale nejsem tady. Toho člověka by to rozdrtilo, ono by se to k němu vrátilo. Ten člověk by vyslal úder, který by ho zasáhl velikou rychlostí, protože já tu skutečně nejsem. Když útočí na lidi s nečistou karmou, ti jsou trefení. Jejich karma se postupně zpětně vrací, směrem k těm mágům. Tam to má delší dopad. Od lidí, kteří tu vlastně nejsou, byli by čistí, se karma odrazí a strefí se do toho člověka. Oni tomu ještě říkají ochrana, ale to tak není. Oni to tak vidí, protože sami sebe chrání, tak si dělají izolace od učení. To není pravda. Nikdy se nechraňte, protože svými ochranami zamezujete vývoji. Jestliže se vám něco má stát, máte to naplánované. Je to váš vlastní program. Máte se pouze prozkoušet, jak se zachováte v této chvíli. Když si uděláte vajíčko, nějakou dobu to vydrží, nesete si to v čase, ale tělo ví, že už jste měli touto zkouškou projít. A nejde to, ten úder je pak obrovsky silný díky vaší ochraně. Ano? Žádné

ochrany. Jestliže mi má někdo přijít nakopat, ať to mám za sebou. Ukážu mu, že mi to nevadí. To je realita.

Tak se nyní vrhneme na vaše otázky.

Dotaz: Prosím o vysvětlení skutečnosti, proč se zvětšuje počet lidí a duší na naší planetě.

Ivanka: Dřív jsme se vraceli čili reinkarovali na planetu po velmi dlouhé časové době, kterou tady vnímáme. Ta inkarnace probíhala třeba 250 i 350 let. Tím, jak se množí hmota neboli lidstvo na Zemi, tím se zkracuje a urychluje vývoj. Víte, historie planety je výrazná a vlastně podporuje rychlý vývoj. Uvědomte si, že během posledních 100 let byly dvě světové války. A během války si spousta duší prožila výrazné prožitky. Kolik lidí mělo příbuzné ve válce, na frontě nebo byli v koncentračních táborech. Spousta lidí pod tlakem prokázalo svou čistotu a naopak někdy svou nečistotu. Někteří lidé udávali, že jo? Ono se to potom zase v jiné míře ukazovalo i v oddělenosti našeho systému, v takzvané železné oponě, kdy jsme měli podobné podmínky ještě dál, aby se prokázala čistota niter těch lidí. Vždy je každá hladina někým zastoupená a každá je velmi důležitá, protože se posunujete. To znamená, že v každé době někdo musí bojovat. Slyšíte to? Bojovat za něco. Ano, ty buňky se za vás uvolí pro boj něco udělat. Ale věřte mi, že nejčistější hladina v komunismu nebo v jiném systému je, že měli pomáhat, neměli udávat. Nemuseli se uklonit před režimem, ale mohli s ním nesouhlasit, i když eventuálně do strany vstoupili. To záleží na každém člověku. Já osobně znám několik komunistů, kteří byli morálně úplně čistí lidé. Oni tomu i věřili, což je úplně úžasné. Nevěřit něčemu a poklonkovat, to taky není čisté. To je chtění prosadit se, ale existovaly i takové duše. Nejčistější duše věděly, že se nebudou přetvařovat, že budou jednat čistě, pomáhaly, nebály se, nedělaly všechny ty nesmysly.

Ted' jsem si na něco vzpomněla. Trochu odbočím, ale ne moc. Víte, můj tatínek byl zubní laborant. Maminka byla zubní sestra. A já si pamatuji, jak se nás v první třídě paní učitelka ptala, co dělají rodiče. Já jsem to slovo slyšela, samozřejmě, to se proslýchalo. Uklonila jsem se. My jsme se vždy uklonili a měli jsme říct povolání rodičů. Já jsem se uklonila a říkám: „Maminka je zubní instrumentářka a tatínek je zubní kolaborant.“ Paní učitelka zalapala po dechu a říká: „Ty ses spletla, že?“ Já říkám: „Ne, ne, ne, zubní kolaborant. Já to vím.“ Mávla rukou a pak to vyprávěla mým rodičům. A vůbec, oni byli úžasní, přede mnou vůbec nic neříkali. Řekli si: „Nebudeme té malé motat hlavu.“ A jednou jsme měli nedělní oběd, na ten nikdy nezapomenu. Můj táta byl sprostý jen ve chvíli, kdy se bacil kladivem do palce. To létaly svině a kurvy v celé garáži. A za půl hodiny se bacil to toho samého palce, on byl super. A my jsme tenkrát jedli, obědvali jsme v neděli, pak se šlo na povinnou procházku do zámecké zahrady. Najednou, když jsem viděla plné talíře, jako malá holčička jsem začala říkat, co nám nalévali ve škole v první třídě do hlavy: „No jo, máme co jíst.“ Už jsem viděla, že táta zpozorněl, a pokračovala jsem: „A to je díky Leninovi, kdyby nebylo soudruha Lenina, tak dneska bydlíme na uhlí ve sklepě“, a to už táta rudnul. A pak zařval: „Hovno Lenin!“ A pak jsem zrudla já. Maminka: „Měl bys jí to vysvětlit.“ V šesti letech jsem se dopracovala pravdy a už jsem potom samozřejmě tak nikdy nemluvila.

Nicméně, já jsem odběhla. Tady na planetě, teď se skutečně rodíte velice brzo. Třeba naše Petruška. Petruška zemřela v roce 1969, když mě bylo 10 let, takže jsme se mohly potkat. A narodila se mně za 15 let, což je také docela krátká záležitost, patnáctiletá. Jsou některé duše, které se musí vracet téměř ihned. Nahoře ten okamžik je velice krátký, deset let je, jako když mrknete okem. Ten návrat je okamžitý, když někdo potřebuje hodně rychle zrekapitulovat nějaké věci.

Dotaz: Je pláč očistný nebo jde o fňukání?

Ivanka: Záleží na tom, co při tom prožíváte. Může brečet 100 lidí a společný Bůh bude cítit od každého člověka něco jiného. Já někdy vidím, že to máte třeba na páteřním kanálu, máte to v různých úrovních. Někdo to má přímo v srdeční čakře, někdo to má mezi trojkou a srdcem. Když chcete něco jinak, už to tlačíte pocitově nebo prožijete zlost a v tu ránu přijde lítost. Ale pokud cítíte úlevu, že se něco vyřešilo, a začnete plakat, tak je to očistné. Já jsem před týdnem v pátek měla přednášku v Ústí a první hodinu a půl tam jedna paní tak strašně plakala. Ale já bych cítila, kdyby jí bylo špatně, to bych se jí věnovala. Já jsem věděla, že to potřebuje. Paní byla z Teplic, psala mi, že poprvé byla na přednášce, že se jí strašně ulevilo, že to muselo ven a že se omlouvá za rušení. Nikdo nereagoval. V druhé polovině už to bylo slunce, už se chtěla, jí se skutečně ulevilo. Rozvazovaly se jí staré bloky na srdci. Tady se jednalo skutečně o očistný pláč. Fňukání je, když nechcete, aby se něco stalo. Uvědomte si ty nesmyslnosti. Jestliže já jsem Bůh, který si zvolil celý svůj osud, tak můj osud je mnou vybraným učením a je pro mě ten nejlepší. Není proč plakat a není ani proč plakat nad osudy druhých lidí, které máte vedle sebe, byť jsou dramatické, protože i oni mají stejná pravidla. I oni si osud vybrali, aby si ho prožili, protože potřebují zažít svou reakci v zapomnění těla se jménem. Nikdo nebude soucítit s druhým člověkem, pokud si tu situaci neprožije sám. A to si odnášíte i z minulých životů. Jestliže něco nemáte prožité, vám by to někde chybělo. Vaše Nadjá nedovolí, abyste si neodnesli tuto zkušenost sebou. Proto vás navrátí a posadí vás do podobné situace, ale je pro vás bytostně důležitá. Neodejdete, aniž byste nenačerpali všechny zkušenosti, které jste si naplánovali prožít.

Oni nám ukazovali, že existuje asi pět set egoismů, takových kategorií, které si musíte prožít, abyste je pochopili. A také nám říkali, že dneska už bych uměla žít úplně všechno a zahrát to jak divadelní roli. Ty se potom umíš vcítit do druhých a tehdy víš, jak jim poradit a jak jim pomoci. To je jediné, proč se to děje. A vždy je to stejně nastavené. Proto vám nesmí nic chybět. Je to jako škola od první třídy do promoce a vy všechno musíte prožít během života a vyzkoušet si, co to je, něco udělat, vytvořit, vyučit a prožít, zkrátka přesně je to jako škola. To je úplně stejné. Potom jste většinou posazeni do osudů na pomoc bližním, kteří mají třeba ještě horší náběry, abyste vedle nich stáli a podrželi je nad vodou, abyste jim pomohli jenom tím, že zachováte klid a dáte jim najevo, že jste tam pro ně, aby se mohli o vás opřít ve chvíli, kdy jim nebude dobře.

Když se mi narodily děti, tak jsem věděla, že je nikdy nebudu nutit dělat věci, stejně jako já bych nechtěla, aby druzí nutili mě. A věděla jsem také, že vedle nich budu stát jako ten starý strom, jako stará jablň, a ony jsou ty malinké jablůňky. Kdyby přišel

nějaký vítr, mohly by se o mě opřít, aby se neulomily. A to platilo. Když přišly a něco řešily, první moje slovo vždy bylo: „To nic není.“ Dobře si ho zapamatujte! To nic není. Je to jednoduché vždy říct: „Teď stačí, když to uděláš tak a tak, já ti pomůžu. Neboj se, zvládneme to společně.“ Ten člověk si to potřebuje prožít a naučit se vyřešit kritické situace bez toho, aniž by si zoufal. Vždy jde situaci zlepšit, když zachováte klid, protože se neodříznete od Božství. Když člověk začne zmatkovat a blbnout, uzavře se, zacílí se do oddělené buňky a Božství mu nemůže nikdy říct recept, jak z toho ven. Jakmile zachováte klid, to je takové to: „To je dobré, to nic není.“ To je začátek. Vás okamžitě napadne, jak z toho vede cesta ven, protože Bůh ve vás vám to snadno zjeví. On je ten, který vás vyvádí. A jste to vy sami, jen se nesmíte nechat lapit návnadou vašeho egoismu neboli našeho společného egoismu. To je jako podmořská hladina, kde chodíte ve svých skafandrech, které vypadají jako vaše těla, mají vaše jména.

Dotaz: Nevím, co vše spadá pod bílou magii, tak by mě zajímalo, zda kdo to umí, pomůže očistit černou magii, kterou jsem provozovala v minulých životech?

Ivanka: Víte, děje se to samo. Nikdy nikoho nezatahujte do těchto očištných procesů, protože to je zase od toho člověka magie. Ne, jestliže já jsem v minulosti dělala černou magii, musím dnes počítat s tím, že ji na mě někdo vyšle. Ono se to stane. Většinou se tyto útoky dějí v noci. Může to být i ve dne, ale většinou se to děje v noci. Zažijete obrovský útok nehezké energie. Nesmíte se bát a nesmíte se chránit nějakým deštníkem, to už by bylo prosazování vašeho egoismu. Stejně by to jednou ruplo. To by bylo ještě horší. Hezky si sklidíte, co jste si zasloužili. Vůči člověku, který to vyšle, nebudete vysílat nějaký pocit zlosti, že je špatný, že vám to vadí, nebudete ho pomlouvat ani nenávidět. To si píšete svoji další karmu, kdy se bráníte své vlastní odplatě neboli odplatě svých minulostních činů. To je nejkratší cesta, jak to zastavíte. Ideální stav je, že byste měli znát základní přednášky, když je člověk ještě nezná, ten ještě neudrží svůj strach jakoby od sebe. Ještě samozřejmě zaútočí. Tím si to prodlužuje, ale je to jeho cesta, ještě nemá tyto informace vědět. Všechno, co jste v minulosti dělali, dnes musíte prožít sami na vlastní kůži. Vidíte, že máte jen nereagovat nitrem. Tělem si dělejte, co potřebujete. Vy smíte zasáhnout, ale ve prospěch člověka, který útočil.

Já jsem kdysi dávno zasáhla proti jednomu egoismu, který přicházel. Jednalo se o to, že ten člověk měl rád děti, měl v rodině dvě malé děti a snažil se o soupeření babičkovské, kdo víc. A děti obrovsky milují všechny kolem sebe. Ony jsou čisté. Nicméně tento človíček vždy, když odcházel, mával od dveří: „Ahoj, papa.“ A ty holky stály a mávaly a najednou jim došlo, že ten člověk odchází a začaly brečet. Pozor. Z mého úhlu pohledu jsem tehdy zasáhla, ale zasáhla jsem ne kvůli dětem. Zasáhla jsem kvůli tomu člověku. Já jsem nechala holky zamávat. Poslaly jsme pusinku a zavřela jsem dveře. Egoismus spočíval v tom, že ten člověk si chrochtal, když děti plakaly, že odcházel. Vezměte si, takový člověk se těší z bolesti těch dětí, dělá mu to dobře: „Ony mě milují, brečí, když odcházím.“ Já vlastně kvůli svému egoismu ničím dobré, krásné pocity dítěte. To bych nikdy nedovolila. Ale zasahovala jsem z toho důvodu, abych zachránila toho dotyčného, který to vytvářel. Zabralo to. Nesmíte

zasahovat magickými činy. Já jsem si nikdy nemyslela o tom člověku, že by byl špatný. Já jsem věděla, že trpí, že potřebuje ještě důkazy lásky získávat přes egoismus, což je nesmyslné. Ten člověk ještě myslí v této fázi sám na sebe, na svoje pocity. Nicméně lze vše zvládnout. Určitě se nebraňte ani pocitově ani myšlenkově.

Dotaz: Ego jsem provozovala v minulých životech. Je něco, co se mi vrátí nebo je to pomoc od Boha skrze toho člověka?

Ivanka: Ano, je to vždycky pomoc. Druhý člověk vám vrátí, co jste v minulosti dělala. Stačí jenom to přijmout, nevytvářet další negativní emoce.

Dotaz: Co je to pokora?

Ivanka: To je krásné. Pokora je právě to, o čem jsme teď mluvili, že vše přijmu. Budu říkat odměnu. Odměnu za moje minulé činy. To znamená, nechám si jakoby ublížit, to je jedno od koho ze světa. A pokorně to přijmu, nebudu vytvářet další emoce odsudků a těchto věcí. Já budu vědět, že jsem si to zasloužila. Pokora je i to, že už žijete pro druhé lidi. Zkuste si představit, že budete v rodině, která se bude třeba rozpadat. Rodiče se budou hádat, vy budete jedním z rodičů. Budou tam fungovat ještě i prarodiče nebo i vaše rodiče jako ti dospělí a budou tam děti. Jsem žena, když bude výbuch nebo nějaká scéna, kterou někdo udělá, já budu okamžitě ráda, že je po scéně. Nebudu rozmazávat, co a jak partner udělal, proč to udělal, nebudu ho pomlouvat, nebudu si myslet, že je špatný. Jen to proběhlo. Tečka. Tím byste to zhoršovali. Pak se vyčistí minulostní vztahy. A budu šťastná, protože jsem nepřidala nic negativního, v té chvíli bych to zhoršovala. Nebudu pomlouvat a budu šťastná právě z pokory vůči rodičům, vůči dětem, které byste vlastně svým projevem blokovali. Když uvidí maminku plačící, mohou se zablokovat lítostí k mamince. Mohou se zablokovat záští k otci, mohou udělat jiné bloky, které se tam vytvoří z jakýchkoliv pocitů. Ne. Vy máte okamžitě po proběhlé situaci, která byla jakkoliv dramatická, zachovat klid. Nepřidávat do božího těla, do situace, ještě další odmítavou negaci, která by tam přišla. To je pokora. Takže do světa z té vaší buňky neplyne nic víc přitěžujícího.

Ale teď pozor. Když to uděláte, tak přesně precizní pokora je, že toto chování děláte rádi. Kdybyste si vyčítali: „Jsem blbý, jsem takový dobrák“ nebo různé takové pocity, jen byste se hanobili. Já jsem vysvětlovala na základních přednáškách první stupeň, to znamená na těchto čakrách: tři, čtyři, pět, šest. První stupeň je, jak se máte zachovat, aby byla čakra přesně otevřená a co nedělat při otevírání a zavírání čaker. To je vždy také renonc, výdej hormonů. To jsem vysvětlovala na každé čakře. Člověk, který dělá egoismy, dělá tyto odskoky buď přivíráním, nebo otevíráním čakerního systému. Ten ještě pokoru vůbec neumí. Jen něco chce a odmítá a prosazuje svoje věci na každé čakře. Ten neumí. Napřed první stupeň je dosáhnout středu, udělat čakru ideální, získat vyrovnanost mezi mnou jako bytostí a zbytkem světa. To je jedno, jestli v situacích nebo před druhým člověkem. To znamená, na jedničce vidět vše optimisticky, na dvojce by vám nemělo nic vadit ani chování lidí ani situace, na trojce je stav bez zlostí. Všechny ty věci, které máte hezky na těch základních přednáškách vysvětlené. Když to dokážete, pak se jednoho dne, po určitém čase praxe, dostanete do pokory. A

věřte mi, když jste se dostali k přednáškám, začalo hezké vyučování, abyste si to směli prohlížet. A když se dostanete do určité fáze, kdy to už trochu umíte nebo alespoň víte, jak na to, pak teprve přijde druhý stupeň.

Ten druhý je pokora. A přijde to tehdy, když se naučíte být spravedliví, a pak začnete mít takové ty otazníky v hlavě. „No jo, ale jak poznám, kdy upřednostňuji ještě sebe nebo ty druhé?“ Být ve středu je ten správný, krásný stav, kdy už jste těsně před vstupem do pokory. Pokora je, že ustoupíte před zbytkem světa. Jste tzv. poslední, ale jste šťastní, že jste to mohli udělat. Tady se nedá předstírat, tady se nedá falšovat. Kdybyste se před druhými lidmi tvářili, že jste šťastní, a ještě to štěstí neprožívali vnitřně, není to pokora, protože vy jste ten Bůh, cítíte sami sebe, tam se nedá falšovat. Sami sebe neoblafnete neboli Boha neoblafnete. Kdybych dělala jakoby pokorně pro druhé lidi a říkala bych si: „To je dobrý, z toho budu něco mít.“ Hovno dostanete.

Dotaz: Kdy vstupuje duše do těla, při početí nebo při narození?

Ivanka: Ani v jednom ani v druhém případě. Je to tak v mezičase. Je pravda, že dítě, které se sem těší na nějaký úkol, vstupuje dřív. Já jsem tam byla hned. Ale jsou děti, které do poslední chvíle létají kolem maminky ještě na šňůře. Většinou to bývá zhruba kolem pátého, šestého měsíce. Děti znají svůj osud a vědí, co je čeká. Podle obtížnosti osudu se tak vzdalují ještě do šestinedělí. To víte, ony pořád spí. Teprve se jakoby zabydlují v těle. Teď se rodí úžasné děti, včera jsme o tom zrovna mluvili. První rok fakt probrečí, protože chtějí chodit sami. Já mám kamarádku, nějakou Dášenu. Dlouho čekala, než otěhotněla. Tam bylo spoustu motivů, kdy si všichni mysleli, že neotěhotní a nebude mít dítě, ze strany manžela i z její strany. Nakonec ten chlapeček přišel. Je super. Teď mu bude za pár dnů deset. Ten kluk do prvního roku jenom řval. Dáša: „Já jsem na toho parchanta tak čekala a on mi dává takové kapky.“ Ale byl úžasný, řval proto, že se mu nelíbilo ležet jak kláda. Čekat na to, než mě zvednou a než mě nakrmí a než mě nechají krknout. To je přece hrozné. A on byl tak zoufalý. Velice brzo ho dala do chodítka, jak se směl odrážet a chodit, začalo to být šťastné dítě. Pak ještě byly samozřejmě doby, kdy musel ležet, byl přebalovaný a musel pořád něco mít v ruce. To bylo pro něj strašné utrpení. Od té doby, co směl tělem sám pohybovat, to bylo boží. Ten první rok byl pro ni fakt utrpením, byla zoufalá. To bylo hrozné vždycky, když jela s kočárem, ozýval se jeho řev z kočáru. „Já jsem si tak přála a věděla jsem, až budu maminka, jak budu důstojně jezdit s kočárem a jak se budou zastavovat lidi a nahlížet do kočárku, jaké mám usměvavé miminko. Podívej. On je červený jak řepa a jenom řve, je vidět jen otevřená huba.“ My jsme se strašně nachechtaly. Naštěstí jsme to viděly tak duchovně. To je obrovská úleva.

Dotaz: Pránická výživa.

Ivanka: Podívejte se. Ano, vy jste plní prány jedině v případě, že nemáte bloky. Tam, kde se zablokujete, se sevře váš kanál. Jakoby se uštípne, třeba když to bude dvojka, tam se to zúží. Ten Bůh tam chybí. A kde chybí Božství, tam to bolí. Vy nedovolíte čakře, aby přišlo vaše skutečné Božství a realita. Přijde nějaký zdravotní problém a v tu chvíli tam není prána. Víte, vy vidíte své tělo, pak vidíte mezeru, tady jste vy, pak je

další mezera, pak jsi ty. Takhle mezi sebou. On je všude. On je i v těch mezerách. Vy vidíte jenom tu zhuštěnou zvláštní energii, kterou vidíte orgánem hmotným, vašimi očima. Nevidíte to, co skutečně existuje. Nevidíte celek. Ale celek tady existuje a vy máte mít nasátou pránu do sebe.

V současnosti pránickou výživu zkoušel nějaký docent. Četla jsem někde nějaké hodnocení člověka, jak sám na sobě si vyzkoušel, že maximálně do sebe dostal patnáct procent výživy a bylo to velmi obtížné. Nicméně tady se pohybují ještě lidé, kteří prožívají egoismy, ti nemohou žít jen z prány. Ono to bude jednou. Víte, teď je tady obrovský chaos, jsou tu věci z 3D a jsou tu věci z 5D. Smíte vidět najednou zázraky, ale pozor, i ty zázraky mají své dopady, protože jsou ještě používány ve spodní hladině. Všechno, co je pod hladinou hmoty, když člověk ještě nenechal umřít Ego, je záležitostí Satana neboli magie. Teprve tehdy smíte dělat zázraky, až se stanete Bohy. Až vám zemře Ego, ten stav poznáte. Zažijete stavy obrovské blaženosti, které přijdou, spojíte se a uvidíte jen sami sebe, na kohokoliv se podíváte. To nemůžete přehlédnout, samozřejmě. Tady už nemůžete ublížit druhému člověku, protože víte, že když do tebe píchnu, píchnu do sebe, to zkrátka neudělám. To ani nejde ublížit sama sobě, tedy celku. A teprve po tomto stavu se budou dít ty správné zázraky. Do té doby to raději nepokoušejte. Až budete plní Boha, v této době potom už budete nadechovat prány do sebe víc. Tam už bude větší šance a běžných lidských potravin nemusí být tolik. Teď se hodně mění i složení, objevují se nové poznatky.

Dotaz: Mohu pomoci lidem jako zdravotní sestra podávající chemické léky?

Ivanka: Uvědomělá zdravotní sestra. Víte, vývoj probíhá nejenom duchovně v té vyšší fázi, ale probíhá i paralelně ve hmotné fázi. Je pravda, že všechny chemické léky odpadnou, ale ještě je na to čas. Tady se ještě skutečně prolínají obě hladiny. Alopatické léky přestávají fungovat. Někdy ani homeopatie nezabírá, homeopatické léky jsou informace pro vaše jemnohmotná těla, ale dejte si pozor, je zapotřebí, abyste ty lidi vedli při rozhovoru k tomu, aby přestali dělat bloky, jinak by se to pořád opakovalo. Podáte lék, rána se zacelí, to je jako když tam sáhnu já. Zacelí se. Člověk odejde a znovu se bude za rohem vztekat. A má to tam zase zpátky. Magie je skutečně donekonečna, proto já jsem hodiny, hodiny dělala výklady. Devět hodin jsem mluvila, aby ten člověk pochopil, když jsem z něj vytáhla potom vztahovku, aby to třeba na zastávce za půl hodiny neudělal znovu. Takový člověk si pak vzpomene na protivnou tchýni a prd a vztahovka je zpátky. To je zbytečné. Ne. Teď ví, že si to vůči tchýni nesmí dovolit. On vydrží třeba týden. Každá doba, kterou vydržíte, je pro vás obrovský pokrok. Věřte mi.

Když děláte ve zdravotnictví, samozřejmě tam to je, lékaři předepisují léky. Víte, já nevedu lidi k fanatismu. Pokud jste na tom tak, že víte, že si potřebujete vzít antibiotika, protože vás píchne infikovaná včela nebo se vám něco zanítí a budete mít absces, nějaký zánětlivý proces v těle, ať je to se zubem nebo někde jinde, tak zkrátka tělo potřebuje pomoc. Ale neměli byste to mít každý týden nebo moc často, to je zbytečné. Víte moc dobře, že nyní moc nezabírají léky a premedikace je dost zvýrazněná. Budu mluvit třeba o očkování. Vaše nejlepší imunita je klid, kdy si udržujete svoji Kristovu síť, protože tu

má nejenom planeta, ale má ji i vaše tělo. Optimista žijící v pohodě má obrovskou imunitu, protože jeho buňky spolupracují. Jestliže jedna je napadená, všechny ostatní jí pomohou a vytěsní toho lumpa, který tam přišel něco jakoby udělat. On tam nepatří. Ale očkováním do těla uměle vpravujete a vypěstujete si takové ty pomocníky. V Americe se teď zjistilo, že některá miminka, která mají skutečně moc očkování, se najednou stanou třeba autisty po očkování. Tam už je toho hodně. Vezměte si, že všechno to potom žije v tom vašem systému. Já jsem vždycky pro zlatou střední cestu. Ano, očkovat, ale v rozumném množství. Ne na všechno. To je strašení, co by se mohlo stát. Ne. Jsou věci, které zvládnete sami. Je to to samé, jako se mluvilo o tom, že se bude balit každý jednotlivý rohlík. Panebože, víte, co by se stalo? Vy byste nebyli vůbec zvyklí na bakterie a viry, na cokoliv byste si sáhli, to by přivodilo vaši reakci. Všechno byste zkrátka odnesli. To je přece pitomost. Vždyť tady žijete v systému, vy si na něj musíte zvykat. Já si pamatuji, když můj táta utrhl jahodu, jenom ji ofoukl: „Na, sněz to.“ Pokračuji v tom dodneška. To jsou všechno nesmysly.

Dotaz: Bydlení dle Feng Shui.

Ivanka: Já to vím jenom vzdáleně. Nicméně je pravda, že to asi má v sobě nějakou harmonii. Asijské národy tyto věci znají, jsou v tom vychovaní. Proč ne? Sama jsem to nevyzkoušela. Ani na to nemám čas. Občas bych si i něco o tom přečetla, já jsem dřív i časopisy občas nějaké četla, ale je zajímavé, když mám časopis, a to už se mi děje mnoho let, přečtu tři první věty a nemůžu číst dál. Asi tu kapacitu tam nemám. Mám kapacitu pro něco jiného. A vůbec. Vy se vyvíjíte. My jsme celek. A zdánlivě to vypadá, že jste oddělení. Já jsem dřív, před lety, byla více praktická. Zvládala jsem hodně věcí a ty mě opustily. Já teď třeba jedu autem a najednou nevím, kde jsem. Já tedy vím, kam jedu. To vím, že jedu do Budějovic nebo do Třebíče, ale nevím, kde jsem. Vůbec si to nedovedu vybavit a věřím, já Bohu věřím, že mě tam dovede. Taky mám navigaci, bez navigace bych byla v háji, ale nebojím se. Já jsem nedávno vyprávěla, jak mě moje dcera potřebovala ve Francii a jak jsem bez mapy Evropy najednou vyrazila. Přijela jsem. Já se nebojím. Víím, že když mě někdo potřebuje, tak tam zkrátka jedu. Pocit strachu nemám nikdy. To boží tělo se skutečně dostane přesně do potřebného stavu a bude vám pomozeno vždy v jakékoliv chvíli. Ještě jsem vám k tomu něco chtěla říct. Když nějakou vlastnost ztratíte, tak se vždy vedle vás objeví někdo, kdo ji získá. A pak se ho můžete zeptat. Ve vás se to mění. Aby mi shora uvolnili paměťovou kapacitu, kterou jsem potřebovala, nebo ten vhled, když potřebuji někam dosáhnout na vaše odpovědi, tak mi museli odebrat spoustu věcí, které bych tady jinak měla pro praktickou stránku života. Já jsem teď občas takové telátko. Já si chrochtám. Jsou věci, které nepotřebujete, že?

Dotaz: Jak udělat to, aby mi nevadilo hádání a provokování dětí, sourozenců mezi sebou?

Ivanka: Víte, co? Zkuste si uvědomit skutečnou realitu. Co vám vadí? Tady jste vy a tady budou dvě děti. Když vám to bude vadit, ony vám to musí dělat. Vidíte to? Já si pamatuji, naše Lucinka občas ještě mívala takové stavy. Ona má nádherný humor. „Mami, znáš mě, když se rozzuřím, tak to lítá.“ Kopnu do krabice, když něco hledám. A

smála se tomu. Nedávno přišla domů a říká: „Mami, zase mě vytočili. Přijdu domů po práci dlouho a vidím v kuchyni pohromu.“ Ona to tam má takové načínčané. Rafael neuzavřel nějaké pití a proteklo to všemi potravinami v lednici a před lednicí byla velká hnědá louže na bílé podlaze. A ještě bylo vidět, jak se tím proběhly kočky. „To jsem zase zuřila.“ A chechtala se. Říkám: „Luci, uvědomuješ si, že jsi nemusela zuřit? Jen si jim mohla říct, aby si to šli uklidit a dohlédnout na to, aby to uklidili. Protože když budeš zuřit, příště ty budeš ten, kdo v tom Rafaelovi nebo v někom jiném, natáhne ten čudlík.“ Vy si totiž tím vztekáním naplánujete, že vás potom musí chtít ta druhá strana vyzkoušet znovu. Ten odpor je už nastavený. Mně by to nevadilo. Já bych řekla: „Pojď si to uklidit.“ Oni jsou tak hodní, když jsou tady v Čechách. Lucka mi to ani nevěří, volá třeba: „Dej mi babičku, tobě nevěřím, pro tebe je každý dobrý.“ A naše babička: „Já jsem hodnější děti neviděla.“ Ráno vstaly, ustlaly si, měly to tak nastavené. Lucka je perfektně vede, ty děti jsou neuvěřitelné. Každý den i o prázdninách si udělají nějaké úkoly, které mají. To si udělají ráno, aby to měly za sebou. Já nestačím valit oči. To jsem jich měla pět, všech pět jich tu bylo. Jeli s dědou na houby a já si říkám: „Jak já je ráno vzbudím?“ Vstala jsem, všude ticho a koukám, všichni vyčištěné zuby. Francouzi si dělali úkoly, ostatní ještě snídali. Já jsem tam stála s otevřenou pusou. Říkám: „Vy jste dobrý.“ Zazvonil děda, všichni byli v pozoru s holínkami. To bych dělala klidně ve školce. To bylo super.

Ale jakmile přijede Lucka, přece jenom někdy to tam má, v tu ránu začnou zlobit. A to už teda vidím i já, ale to není mojí přítomností. Já to mám zpracované. Takže, věřte mi. Je to ve vás. Klidně je nechte. Víte, stačí je trochu jakoby usměrňovat. Nedovolit jim nějaké zásadní pitomosti, ale je to ve vás. Když potom uvidíte vedle sebe nějaký takový egoismus, vám se to bude vzdalovat. Víte, že se to jenom děje. Dáváte pravidla, protože jim se potom budou odehrávat věci na prozkoušení. Jim se budou vracet věci. Já si pamatuji, když byl Giovánek malý, samozřejmě dítě vedete k tomu, když jde ze záchodu, tak si umyje ruce. Ne kvůli tomu, že to je u mě doma, tam je to čisté, ale že půjde někdy na záchod na veřejnosti. On musí mít dobré návyky. A doma byl k tomu vedený, ale když byl malý, snažil se švindlovat. Znáte to, děti to vždy zkouší. Jednou jdeme ze záchodu, to jsem šla s ním a říkám: „Tak a teď si umyj ruce.“ A on jako, že ne. „Nebraň se, neblbni. Umyl si ruce.“ - „Nééé.“ Říkám: „Nech toho. Takové věci, tyto provokace nezkoušej, protože se ti to vrátí.“ A on se usmál. Najednou udělal zvláštní pohyb, tak jako se prohnul a za ním bylo futro. To byla rána jako z děla a bylo vidět, jak mu to došlo. Vytřeštil oči. Já říkám: „Vidíš to? A máš to tady.“ Bylo vidět, jak po mně kouká. Odpoledne to samé udělal v obýváku babičce. Taky se něčemu vzpouzel a bacil se o obývací stěnu. Já jsem v tom okamžiku stála ve dveřích a on na mě zase vytřeštil oči. Já říkám: „A zase.“ Od té doby to neudělal.

Vždy se to děje jenom těm, kteří to nesnesou. Zkuste to hodit za hlavu. Pokud vás něco provokuje, tím si zapisujete karmu a pak to znovu musíte prožívat. Je to zbytečné. Máte to opravdu ve svých rukách. Zkuste si představit, že třeba někoho budete tvrdohlavě do něčeho tlačit, budete opravdu odmítaví. Něco mu nepovolíte. Já to tomu dítěti klidně povolím, můžu ho upozornit: „Hele, děláš blbost. To dopadne blbě.“ - „Ne, ne, ne.“ - „Dobře, tak si to běž udělat.“ Protože vím, že on potřebuje mít tu zkušenost, že skutečně to dopadne blbě. Vy mu berete vlastně prožitek, vlastní zkušenost. Já v klidu

domluvím. „Když neposlechněš, tak jo, klidně si to vyzkoušej, proč ne?“ Naše holky vždycky říkávaly: „Jak jsi věděla, že se to stane?“ - „Já jsem tě upozornila.“ Když se na to budete koukat s nadhledem, budete vědět, že je to nutné. Moje Petruška mi jednou říkala: „Mami, proč mě tam pouštíš? Proč mi nenařežeš?“ Říkám: „Já? To víš, že jo! A sklídím to. Když máš potřebu, tak běž, ale varuju tě. Neměla bys.“ A fakt to dopadlo katastrofálně a ona mi pak říkala: „Já to tušila.“ Říkám: „Já taky.“

Dotaz: Věříte tomu, že se někdo může živit pránou? Objasněte pojem prána.

Ivanka: Prána je energie, která prostupuje vším. Je to vlastně Božství. Vy ji do sebe nadechujete. Ve skutečnosti dýchá celé vaše tělo. Vy víte, že i kůži se nadechujete. Ano, to je jenom iluzorní věc. Zažili jste někdy dokonalou aromaterapii? Já jsem ji zažila se Sylvou Královou. To je ta paní, co dělala Hostýn, jak tam zpívá, ta to tedy umí perfektně. A když jsem tam přijela, v tu dobu jsem trošku viděla stín v sobě na jednom malém místě. Se zavřenýma očima vyberete tři lahvičky. Během minuty po prvních nádeších se přesně ta správná vůně, když ji vdechnete do těla, krví dostane ke všem buňkám. A každá bylina nebo každá vůně, kterou nadechujete, patří přesně se svým složením do příslušné čakry. Všechno je ve všem. Vždycky nám říkávali, že lék na všechno, co tady je, je vždycky v celku. To znamená, na planetě, akorát zatím v třetí dimenzi to lidstvo neumělo objasnit. Vidíte, jak se teprve rozjíždí poznatky, jak se dostáváme i ke genetice a teď už se ví, že když v tomto roce máte dostat rakovinu, tak ji dostanete. A když máte dostat nějakou nemoc, že to přijde. Všechno je skutečně nastavené nejenom s tím, že určitá událost se stane a onemocníte, ale předtím zareagujete na někoho nebo na nějakou situaci tak, jak máte. To je nastavené v programu. Ten program je geniální, myslí na všechno. Je to systém celku. A v celku je všechno uzavřeno, aby všechno klapalo. Každá buňka komunikuje s druhou, protože skutečně v celku je všechno. Vy si to smíte prohlédnout jenom jedním pohledem, a to ještě nedokonalým. Vezměte si, když odeberu injekcí tady Liborovi krev, z té krve už dnes lékaři umí zjistit, v jakém stavu jsou ledviny, játra něco mají, něco chybí třeba na štítné žláze. Tam jsou různé informace, ale nejsou ještě dokonalé. Teprve to dovedeme k dokonalosti.

A teď si představte jiný celek. Celek vesmíru. Ano, komukoliv by se odebral kousek z těla, z něj zjistíte stav celého vesmíru. I to je pravda. Vy jste totiž všude. Já to zažívám u doteku, protože víte, že dělám Skype sezení, jde to na dálku. Pro mě jako pro bytost, která je spojená se všemi. Vidíte to? Napřed jsem prozkoušená jako bytost, jestli tady nedělám ještě nějakou neplechu. To znamená egoismus, jestli neumím zaútočit, neumím ublížit. Věřte mi, byla jsem prozkoušená až na doraz a větší množství věcí, než vám vyprávím, vám říct ani nemohu. To nejde. Není to proto, že bych vám to říct nechtěla, ale bylo by to pro vás obrovsky silné. Nicméně byla jsem prozkoušená, aby bylo jasné, že jsem celek. A teprve tehdy mizí čas a prostor. Vysvětlovala jsem to na základních přednáškách. To je systém páté dimenze. Jestliže ve třetí dimenzi je pomyslná krychle, dejme tomu, bude to tady ta místnost a v ní jsou jednotlivé body, to znamená, že vy se mezi těmi body pohybujete jako jedinci v těle. Musíte mít čas a prostor, který je pro vás iluzorní, protože kdybyste věděli v této fázi, že se dá zabít myšlenkou, tak byste to udělali. Jenže Bůh je tak dokonalá záležitost, že vy se to v této

fázi nikdy nedozvíte. Když chcete ublížit druhému člověku, uděláte to emočně nebo fyzicky, tj. vezmete nějakou kudličku, víříte v čase a v prostoru a pak do někoho píchnete. Ano? Je to zdržovačka. Víte, jaký by to byl průšvih, kdybyste věděli, že to jde udělat? To nejde. To vám Bůh nedovolí, přece by neničil sám sebe.

On vás všemi těmi životy protáhne, vy se vyzkoušíte a až teprve jste prozkoušení úplně ze všeho, když ví, že už jste celek, už vám zemře Ego, tehdy vám dovolí být jím. Někdo mi zavolá a ani toho člověka nemusím vidět, nemusím vědět, jak se jmenuje, nemusím vědět, kdy se narodil. Pozor. I kdyby mi ten člověk dal mylnou informaci a řekl mi, že někdo druhý by to chtěl, nefungovalo by to. Já mám totiž smlouvu s Bohem. Já jsem on. Ano? Už jsem ve fázi, kdy neumím ublížit. Kdyby mi někdo zavolal a chtěl, abych ho ošetřila, já si sáhnu, ale on je tady, je tady, je tady, je všude. I kdybych se pohybovala všude po planetě, v tu chvíli by byl tam, kdyby mě požádal. Skutečně čas a prostor neexistuje a navíc, jestli jste zažili někdo aurické sezení, tak víte, že tam se otevírá časový údaj a ten je na vašem těle. Vy si nesete blok s sebou v časovém údaji. A vždy je to otevřené v roce, tam je buď rok, anebo měsíc nebo týden nebo den. Ano? Někdy si nemůžete vzpomenout, jestli skutečně jste něco odmítali nebo co jste dělali či nedělali. Ale kdyby se člověk vydával za někoho jiného s jiným jménem a chtěl by mě oklamat, tak já na něj sáhnu. Já mu budu věřit, věřím každému. Proč bych ho měla podezírat, že je špatný? Ale nebudu nic cítit. To nejde obelhat. Když mám smlouvu s Božstvím, nikdy bych nezasahovala nikde, kde nemám, žádnou magií. To nejde obejít. Božství mě tak chrání, že už mi nikdo nemůže vytvořit karmu odporu.

Čas a prostor neexistuje až v době, kdy se prolnete do celku. Nikdy toho pak nezneužíváte, to ani nejde. Už nikdy vás nenapadne nic, že byste z toho něco měli mít. Tady už sloužíte skutečně lidem a těm, pro které jste sem přišli. To je živá pátá dimenze, kde skutečně čas a prostor už neexistuje. Existuje pouze pro trojku. Tato iluze času se ztrácí teprve tehdy, když ztrácíte a zeslabujete svůj egoismus. Uvědomte si, že člověk prožívá čas, jen když má Ego. Okamžiky, které se vám líbí, běží hrozně rychle. A okamžiky, které se vám nelíbí, odmítáte je, trvají hrozně dlouho. A to zpomalování je takzvaná relativita času nebo zdání, že čas je rychlý. To vytváří váš odpor vůči tomu, co se děje. Ale až jednou nebudete dělat negativní emoce, až se vám bude líbit všechno, tehdy se úplně čas ztratí. Já jsem ještě minulý rok na podzim zažívala pocit času, měla jsem samé dlouhé cesty. Když jsem si sedla do auta a třeba měla cesta trvat čtyři hodiny, pět hodin, měla jsem takový pocit tlaku, než se tam přemístím. Tak jako jsem se trošku vykláněla z těla, ale od letošního ledna je všechno jinak. Já si sednu do auta a najednou jsem na místě. Mně je jenom dobře. Já se kochám. Nechci vás děsit. Fakt je mi dobře. Strašně ráda cestuji i šoféruji. A i to, že děláte určitou věc rádi, vás okamžitě vyvede z pocitu, že něco není dobře. Vy si užíváte to šoférování. A když je zapotřebí, abych si odpočinula, někdo seshora přijde a šoféruje za mě. Zase vás nechci děsit. Zažila jsem to, když jsem potřebovala odjet za mojí Lucinkou do Paříže. Jela jsem jí pomoci, protože byla obrovsky vyčerpaná. To bylo neuvěřitelné, co se dělo. Já jsem tam totiž neměla jet autem, měla jsem letět, ale tenkrát bouchla sopka, tak se lety rušily. Já jsem vlezla do auta a jela jsem tam 12 hodin cesty. Při zpáteční cestě mě Lucinka vyprovodila na periférku, to je takový kruhový objezd kolem celé Paříže, jeden je vnitřní a druhý je vnější, podle toho, kterým směrem se jede.

Když jsem tam byla poprvé autem, to byla přča, zrovna se narodil Giovanni. Když jsem v noci vyjížděla, tak jsem přešla výjezd. Musela jsem v noci objet celou Paříž a bylo mi jasné, jestli zase přejezu, budu tam do rána kroužit jako blbec. Pak jsem jela si po deseti letech a Lucinka našťestí říká: „Mami, já tě nenechám.“ Tak mě vyvedla, ale jakmile jsem vyjela a zamávala jí, cítila jsem, jak se mi zasunula nějaká ruka do mojí ruky a do druhé také. V tu ránu se moje vědomí ztlumilo a já jsem jela. Jen jsem občas viděla, jak auto zabočilo na parking. Tělo se šlo vyčůrat. Na šlapky, oni tam ty záchody nemají moc pěkné. Pak jsem zase vlezla do auta a jela, to bylo neuvěřitelné. Ty ruce tam byly hodně dlouho, dvanáct hodin. Když ve vás to Božství je, zdá se to velice dlouhé. Když jsem v noci dorazila, nemohla jsem spát, celou noc mi až do rána svítila páteř. To bylo příjemné. To jsem dostala jako za odměnu, že jsem tam jela. Je to hezké. Tyto odměny si pak užíváte.

Dotaz: Chtěla jsem se zeptat, jak rozeznat karmu a jak prozkoušení nás samých? Jako například, když nám někdo ukradne auto, jak poznám, že jsem sama někdy v minulosti někoho okradla? Nebo je to jen prozkoušení, jak odpustit?

Ivanka: Ano, tady je prozkoušení vaší reakce. Když mi ukradnou auto, jak se zachovám. Já jsem tím vlastně také byla prozkoušená a zase jsem byla pokorná. Moje maminka nikdy se mnou moc nejezdila, i když jela ráda třeba na hřbitov, krátké cesty. Jednou si vzpomněla, že by si koupila kožený kabát. Říkám: „Tak víš co? Až pojedu do Prahy do Safiny, tak tě vezmu s sebou.“ A měla jsem tenkrát auto embéčko po mém tatínkovi. A jestli to znáte v Praze, já jsem často parkovala v Myslíkově ulici k Mánesu. Tam je vždy spousta aut. Já jsem zaparkovala na rohu a velice blízko zebry, ale zdálo se mi, že tam parkovala všechna auta, že je to v pořádku. A maminka vylezla, užívaly jsme si to, ona štěbetala, chodily jsme od obchodu k obchodu. Nic si nakonec nekoupila. Nicméně, líbilo se jí to, my jsme si daly někde kávu, najedly jsme se a já jsem cítila takovou pohodu. Vracíme se k autu podle nábřeží, rozhlédla jsem se a říkám: „Hele, vidím butik, tam se ještě půjdeme podívat.“ Jak jsme přecházely křižovátku, otočím se a vidím, že moje auto tam nestojí. Začalo mi bušit srdce, ale ne kvůli mně. Já jsem si říkala: „A do pr..., co to udělá s maminkou?“ Já jsem ji nechala jít napřed. Přešla, neviděla, že tam auto nestojí. A mně ta hlava šroubovala. Říkám si: „Jsou dvě možnosti, buď mi ho odtáhli, anebo ho někdo ukradl. Jak já jí to řeknu?“ To není bédování: „Jéééé, mně ukradli auto.“ To bylo přemýšlení, abych zamezila jejímu šoku, protože jsem věděla, že z toho bude úplně hotová.

Šla jsem za ní, cupitala do butiku a říká: „Ty jsi nějaká divná.“ Už to cítila. A teď jsme vylezly a já si říkám: „Už se to blíží, to nemohu obejít. Musím projít tím okamžikem.“ Když jsme se blížily, říkám nenápadně: „Mami, zkus si představit, jak bys reagovala?“ Ona se podívala a auto tam nebylo. Bylo vidět ty oči, jak se protočily. Já říkám: „Mami klid. Klid. Ještě je veliká možnost, že nám ho jenom odtáhli. Já to teď zjistím. Rozumíš? Tady zůstaň stát na tom rohu.“ Hned na rohu byla hospoda. Zahučela jsem dovnitř a přemýšlela, koho zavolat. Asi městskou policii. Tak jsem vytočila 156 a nějaký chlap říká: „Jo, ještě ho vezou.“ Říkám: „Ale kde to je?“ On: „V Holešovicích před výstavištěm. Tam je parkoviště pro odtážená auta.“ A moje maminka v šoku. Říkám:

„Mami, všechno je super. Ještě se podíváme na výstaviště.“ Je pravda, že mlčela celou dobu i v metru. Já jsem štěbetala, snažila jsem se ji nějak zaměstnat a ona mlčela. Pak jsem vysolila tři stovky. Ona ještě nemluvila v polovině cesty, když jsme jely po dálnici D8. A pak mi říká s takovým údivem: „Ty mi řekni, jak to děláš?“ Ona celou dobu přemýšlela, jak to, že jsem pořád v pohodě. To mělo být předvedení těchto věcí.

Ano. Jestliže to auto někdo má ukrást, tak mi ho ukradne. A když ho ukradne, přece se neposeru. Musíš to přijmout. Tak to proběhlo, posune se to v tunelu. Někde vám v tunelu vyjede i ta krádež. Vše máte vypůjčené. Věřte mi. Všechno je neuvěřitelné. Myslím, že v Táboře jsem jednou vyprávěla, jak jsem dostala moje druhé auto. To je neuvěřitelný příběh. Když víte, co se děje, všechno je vaše. Všechno vám patří, to je neuvěřitelné, když to zažijete. Já jsem tenkrát už dlouho měla to embéčko, co mi odtáhli, už bylo starší. Já jsem ho zdělila po tatínkovi. A v některých věcech jsem trošičku ještě taková konzervativní. V té době jsem možná ještě visela na tom autě, ne protože bych si ho přivlastňovala, ale že můj táta v něm jezdil. Když jsem potom měla druhé auto, tak jsem otevřela dveře a říkám: „Tati, přelez.“ Mimochodem můj muž mi říká: „Už ti nejde spojka, já ti jí nechám opravit. Měla bys ji asi koupit.“ Jenže v té době, to bylo v roce 99, zrovna mně mělo končit stavební spoření a Lucinka se vdávala. Já jsem jí z toho něco dávala. A Jára nechal opravit spojku. Já přijela za Irenou. Vlezu tam a šla jsem si vybalovat věci z opraveného auta. A najednou soused se ke mně naklonil a říká mi: „Hele, nechceš koupit bavoráka?“ Já říkám: „Ne, teď mám opravenou spojku.“ Můj konzervatismus. A on: „Má cenu 70 tisíc. Já ti ho nechám za 30.“ To jsem se na něj podívala a říkám: „Jsi ty normální? Proč mi ho dáváš za polovinu? Ale já na něj ani nemám, mám akorát 22 tisíc. A nevím, kdy mi přijdou peníze.“ - „Já ti počkám.“ A to už vnímám, jak ten Bůh mluví. To už vím, kdy se to zkrátka na mě tlačí. A přece jenom jsem spravedlivá, tak mu říkám: „Ne, Tomáši, víš co? Uděláme to tak, nečekej na mě, snaž se ho prodat. Když ho neprodáš do té doby, než já ty peníze budu mít, tak ho prodej klidně i za 70, to já bych ti nechtěla dělat škodu.“ - „Ne, ne. Já jsem řekl, že ti patří.“

Já si říkám: „Co se děje?“ Vlezla jsem dovnitř k Ireně a šla jsem spát. Ráno jsem zažila neuvěřitelnou věc, přijdu do kuchyně, ona byla medium. Seděla taková znechucená a říká: „Tys mi dala.“ - „Co jsem ti udělala? Vždyť jsem spala v jiné místnosti.“ - „Ráno mě vzbudil hlas v půl páté a říká mi: „Řekni jí, ať koupí to auto.“ Říkám: „Proč jsi nevstala a nešla jsi mě vzbudit? Řekla bys: „Máš si koupit to auto!“ A zase ses mohla otočit a jít spát.“ Ona: „To mě nenapadlo.“ Ale to už jsem věděla, že mi to auto fakt patří. A Jarda říkal: „Ty, měla bys to asi udělat.“ - „Já vím, ale mám jednu garáž. Co s tím starým budu dělat? Já neumím prodávat auto.“ - „Víš, co? Než odjedu, tak se půjdeme podívat do autobazaru, za kolik bys ho asi měla prodat, protože tě znám. Ty si neumíš říct cenu.“ Říkám: „Tak jo.“ A ten chlap nám řekl 10.000. „Když budete chtít víc, tak ho neprodáte, ale auto je v dobrém stavu, deset tisíc je rozumná cena.“ Tak jsem věděla tu sumu, ale počítala jsem, že ho neprodám. Odjela jsem domů. Odvezla jsem mého muže na letiště. My jsme prochodili v Praze celou noc a ráno v šest hodin odletěl zpátky. Já jsem přijela v pátek domů, lehla jsem si a spala jsem. V pátek, už víte, že nedělám. V jedenáct hodin otevřu oči a ozvalo se: „Jeď to města.“ - „Co tam budu dělat? Nechci.“ - „Jeď do města.“ Tak si říkám: „Tak jo, pojedou na kafe do Pinochia.“ Namalovala jsem se, oblékla, sednu

do auta a přijíždím na velké náměstí. Jmenuje se Benešovo náměstí. A když se blížím k náměstí, vždycky jsou tam zebry, přes ně chodí lidé. Tentokrát tam bylo hodně lidí, na jedné straně asi deset, na druhé asi patnáct, a všechna ta auta přede mnou jela a nepouštěla. Já ty lidi tak miluji. Jela jsem jako poslední auto, zastavila jsem, ukázala: „Běžte, miláčkové.“ Oni kolem mě procházeli. Na přechodu nikdo, já dám jedničku a teď vidím najednou ve zpátečním zrcátku, jak jede šílenou rychlostí zelené auto. Já poznám auta jen přes barvu. Rána jako z děla.

Když jste v pětce, máte ochranu shora a vidíte tyto věci zpomaleně. Nic vás nebolí. Vnímáte, jak se všechno zpomalilo. Já jsem se zamydlila v tom autě, pak se to zrychlilo. Vylezla jsem ven, vystoupil takový kluk, měl asi třicet, pětatřicet let. „Prosím vás, nehlaste to. Já včera jsem vylezl z jednoho průšvihů s policií a moje auto nemá papíry.“ Já říkám: „Tak jo.“ A když do mě narazil, tak mi upadl spojler. Já říkám: „Víte co? Tak to seberte. Já na vás za rohem počkám.“ Odjela jsem, zaparkovala, on hodil spojler do auta, přijel za mnou a říká mi: „Poslyšte, já jsem strašně rád, že to nebudete hlásit.“ Já říkám: „No, to bych řekla. Víte, trochu jste mi to zkomplikoval. To se nedá nic dělat.“ On říká: „Já to umím opravit. Já vám to opravím.“ Říkám: „To byste byl hrozně hodný.“ A on mi říká: „Poslyšte, víte, co mě teď napadlo? Já to auto opravím. Moje auto nemá papíry a já potřebuji papíry. Co kdybych ho od vás koupil? Kolik byste si představovala.“ Říkám: „My jsme se byli ptát. A říkali nám deset tisíc.“ A on mi říká: „A osm by nestačilo?“ Mně chybělo osm tisíc, dvacet dva jsem měla, třicet chtěl ten Tomáš za bavoráka. Říkám: „No, stačilo.“ Představte si, my jsme se domluvili, že v pět hodin ke mně přijede. Řekla jsem mu, kde bydlím. To všechno zařídil Bůh, to všechno se jenom dělo. Já jsem celé auto vyčistila, vyndala jsem věci, které patřily do výbavy, dala jsem to k tomu. On přijel, dal mi osm tisíc. A já jsem mezitím šla a volala jsem Ireně domů. Říkám: „Ireno, prosím tě, vyříd' Petrovi, ať pro mě přijede zítra na nádraží. Já jsem prodala auto. A řekni Tomášovi, že přivezu třicet tisíc, ať s tím počítá, pokud tam to auto ještě je, že je moje. Protože auto potřebuji na svážení otisků a zítra už je pondělí.“ - „Oni nejsou doma.“ Já říkám: „Kde jsou?“ - „Já nevím.“ - „A přijedou?“ - „Jo, večer budou doma.“ - „Tak jim řekni, že zítra v poledne přijedu.“

Představte si, večer odjel ten pán, já mu prodala auto za osm tisíc. Zamknu garáž, scházím dolů a najednou přijela rodina toho Petra. Říkám: „Co tu děláte? Irena to popletla. Já jsem chtěla, abyste pro mě přijeli na nádraží.“ Oni: „A co? My o ničem nevíme. Víš, my jsme odváželi syna domů do Prahy, odtud odjížděl vlakem na tábor.“ Měli syna a dceru. A bylo 36 °C, příšerné vedro. Začali se v Dejvicích na Kulaťáku hádat. A Petr říkal: „Já jsem ještě nikdy nebyl u Ivanky, pojď, zajedeme tam na kafe.“ A jeho žena říká: „Ty ses zbláznil. V takovém vedru?“ - „A my jsme se tak hádali, až jsme přešli odbočku na Chomutov, tak jsme si řekli, že je to znamení, tak jsme odbočili na Teplice a jsme tady.“ Já jsem jim udělala večeri. Vzala jsem těch třicet tisíc a oni mě tam odvezli. Já jsem vysolila třicet tisíc, vlezla jsem do auta a bylo prodáno. Auto v garáži. Všechno se událo hladce. Takové výměny a dary budete dostávat, až se nebudete ničemu bránit. Všechno proběhne hladce. Víte? Vy totiž stavíte svojí iluzorní vůli největší překážky hladkému průběhu. Fakt je to dokonalé. Věřte mi. Já bych vám mohla takových příběhů vyprávět desítky, kdy hladce všechno proběhlo. I to Božství mi dávalo najevo: „Prosím tě, tohle udělej, je to pro tebe dobré.“ Pak jsem se přestala těmto

„věcem“ bránit, přestože někdy jsem si říkala: „To není možné. To ani možné, že se mi to děje.“

Pozor, co se vám stane, si vždycky zasloužíte, a je jedno, co to je. Ve skutečnosti jde o to, jak zareagujete na tuto situaci. Jestliže mi ukradnou auto, dobře. Co můžete dělat? Řekněte. Buď to přijmu, nebo se z toho picnu a mám blok. To je zbytečné. Ne, ne. Tady nemusíte dělat žádné závěry. Samozřejmě, že člověk, který o něco přijde, pak musí za to hledat náhradu nebo to nějak vyřešit. Buď na to mám, tak investuju. Ani ty peníze vám nepatří. Když na to nemám, tak to nemám mít a chodím pěšky. A užívám si pohybu. Rozhýbu svou schránku, která tady je. Zkrátka řešte všechno v klidu a zjistíte, že za čas vám ten Bůh začne potřebné věci sám přidávat. On cítí klid a spokojenost. Ten klid je jako děkování. A vzpomeňte si, co bylo psáno, to je svatá pravda. Jestliže budete děkovat, dostanete víc. Takže jenom klidem se k tomu dostanete.

Dotaz: Mohla byste nám zopakovat čakry v souvislosti se zdravím: zdravé zuby, vlasy, cukrovka, leukemie, záda? Děkuji za to, že jste.

Ivanka: Já taky. Každá vaše část, a to jsem malovala na základních přednáškách, je přesně v té čakerní oblasti, se kterou souvisí. Když to rozdělíte, přesně uvidíte orgány, které tam jsou. Jednička jsou vždy nohy a pánevní spodek. Všechno, co se tam odehrává. Dvojka jsou pohlavní a vylučovací orgány. Trojka je žaludek, slinivka, játra, dvanáctník. Všechno, co se v té oblasti odehrává. Žlučník patří vlastně k játrům. Pak tam je hrudník. Ta čtyřka jsou ruce. Když rozpačíte, tak to tam v té úrovni máte. Úrazy rukou a nemoci rukou, ramen, ale hlavně je tam srdce a plíce. To je to, co je v hrudníku. Pětka je součástí komunikace. To znamená, co vychází ven. To jsou všechna mluvidla. Je to pusa, ze které vychází komunikační fáze, ale jsou tam i uši, protože mluvíme na druhé, ale musíme také přijímat sluchem. Ještě telepatii neumíte. Je to úžasná věc. Já jsem ji sama tedy zažila asi 3x, ale je to neuvěřitelné. Umí ji můj starší vnuk. To je mistr, má talent. My jsme spolu jednou šli pro bagetu v Paříži, a když jsme se vraceli, tak mě s úsměvem pozoroval. On mě má obrovsky rád od narození a říká mi: „Mami, už jsi zažila někdy telepatii?“ (ve francouzštině je babi jako mami) A já říkám: „No, párkrát, ale mockrát ne. A ty?“ Já jsem věděla, že on ano. Naše Lucinka občas vypráví, co vyváděl. To bylo hezké, jednou mi říkala: „Ty mami, ten mě dneska dostal. Příběhl rozčilený z pokojíku a říká: „Když se tě něco zeptám, tak bys mi měla odpovědět.“ Já jsem něco míchala na sporáku a říkám: „To bys taky musel otevřít zobáček.“- „Nemusím otevírat zobáček, když se tě chci na něco zeptat.“ A Lucka: „Tak jsem se hned ujistila, jestli paní učitelce ve škole odpovídá zobáčkem. Abych pak neměla černé na bílém, že mám doma debila.“ Tak jsme se chechtaly. Ona to umí hezky podat, pobavily jsme se.

Já to vím, ale dělala jsem, že ne. Říkám mu: „A ty?“- „No, jé je.“ A já jsem mu říkala: „Aha, tak ty víš, proč mě máš tolik rád?“ On: „Vím, ty v té hlavě nic špatného nemáš.“ Děti to opravdu vycítí. Tady vycítí tu jednotu z vás. A pozor. Je i jedno, v jakém to říkáte jazyku. Naše Frančí jako osmiměsíční miminko se mi vždycky opřela o hrudník a ručičkou mi hrabala na srdeční čakře. Pak si lehla, blaženě opřená o můj hrudník. A moje maminka říkala: „Co to dělá?“ Říkám: „To nic není, babi.“ Ta malá holčička to

fakt viděla. To bylo hezké. Frančí vůbec vidí zvláštní věci. Včera jsem si na to vzpomněla, v té Itálii jsme jednou byli na návštěvě u paní, která byla dva dni po porodu. Paolo měl v Lago di garde známé. Ta paní po porodu měla ještě holčičku a dvouletého chlapečka Huberta. Paolo přinesl nějaké diamantové prstýnky, že chce ten muž nějaký koupit manželce. Paolo vzal krabičku, aby si jeden paní vybrala jako odměnu za porod. Přišli jsme na návštěvu, bylo tam hodně dospělých. Ta malá mezitím příšerně řvala. A přitom byla najedená, byla napitá. Bylo vidět, jak se všichni kolem ní motají. A ona řvala a řvala a řvala. Já jsem v té době ještě neuměla ani slovo italsky. Koukám na ni, jak byla u maminky na ruce a říkám jí česky: „Proč brečíš? Teď jsi pila, už jsi přebalená, hlad také nemáš. Nemáš důvod.“ To dítě zmlklo a všichni Italové také zmlkli a koukali. A ta maminka mi potom říká: „Kdo jste?“ To bylo pěkné. Pak ji postavila na zem, holčička běhala, hleděla si svých věcí a už neprudila. Jo, s dětmi je úžasná komunikace.

Už jsem zase odběhla. Vidíte to? Já jsem hrozná. Takže zuby patří do komunikační oblasti. Také s meridiány jsou spojené, ale to si musíte najít, ty zuby. Já vždy vidím energeticky v té hlavní části zápis. Ne přes meridiány, ale vidím to přes komunikační zápisy. Víte, člověk je Bohem, nitrem vašeho těla je Bůh, a jestli něco posuzujete ne navenek, ale v hlavě to děláte, Božství to ví. Neposuzujte role druhých lidí. Všichni druhým lidem slíbili, že jim budou dělat věci, které dělají ve své úrovni, co ještě neodložili. A oni to dělat musí. Posuzování je ještě výraz buď pýchy, že já už to nedělám, anebo ještě nedokonalé mysli, že někoho odsoudím. Věřte mi. Odsuzujete tím pádem sami sebe, neboť tu samou věc druhým lidem děláte, i kdybyste to nahlas neřekli. Každý z nás děláme to, co umíme.

Jdeme na hlavu. A věřte mi, to funguje. Už se to ověřilo u několika lidí. Když si děláte s něčím obrovské starosti, tak se blokuje, vymísťujete Boha z těla a neoživujete si hlavu. Tam je vyklánění se do budoucnosti, takové to: „Co bude?“ To se také týká strachu. Obavy, co v budoucnosti budete prožívat. Vy máte být tam, kde je vaše tělo. Dejme tomu, přijde mi obsílka na finančák. Klasika. Je pravda, že na té obsílce většinou bývá čas, to už nemůžete zregulovat. Pokud tam není čas, jděte tam hned. Ať se dozvím, co po mě chtějí. Většinou to dopadlo úplně neuvěřitelně. Sdělí mi třeba, že udělali nějakou chybu, že se mi chtějí omluvit. Je zbytečné se týrat, oddalovat věci. Vzpomeňte si na Harryho Pottera. Tam je to krásně nastavené. Strach znamená egoismus, odmítnutí, obavy, co bude. Pozor. Jediná přítomnost s Bohem je spokojenost. Vidíte to? Strach je egoismus, nespokojenost. A ještě je v budoucnosti, to nemá s realitou vůbec nic společného. Strach je iluzorní neexistující věc, kterou prožívá a udržuje tato hladina, která vám to našeptává. Vy se nemusíte bát vůbec ničeho. Říct si: „Dobře, teď se ještě nic neděje, nic to není.“

Na Harry Potterovi jsem byla tenkrát s Rafaelem a Giovánkem, to bylo krásné. Ve filmu se učili čarovat a báli se, jak bouchal ten bubák ve skříni. Najednou se to otevřelo, každé dítě se bálo něčeho jiného a podle toho, čeho se bálo, tak se to zhmotnilo. Třeba jeden tam měl velkého pavouka a měli za úkol dokázat zesměšnit tu svoji obavu. A najednou ten pavouk měl kolečko, rostlo, začal padat, všichni se začali smát. Strach okamžitě zmizel, jako když sfouknete svíčku. Všechno bylo pryč. To funguje. Všechno, co se tady v té sérii píše, je pravdivé. S Rowlingovou promlouval někdo shůry, aby nastavil jinou

hladinu. Všechno tam je pravda. Já vždy říkám, že jsem Harry Potter tady. Ano, protože v posledním dílu, jestli jste viděli nebo četli, on tam vyhraje nad zlým Voldemortem. To znamená, nad černou magií. Všichni ostatní reprezentují bílou magii. On jediný vychází z bílé magie ven. Ron i Hermiona ho prosí, aby schoval kouzelnou hůlku, co kdyby se náhodou hodila. Vidíte, to je ještě prosazování vůle. Mám v ruce kouzelnou hůlku a chci něco ovládat. A Harry se zachová tak, jak já vás vlastně učím. Zlikviduje jakoukoliv výjimečnost druhé osoby, nadřazenost, hůlku zlomí, zničí ji, aby nikdy už nic takového neexistovalo. Hází ji do propasti a tím se ta sága uzavírá. Tam je všechno znázorněné. Vzpomeňte si, v posledním díle on se prolne ve smrti nahoru a na nádraží potká Brumbála a všechny mrtvé i ty rodiče. A na zemi pod lavičkou leží zkrvavená znetvořenina toho Voldemorta. Ano, to je jeho Ego. Nahoře nad tou hladinou Ego nepřežívá. Tam je všechno napsané, překrásně je to znázorněné. Dokonce i Pán prstenů v sobě má obrovské dary. To vidí skutečně jenom člověk, který už to má zpracované. Gandalf, to je bílý čaroděj, říká dvěma elfům: „Neboj se, teď ještě nic neskončí. Až opustíš toto tělo, zvedne se opona a pokračuješ dál.“ Ano, jsou jiné světy, jenom jimi procházíte a prožíváte si to.

Zase jsem odskočila. Tomáši, je zbytečné dělat si z něčeho starosti, potom tělo neoživujete Bohem, chybí to tam, kde ho máte mít naplněné Božstvím. Vlasy jsou starosti. A potom skutečně vlasy hodně padají. Samozřejmě jde také o to dostávat do těla živiny, které podporují tyto věci. Cukrovka. Cukrovka je záležitostí třetí čakry, tam nepracuje slinivka. Je to nátlak a tlak nepřijetí situací života, považování života za hořký. Takové to nepřijetí, chtění změnit situace, všechny tyto věci se tam odehrávají. Leukémie. Leukémie je vlastně rakovina krve. Už na základních přednáškách jsem to vysvětlovala. Rakovina je vlastně v prvopočátku nenávisť vůči někomu vytvořená tisícinou vteřiny. A pozor! Krev je živina tohoto světa a v našem systému představují tuto živinu peníze. Co se děje v těle? Buňky se živí tím, co sníte. To jsou živiny pro stavbu buněčných struktur. A vy se živíte vlastně iluzí peněz, ano? Skutečně něco vyděláte, ale tak to není. To je jen dopad, iluzorní dopad. Zkuste si představit skutečnost, že se narodíte s nějakým talentem pro něco. Něco vás zajímá. To už je dané v genomu. To je naprogramované DNA vašeho těla. A jestliže pro něco tady mám mít sklony, něco umím, něco jdu dělat, něco mě zajímá, já se k tomu pak skutečně dostanu a budu si tím vydělávat peníze. To mě živí. Vy ten dar dostáváte ale shůry. Je to takové doladění, tudy dostáváte živiny k sobě. Existuje mnoho lidí, kteří se kvůli penězům nenávidí, prožívají zášti kvůli majetku. Ano? A toto způsobuje leukémii. A pozor, většina lidí to má nastavené už v dětském věku, je to prožitek přes rodiče. Rodina se někde soudí o peníze nebo prožívá nenávisť kvůli penězům. Dítě odečítá tyto věci, ono se k nim ale narodilo, aby si to prožilo. Další zkušenost je nastavená pro rodiče přes bolest ztráty dítěte nebo prožívání těch léčebných procesů. Ať se podíváte kamkoliv, skutečně to tak funguje.

Já jsem nedávno měla krásný zážitek, kdy mi volala paní, která se podívala na přednášky, její telefon mě zastihl tenkrát na ulici v Ústí. Její dcera měla zvláštní stavy jako pětiletá. Oba manželé byli hrozně fajn, holčičce hrozila operace, nikdo nevěděl, co to znamená. Měla to na trojce. Něco se nějak vychlípllo na dvanáctníku, nikdo nevěděl, z čeho se to dělá. Matka to kdysi prožila při prvním dítěti po prvním porodu. Teď se to

opakovalo u této malé dívčiny. Říkám: „Vy řešíte nějaké peníze.“ Týkalo se to krve a týkalo se to ještě vchlípeniny a nátlaku na tom dvanáctníku. A ona: „Máte pravdu. Můj muž obrovsky vydělává. Já jsem nikdy nemusela chodit do práce, ale mně hrozně vadí a vztekám se, že nemám vlastní peníze. On mi je dává, jenom když mu řeknu. Ale já nechci. Já chci být samostatná.“ Tam byl ten tlak odporu. Ten prožitek. A ona si pak uvědomila, že skutečně to cítí. Do druhého dne se holčičce ta 12 cm vchlípenina zmenšila na centimetr. Doktoři nevěděli, jak je to možné. Přestal být energetický blokový tlak v čakře. Druhý den jsme si domluvili, že i její manžel, který nikdy vůbec nic neslyšel, bude na telefonu a oba dva to budou mít nahlas, popovídáme si, aby měl jistotu, že nejsem žádná čarodějnice. To byl tak krásný rozhovor, asi hodinový. On plakal a říká mi: „Poslyšte, já jsem v životě nevěřil v nějaké takové duchovní kecy. Ale vy jste neuvěřitelná, máte fakt ve všem pravdu. Já jsem se xkrát opravdu zastyděl, jak jste mluvila tak nestranně, protože já spoustu věcí ještě tedy blbnu.“ Přesto ale byli fajn. Pak mi paní napsala, že holčička je v pořádku. Opravdu jí sice ten malý kousek odoperovali, ale fakt to krásně prošlo, zahladilo se to a je to v pořádku. A že mám pravdu, protože před 12 lety, když porodila prvního syna, měl to samé a také nikdo nevěděl proč. Měla odpor kvůli penězům a tlak z té trojky pokračoval celá ta léta.

Všechno se vám objeví přesně tam, kde má. Žáda. Podle toho, kde jsou ta záda. Přesně čakra, jak je umístěná, čakra má vždy dva květy. Ten velký květ jde směrem dopředu a malinký květ jde směrem dozadu. To je celou spoustu vašich životů. V okamžiku, kdy se zastaví, se vám otevře třetí oko. Víte, že tady je jedna hladina a tady je druhá hladina. Pak jsou tři kanály, máte páteřní kanál, pak máte levou stranu, pravou stranu. Jestliže prožíváte spokojenosti, jedna strana se zvedá, jde k Bohu, proto prožíváte blaženosti. Druhá strana, když odmítáte, tak se zpomalujete a zarýváte se znovu do hmoty. A to se zastaví jedině tehdy, až se vám otevře trvale třetí oko, kdy už nevidíte nic jako špatné. Pak se automaticky zastaví hladina kanálu, která vás zpomaluje a upevňuje v té hladině hmoty, a v tento okamžik se zadní a přední kytka sklopí a obě květiny se otevrou směrem k Otci. A tím jste už božským člověkem, trvale se vám otevře třetí oko. Ale pokud něco odmítáte, přesně v té hladině v páteři, někde v zádech, přesně je místo, kde to neumíte. Pokud je to na kříži, je to dvojka. Slyšíte? Kříž. Existuje nádherná pravdivá legenda. Přišlo to z Ameriky, můj muž mi to kdysi dávno četl. Strašně hezké. Přicházíte sem na svět a ten človíček vyfasuje ten svůj kříž na těch kšandách jako batoh a říká: „Pane Bože, to se mi nelíbí. Já chci jiný.“ - „Tak pojď do skladu.“ Ukáže mu skladiště a tam jsou velký, malý, tlustý, hubený, lehký, těžký kříže. On to celé obejde. Všechno si vyzkouší a pak začne jásat nad tím prvním křížem, co tam byl opřený, a říká: „To je ono.“ Pán Bůh mu říká: „Vidíš, to je ten původní, co jsem ti přisoudil.“ Vždy ten osud = kříž, který jste si zvolili, to jsou ty vaše zátěže, které si potřebujete prožít. To ještě neumíte, je to vaše učení, které jste si zvolili sami a je pro vás nejlepší. A je vždycky přesně napasovaný na to, abyste nejlíp prošli. A věřte mi, vždycky na to máte. Kdybyste na to neměli, tak by to nemělo smysl.

Kdysi dávno měl můj muž známého v New Yorku, který spáchal sebevraždu. Když přijel sem do Čech, byli jsme spolu, tak se ptal. A ten anděl říkal: „No víš, kdyby ještě chvíličku vydržel, tak by mu bylo pomoheno.“ Ale tady byla konečná, byl už v tom bodě B, tehdy Nadjá ví, že už ten člověk končí, tak převezme egoismus vládu a člověk se

rozhodne ukončit život. Nikdy se na to nedívejte špatně. I tak to má být, skutečně. Ten člověk pak v dalším životě zažije egoismus přes někoho jiného vedle sebe, koho má rád, protože on vlastně tím raní nejbližší lidi, kteří ho mají rádi. Tím, že náhle odešel, si prožili utrpení. Proto pak někde v jeho rodině je sebevrah, aby prožil tytéž pocity ztráty. Je to egoismus, kdy to vezmete do svých rukou, věřte mi, že se nedá pak zastavit. Pak si to zopakujete dál. To je blbost, brát to negativně.

Dotaz: Mám ochrnutou levou část obličeje dvanáct let po Gama noži (používá se pro ozařování lézí v mozku). Mám potřebu, aby se vše opravilo. Příčím se tím skutečnosti, která má být? Děkuji.

Ivanka: Víte, prvním krokem je přijmout to, že se to stalo. Pak máte největší šanci, abyste se dočkala nápravy, ale nepočítejte s tím. To je zase takové to prosazování. My na sebe nabalíme karmicky nějakou událost, která se stane. Ta událost je pro nás velmi důležitá a je v tom okamžiku naplánovaná. Základem je přijmout každý okamžik. Každý! Tím se vám obrovsky uleví a splníte potřebu přijetí osudu v té chvíli. Pak vám může být skutečně pomoheno, je to čisté. Jestliže nepřijmu sama sebe, zhoršuji situaci. Vždycky nám říkali nahoře, když třeba ti uříznou nohu, máš být rád, že máš ještě jednu. To je optimismus. V případě, že je z toho člověk rozhozený, může přijít i o tu druhou, protože jednička se uzavírá. Skutečně držte se optimismu zuby nehty. Tím si jenom zlepšíte stav, i kdyby se to nezměnilo. Ale může se to změnit, tím optimismem si nerozhodíte další věci. Existují třeba i karmické nemoci. To víte. To jsou většinou záležitosti, které jsou dané. Roztroušená skleróza, různé nemoci, které si člověk přinese s sebou na svět. Ale věřte mi, nejvíce demolice člověk vytvoří odmítnutím toho, že to má. On by mohl udržet stav své nemoci v takové hladině, že to druzí lidé nikdy nepoznají.

Já sama jsem to zažila, protože před deseti lety jsem dělala výklad jedné mladé holčičce, která ve 22 letech zjistila, když měla dvouletou holčičku, že má roztroušenou sklerózu. Tenkrát mi její maminka volala přes známé, to je sestřenice jednoho mého známého. Měla jsem tam cestu, tak jsem si sedla s tou její dcerou. Hezky jsme si pokecaly. Udělala jsem jí celodenní výklad a ona to pochopila. Po šesti letech dokonce porodila druhé dítě a dodnes nemá ataky. Bude jí třicet tři let a nemá to. U ní to také bylo dané karmicky, protože sama je zdravotní sestrou, která se stará o lidi postižené touto nemocí, roztroušenou sklerózou. Bylo zapotřebí, aby se dokázala vžít do těch lidí, aby to prožívala. Tím jim nejvíc pomůže. Ale ona skutečně zhruba dvanáct let nemá nic, tam se nic neděje. Víte, člověk, který by nemoc nepřijal nebo se ptal: „Proč zrovna já?“, dělá egoismus jak prase. Ano? Pokud je to moje v mém osudu, vyfasovala jsem to a mám to na svém kříži, proč bych já kus toho kříže měla nafasovat třeba zrovna tobě? To by byla sviňárnička, vid'? To já neudělám. Víte, to přijetí je strašně důležité. Když se to tomu člověku s tím Gama nožem nepovedlo, nikoho z toho neobviňovat. To jsou krásné pocity: „Je to moje, tak si to nesu. Tak si to prožiju.“ Za tím nezůstane žádná špína. Tehdy je obrovský náběh toho, že vám bude pomoheno. Medicína půjde rychle dopředu a spousta věcí bude moci být opravených. To už bude čisté a vy se doladíte.

Dotaz: Co by se dalo přirovnat k vyrážce, oblast obličeje, ruce, nejvíce ústa, okolí úst, bolesti, pálení? Děkuji.

Ivanka: Ústa jsou vždycky komunikační úroveň, tady by mohlo docházet třeba k nějakým nečistotám, ale nemusí být vyřčené, stačí i myšlenkové. Ale víte, z mé zkušenosti, co nyní vnímám, vy se teď strašně měníte. A je to pro vás velice náročné. Jde o to, jenom zvládnout zvýšení svých vibrací. V noci nebudete ani spát, to převibrování je strašně obtížné a tělo nám různě reaguje. A reaguje hlavně kůže, protože ta je symbolem oddělenosti. Pokud se to ztrácí, vydržte, prosím vás. Je důležité vydržet, protože jakékoliv odmítnutí na jakékoliv čakře by vám ještě víc zkomplikovalo život. Navíc jste obrovsky znečištění, protože všechno nestíhá tělo zpracovat. Já doporučuji klid, spokojenost, pít hodně vody, minimalizujte si jedy do těla, nepijte alkohol. Ježíš, já jsem jednou tohle řekla někde na přednášce a tam se ozvalo zaúpnění: „Ani víno?“ Říkám: „Ale, jo. Ty dvě deci si můžete klidně dát. Tak jo, máte být spokojení.“ Ne, ne, tady se jedná, prosím vás, o tvrdý alkohol. Ten je velmi nebezpečný, to je fakt jed pro vaše tělo. To tělo pak ohromně reaguje, zaměřuje se na to, aby to vypudilo, protože to je pro něj nepřírozenost. Alkohol se týká hlavně hrubohmotného světa 3D, ten to potřebuje. Ve 3D se zmrtvujete různými způsoby.

Já jsem vám vyprávěla, že si musíte prožít všechno, to znamená, že si musíte vyzkoušet všechno, abyste se k tomu nevraceli. A já sama jsem si prožila alkohol. Nebojte se, já jsem nikdy nechlastala. V dětství jsem byla velmi přísně vedená, ale rodiče mi alkohol dopřáli, byť jsem byla dítě. Já jsem se směla napít piva. Bandasku piva jsem z hospody přinesla poloviční. Mně to chutnalo. A táta i pálil. My jsme s tátou čekali, jak to bude dlouho hořet, a tak jsme ucucávali. Pozor, to byl tvrdý alkohol. Bylo to proto, abych to ochutnala a odložila. A v 18 letech jsem zažila neuvěřitelnou věc. To začalo. Já jsem byla na plese v 18 letech se svým budoucím mužem. Za ten večer jsem vypila velice málo alkoholu. Dvě mini deci Becherovky jsem měla mezi sedmou a půl třetí a jinak jenom vodu, džusy a nealko. Nic mi nebylo. On už byl pořádně nalinkovaný, vedla jsem ho domů ¾ hodiny. Venku mrzlo, až praštělo, byl únor. To jsme spolu ještě chodili, tak jsem ho odvedla k němu domů. Sáhla jsem mu do kapsy, odemkla, strčila jsem ho dovnitř, hodila jsem mu ty klíče, zabouchla jsem a šla jsem domů. Nic mi nebylo. Doma jsem se umyla, vyčistila jsem si zuby. Jak jsem si vlezla do postele a lehla na záda, ty bláho, to jsem v životě nezažila. Se mnou se začalo všechno točit. Já jsem si vzpomněla, jak můj tatínek kdysi říkal: „Pamatuj si, až se jednou namažeš, bude se to s tebou všechno točit. Vystrč patu.“ Já jsem vystrčila tu nohu, ono to fakt funguje. Zastavilo se to. Já si pamatuji, jak jsem se začala smát. Pozor, jenže za minutu se to roztočilo i s tou nohou. Mně bylo tak zle. Já jsem myslela, že umřu. Dva dny mi bylo příšerně špatně. Já jsem věděla, že od té doby už nesmím. Ano, oni si mě nahoře ohlídalí. A pak vysvětlovali, že se tím zabíjí vaše přijímací buňky, kterými přijímáte seshora. Vy máte mozek jako transformátor. Může se transplantovat prý jednou úplně všechno kromě mozku. V mozku máte centrum paměti všech životů, tam je to nahrané. Jedině mozek zkrátka ne, to fakt není možné. V tom jsou filmy sci-fi nepravdivé, mozek skutečně nejde vyměnit. Tam je vlastně centrum paměti pro vaši jednotku, která pokračuje. A tvrdým alkoholem si ji zabíjíte. Čím jste starší, tělo to hůř snáší. Když budete pít mezi pětadvacátým rokem a třicátým rokem třeba dvě piva denně, tak se ještě regenerujete.

Ale když už jste mezi třicátým a pětatřicátým, tak už to nejde. Jak je to nad čtyřicet let a denně byste pili ještě třeba nějaký tvrdý alkohol, hodně rychle psychika člověka klesá. A je to nenahraditelné. Přicházíte o buňky a věřte mi, že je potřebujete. Ale samozřejmě lidé, kteří se zdevastovat mají, většinou pesimismus přivádí k pití alkoholu. A nejenom k alkoholu, ale k jakékoliv závislosti. Když ten člověk prožije špatné, šokující situace, řekne: „Teď potřebuji prcka.“ To je často slyšet. Tím si dodáváte odvahu, problém se oddálí a vy se tak jako zklidníte. Ale pozor, tělo získává závislost.

Dotaz: Pokud splním mou učební látku, co jsem si při narození zvolila, odejdu dřív, umřu dřív?

Ivanka: Nemůžete odejít dřív, než je nastaveno.

Nebo dostanu další učivo a budu žít déle? Nebo si to mohu určit?

Ne, to je dopředu dané. Vy jste Bůh, který si tady zvolí bod A a B. To znamená, bod B koliduje s tím, co se tady máte naučit a vy to skutečně rok po roce splňujete. To se nedá urychlit. To se ani nemůže dát urychlit, už jsem o tom dneska mluvila, protože se tady učíme ve skupinách. Vy byste utekla lidem, co se s vámi mají učit. To nejde zkrátka. A pozor, chtění být lepší, usilování vás zdemoluje, protože to je nespokojenost sama se sebou. To není přijímání přítomnosti kolem. Správný stav učení je, že nějakou dobu dělám blbosti, ale já je udělám proto, abych zjistila, že ty blbosti dělám a že to jde líp. Ale mám být spokojená, že je udělám, že jsem na to přišla. Jakmile si připadám špatná nebo chci být lepší, ukazuji, že nejsem sama se sebou spokojená. To už je egoismus osoby, která chce být lepší. Ne. Tím si zdemolujete tělo, proto vás něco zastaví a vy si pak takzvaně lížete rány, to vás jakoby zpozdí. Jenom si to zkomplikujete, to je zbytečné. Skutečně to nejde. My se učíme společně. Vy si stále připadáte jako oddělené jednotky, že tady máte svobodnou vůli. Ne, ne, ne. Tak to není. Vy jste závislí i na učení kolem vás.

Víte, teď jsem to zrovna řešila v jedné rodině, jak jsem se tam včera zastavila. Mají dceru, která dělá blbosti. Vůbec si neuklízí, nemá své povinnosti splněné. A tatínek se zlobil, moc se zlobil. Tak jsem mu vysvětlovala, jak se věci mají. Říkám: „Podívej se, když se na ni nebudeš zlobit, jenom jí ten příkaz dáš nebo zahraješ, může to skončit.“ Pozor, můžete se dostat do role, kdy jí vyseknu scénu jak z filmu, že se zlobím. Jenom to zkusím. Ale ve skutečnosti uvnitř se zlobit nesmíte. Když zapracujete na svém úkolu to přijmout, ona se může dostat k tomu, že to přestane dělat. Vy jste na sobě závislí, několik lidí najednou. Většinou je to skutečně pět, šest lidí vzájemně, kteří jsou na sobě závislí. A zase dál na každém tom člověku jsou závislí další, jsou kolem něj lidi třeba v práci. Je to provázané, což vy nevnímáte. A každý člověk má svůj čas, kdy k tomu může dospět. Nemáte to skutečně ve svých rukách a přispějete nejlíp tím, že zachováte klid. Tím skutečně dáváte prostor i druhým lidem, aby to pochopili.

Dotaz: Kamarádka si chce podle numerologie změnit jméno, aby měla lepší osud. Šlo by to i obráceně pro urychlení karmy?

Ivanka: Teď jsem o tom mluvila. Víte co? Svůj osud máte nastavený. Jestli chce, ať to udělá, ale věřte mi, je to zbytečné, je to vlastně druh ochrany. Ten člověk to dělá kvůli tomu, aby něco změnil sám, vlastní vůlí. Ale ten osud, který si nastavila, je pro ni tím nejlepším. Zmizí to teprve tehdy, když se ho nebude bát a nebude se mu bránit a bude věci řešit. Když mám před sebou problém, tak se toho problému nezabavím tím, že se k tomu otočím zády, že to nebudu vidět. Problém nezmizí, i když se na něj nebudu koukat. To jsou všechno iluze, co si myslíte, vaše Ego to zkouší. Ne. Já problém vyřeším tím, že se na něj vrhnu a vyřeším ho. Čím dřív, tím líp. Když se do toho s chutí obujete, zjistíte, že není co řešit, jenom tím rozhodnutím, že se toho nebojíte, jste to vyřešili. Lehce to odpadne. Jde to vždycky. Zbytečně se problémy nafukují, co odmítáte, si nafouknete. Zkuste si představit, říká se, že dělá z komára velblouda. Ano. To se nafoukne přesně jako v tom Harry Potterovi.

Dotaz: Stalo se mi, že jsem zalhala, abych neublížila. Je to špatné?

Ivanka: Ne, není. Víte, nahoře se počítá váš úmysl, rozdělují lež na černou a bílou. Černá je závadná, to byste dělat neměli. To je lež, která vám uděluje výhody, nějaké zneužití peněz nebo informací. Někomu zalžete, abyste získali majetek. Existují různé varianty. To nedělejte, dohnalo by vás to. Já sama jsem prožila mnoho bílých lží ve svém dětství, protože jsem měla strašně přísné rodiče. Hrozně se o mě báli, a přitom jsem nikdy nedělala nic nečestného ani špatného. Nicméně já jsem byla předčasně vyspělá, měli o mě strach a nikam jsem nesměla. Už třeba v páté třídě se chodilo do Perly, to bylo takové centrum, na diskotéky od pěti do sedmi. Ti prckové se tam vykrucovali a já jsem nesměla. A ty děti už se mnou ani nepočítaly. Měly mě rády a ptaly se vždycky: „Půjdeš? Aha, ty nepůjdeš.“ Já jsem také chtěla být jako ostatní. Tak jsem řekla našim, že jdu třeba na půl hodinky ke kamarádce. Byly to takové polopravdy, abych se trochu jako by nadechla. Věděla jsem, že by jim ublížil ten pocit, že tam jdu. Já jsem nechtěla dělat nic špatného, jen jsem se trochu jako by osvobodila. Lžete člověku nebo mu řeknete polopravdu, když víte, že on by se nesmyslně zablokoval a tím by ublížil sám sobě. V tom případě si klidně ty pololži a polopravdy říkejte, protože vy chráníte od blokace toho člověka, sama před sebou. To není nic špatného. Záleží samozřejmě, o čem to je.

Dotaz: Co si myslíte o mystické cestě pomocí písmenkování? Není to magie?

Ivanka: Já jsem mluvila o mystické cestě nedávno, asi v Praze. Taky mi to bylo nabídnuto. Nicméně, já už jsem to měla dávno za sebou. Tam jsem si jenom prožila to odložení své vůle prosazovat učení a neváhala jsem ani vteřinu, když by se vedle mě měl druhý člověk zablokovat. Nicméně je to cesta mechanická a dlouhá. Není to moc příjemné. Chce to opravdu vytrvalost. Je to tak na hraně podle toho, jak by to každý jedinec sám prožil. Věřte mi, je to opravdu velmi náročné, protože mezi tím obdobím, kdy ta cesta trvá sedm let, pokud byste přestali dřív, skutečně by mohlo být tělo

narušené a bylo by tam nebezpečí úmrtí člověka. Nicméně i toto je nastavené, když by se vám to mělo stát. Já bych se do toho dneska nepouštěla. V mém životě jsem to tak jako prolítla, jestli se zvládnou vzdát své duchovní cesty. Ano, lehce. Kvůli druhému člověku. To je pokora a tehdy už to nemusíte mít, už to máte nastavené. Vidíte, jak zvláště jsou ty zkoušky posazené do života. Pro každého člověka jedna věc může být pootočená v různých variantách.

Dotaz: Pokud člověk přijme svou současnou karmu, čeká ho ještě další inkarnace ve 3D?

Ivanka: To záleží na tom, jak to máte nastavené. Pokud přijímáte, co se děje a jste spokojení, že se to děje, už skutečně nic neodmítáte ani situace ani nic, pak už jste ve spokojenosti trvalé, což je zrušení oddělenosti. Máte 5D. Pokud byste to nedokázali, a přece jenom něco byste chtěli jinak, byl by tam nějaký prožitek nespokojenosti, záleželo by zase jenom na vašem Nadjá, kam vás umístilo v bodě B. Kdysi nám s mým mužem řekli: „Budete se divit, kdo všechno se do pětky dostane.“ Říkám: „A jéje.“ Můj muž je vždycky zvědavý a ptal se: „Jak to?“ A ten anděl říká: „No, totiž nejde to uříznout jako řez, tady se to prolíná, to je jako navzájem propletené prsty. Vždycky tady ještě zůstane někdo na dočištění minulých věcí.“ Potom lidé dožijí svůj život a odkráčí. Ale vždy ještě někdo na prozkoušení a dočištění svých pocitů tady bude. To je prolínání stavů, nic to není.

Nedávno jsem byla v Českém Krumlově na zámku a přesně předtím mi přišel e-mail. Mám to v telefonu, a když někde čekám, tak si tam nahlédnu. Psala mi vyděšená holčička, asi dvacet sedm let jí bylo. „Byla jsem před časem u nějaké mystičky, něco jako vy, a ta paní mi před časem řekla, že už jsem v deváté úrovni energie. A teď jsem prý klesla do pětky, nemám šanci, protože jsem blbá. A já mám nervy.“ Holka byla úplně rozhozená. Říkám: „Prosím vás, máte hlavu? Přemýšlejte. Pětka je trvalá spokojenost a neublížení jiné bytosti. Jestliže vám někdo toto řekne a ublíží svojí řečí, ten člověk to sklídí. Takový člověk vůbec není v páté dimenzi. Pátá dimenze je celek, to znamená, že já nemůžu ani myšlenkou ublížit druhému člověku. Pokud ho takto vyděším, vůbec nedodržuji pravidla 5D. Vy máte být spokojená. Pokud budu mít ještě nějaké chyby a budu spokojená, vím, že se vyvíjím a že nějaké chyby mám a přivítám je. Já jsem jenom spokojená, že je řeším, tak jsem i s těmi chybami v páté dimenzi. Jestliže se budu považovat za dokonalou, tak se budu snažit, abych do té pětky přišla. Slyšíte? Snažit. Tak jsem nespokojená sama se sebou a do té pětky se nedostanu. Vyvíjím úsilí jedince.“ Víte, máte svůj osud den po dni nastavený. Všechno, co prožijete, tady je. Jenom máte řešit to, co k vám přichází s nejlepším úmyslem a s vědomím toho, když zjistím, že jsem náhodou mohla jednat líp, tak to příště poopravím v trošku lepší věc, ale jsem trvale spokojená, že jsem to mohla zjistit. To už je žitá pátá dimenze. Nebud'te fanatičtí, nepředstavujte si, že budete dokonalí, a když se to neděje, tak jsem špatný, to jsou výkyvy nahoru dolů. Ne, žijte to, co vám život umožňuje. Praxe vašeho života vás osvobodí, ale praxe v klidu a ve spokojenosti.

Dotaz: Filipínští léčitelé, operace nekrvavou cestou. Je to opravdu vedeno duchem svatým? Částka léčení 2000 Kč.

Ivanka: Ne, já bych to nepovažovala za dobrou věc, ani bych to nedělala. Pokud mám něco prožít, nebudu se tomu bránit, i když přijdou nemoci. Já vás vedu vlastně žít to, že vaše víra vás vyléčí. A není to v tom, že vás vyléčí, protože si to vsugerujete, ale v tom, že se budete chovat podle systému, který jsem vám vysvětlila. To znamená, podle pravidla neubližovat druhým. Dělat jenom to, co vím, že je správné a nestranné. Být zkrátka částí Boha. Tady se zastaví všechny odmítavé procesy vašeho těla a nikdy neonemocníte. A nemoci, které máte, se doléčí samy. Samozřejmě existuje ještě pomocná fáze, kdy vám Božství přijde pomoci zázrakem nebo vám pošle někoho, kdo vám řekne informaci, co vám třeba pomůže. I to jsou všechno nastavené děje. Jestliže člověk má dar, tak by si za to neměl brát peníze, určitě ne nějakou danou částku. Léčitel si smí vzít peníze jenom jako dobrovolný příspěvek od člověka, který mu ty peníze rád sám dá, to je boží vůle. To je jediná fáze, kdy by se měly vzít. Uvědomte si, pro někoho je deset korun hodně, pro někoho jsou třeba dva tisíce málo. Jsou různé varianty. Já si pamatuji, jak jsem dnes mluvila o tom černém mágovi, jednu dobu měl ženu, ale už spolu nejsou. Ona měla obrovský dar, byla neuvěřitelná bylinkářka. K ní chodili lidi ze všech stran, měla obrovský talent shůry. Ta se podívala na člověka a skočila jí bylina do hlavy, pomyslně, jo? Já jsem se na ní po čase, co jsem se s ním viděla, ptala: „Co dělá Lenka?“- „Už se na to vykašlala.“ Říkám: „Vykašlala?“- „No, jednou za ní přišli takoví Němci, ona jim pomohla a dali jí pět marek. Tak si řekla, že se na to vykašle.“ Vidíte, to je obrovská zkouška pro toho člověka, když dostane dar. Pozor, oni byli úplně bez peněz, tam se pořád ustříhávala elektřina, měli nějaké problémy. Jsem šťastná i za těch pět marek, když už mi je někdo dá. Ona by po čase dostala víc, tady byla taková ta pýcha. „Copak to mám zapotřebí, kvůli takovému pakateli?“ Takové to opovržení. Ten člověk se nikdy nedostane z finančních problémů, protože si to nezaslouží. Neprokáže, že ten dar, který dostal, používá čistě. On v něm vidí jen výtěžek, a když ten výtěžek nepřijde, tak odsoudí.

Dotaz: Není Ego vlastně projevení Boha v nás?

Ivanka: Není. Je to vlastně zapomnění toho, kdo ve skutečnosti jsme. Ten Bůh ve vás se sem chodí učit a hledat sám sebe. Ono by to bylo zdlouhavé. Ego je pouze hranicí zákona hmoty, kdy Bůh se potopí a pak sám sebe hledá přes různé prožitky jednotlivých životů. Ale protože Bůh je všechno, Ego je součástí hry, které je tam nastavené. A už víte, že skutečně je dobrým prvkem. Ano. Vy byste sami sebe nikdy nemohli hledat, kdyby vás iluze nerozdělila ve dva hlasy. A napřed hodně dlouho, ještě dnes možná někdo, budete mít problém rozeznat hlas Boha a hlas Ega, tam je to někdy zahlazené do ztracena. Pak ten člověk musí dávat pozor. Já si pamatuji, dřív jsem říkala: „Neslyším to.“ A on říkal: „Ale slyšíš, ale zatím o tom nevíš.“ Oni si s vámi tak hrají, ale ta hranice, kdy pochopíte, co tam je, je nastavená. Později zjistíte, že nemáte žádné myšlenky. Čím je slabší Ego, tím víc mizí myšlenky. Já jsem ani nevěděla, že myšlenek mám velmi málo. Pak jenom žijete. Smrt Ega znamená, že přestanete úplně myslet. Tam myšlenky nejsou, pak už se žije intuicí. Bůh ví, co má dělat, že to musíte udělat, tamto musíte učinit. Má vymeteno.

Dotaz: Když mi někdo zrcadlí moje programy a já si to uvědomím a zpracuji, už mi to nemusí dělat. Je to také přínos pro toho druhého člověka, pro jeho vývoj? Uvědomí si, že už mi to nemusí dělat ke svému prospěchu?

Ivanka: Někdy ano, někdy ne, záleží na tom, jak byl použitý. Vždycky je použitý někdo z vaší blízkosti. Většinou to tak skutečně je. Zrcadlení znamená, že vy svoje vlastní egoismy nesnášíte na druhých lidech a tehdy už toho využijete, když si řeknete: „Mně toto vadí. Aha, tak to je super, že to vím. To znamená, že něco z toho mám v sobě.“ Většinou se to dá velice rychle odhalit. Zkuste si představit, že budete třeba lakomí, tak vedle sebe nesnesete lakomého člověka. A vaše Ego bude poukazovat, jak je hrozný. To Ego si myslí, že zamaskuje svoji lakotu. Začne se napařovat. Když budete čistí a vedle vás bude sedět lakomý člověk, tak s ním budete obrovsky soucítit. Vy víte, jak obrovsky trpí, když má vydat korunu. To se kroutí, natahuje a vymýšlí si. To je příšerné, co pak děláte za psí kusy, jenom aby to nepřišlo. Když to v sobě nemáte, jenom to vidíte. Jakmile to v sobě máte, už proti tomu bojujete. Už bojujete podvědomě vůči vlastní záležitosti. Pokud chcete spolupracovat s Egem, zjistíte, co se ve vás hne proti druhému člověku, řeknete si: „Aha, ty jsi super, ukazuješ mi, co mám ještě já.“ Lehce na to přijdete. To už je spolupráce s tím oddělením. Člověk vedle je jen využitý, aby vám to ukázal, a je jedno, jestli to bude provozovat dál. On má zase svoje učení a má i svůj čas, kdy to odhalí. To neřešte. To je vždycky nastavené přesně v životě každého člověka. Vy jste zodpovědní jenom za své činy.

Dotaz: Jak poznáme, že jsme opravdu odpustili, že si to jenom nenamlouváme?

Ivanka: To je dobrá otázka. Víte, někdy si člověk třeba dlouho myslí, že odpustil, ale pak najednou zažijete okamžik, kdy se třeba dozvíte, že se tomu člověku stalo něco zlého a jakoby vás to potěší. Pozor, to je známka, že tam je ještě pomstychtivost: „Dobře mu tak, darebákovi.“ Ne, máte mít jen soucit, když vidíte, co se odehraje. Jenom soucítíte, nereaguje s vámi nic. Může se to dít třeba za spoustu let. Najednou vidíte, že se něco stane, ale nereagujte. To je zbytečné. Tady poznáte, že jste neodpustili. Nicméně, za tu dobu si to můžete prohlédnout zpětně a nereagovat. Už jsme se o tom dnes zmiňovali. Můžete klidně vzpomínat, na cokoliv chcete, ale musíte vědět jak. Pokud neumíte vzpomínat na negativní události, to znamená, že byste dnes prožili minulost znovu jakoby odmítnutím, tak to nedělejte. Raději vzpomínejte na hezké věci. Nepřivolávejte si negativní pocity vzpomínkami na děje, které se v minulosti udály. To by vás zbytečně zablokovalo zrovna v této přítomné chvíli vašeho těla i tím minulým činem. Správné vzpomínání je, že na cokoliv si vzpomenete, co vám přijde do hlavy, vidíte jako film. Přijdete do kina, zhlédnete film, pak se vypne, rozsvítí se a vy odejdete bez emotivních prožitků. To jde. Pokud by to s vámi hýbalo, přece jen tam není vše čisté, to byste si odnesli. Ale můžete klidně vzpomínat na cokoliv. Můžete i plánovat do budoucna, není důvod se toho bát. Lidé se někdy bojí plánovat do budoucna. Já si mohu naplánovat cokoliv, když se to pak nestane, tak ale nebudu nespokojená. Přijmu to. Tak jsem neměla odjet, neměla jsem tam jít. To je jedno. To je mi úplně buřt. To jedna věc. Uvědomte si, že přítomnost je spokojenost. To nemá s časem nic společného.

Nezaměňujte si to. Já po vás chci, abyste byli v každý okamžik spokojení a optimističtí. To znamená, i z negativních událostí, které se stanou, byste si vzali pohledy, které vám splňují optimismus. Přijetí je nejdůležitější. Ano, já to přijmu, okamžik po okamžiku přijmu vše, jak to běží.

Dotaz: Když sedám do auta před delší jízdou, prosím anděly o ochranu při jízdě nebo o parkovací místo. Je to špatně?

Ivanka: Je to špatně. Tím se ještě oddělujete do oddělené bytosti, která by chtěla svůj program, dojet někam dobře. Já jsem vysvětlovala stav s parkováním. Je to velmi jednoduché, pochopíte to. Zkuste si představit, že jste buňkou božího těla. Jste buňkou na mé dlani a jedete parkovat do banky. Bůh rozumí prožitku, to znamená, nemusíte to říct, ale představa, že si tam představujete někde místo, je pro něj prosba. Prosba je vaše vůle. V tu chvíli upřednostňujete svoji buňku před ostatními buňkami božího těla. Kdyby toto dělala každá buňka vašeho těla, vznikne chaos. Na planetě to tak je, proto je 3D velmi chaotická. Když jedu do banky, je mi jedno, kde zaparkuju. Vy přece nikdy nevíte, kdo může potřebovat to parkovací místo víc! Já pospíchám, ano, každý člověk pospíchá, ale někdo může pospíchat víc. Může to být žena, která se stará o umírajícího člověka nebo pospíchá pro dítě a je důležitější, aby k tomu dítěti došla. A tím, že já si představuji parkování, ještě prosazuji magií vůli mojí Ivy. Mně je to jedno. A věřte mi, když je mi to jedno, přijedu a před bankou je přesně pro mě místo. Vždycky někde zaparkujete. Proč bych měla drtit ostatní buňky, které jsou v tu chvíli zaměstnány třeba důležitější činností, než jsem já. To je také pokora. Ale už to není magie. A nedělejte si žádné ochrany. Jestliže tady při té cestě mám zaklepat bačkorami, já si to tak užiju.

Dotaz: Zažijeme ještě v tomto fyzickém životě pátou dimenzi?

Ivanka: To záleží na tom, jestli to máte v osudu. To já vám neřeknu. Není to zvědavost? Ale ano, samozřejmě, spousta lidí může být už v 5D, už to je možné. Hodně lidí to už má. Já jsem byla ve čtvrtek s neuvěřitelným člověkem na Skype. Ten pán byl úžasný a byl to voják z povolání. Říkám: „Gratuluji České republice, že vás má v armádě.“ Byl neuvěřitelný, ten člověk v pětce skutečně byl. Občas se někde někdo vyloupne. Ale já bych to neposuzovala, já se do toho nepletu. Naše Božství vždy ví, jestli ano nebo ne. To jsou pouze moje odhady, nemotám se do těchto věcí. Já pouze vidím nebo cítím čistotu člověka. Já to nevidím očima, já to cítím, když do vás vrazím ruce.

Dotaz: Na co se připravit po vaší přednášce?

Ivanka: Řeknu vám, na co se připravit. Moje přednáška působí jako aurické sezení jakoby v horší podobě, protože když je aurické sezení, tak mi přebytek, když se něco doučíte, odevzdáte do rukou, pak to spálím. A když jste tady, nedostanu to do rukou, protože na vás nesahám. To by trvalo dlouho, není to fyzicky možné s jedním tělem udělat. Občas se proto někde budete čistit. Musíte počítat s tím, že se mým mluvením, co jste slyšeli, něco rozhýbe. Já jsem takový katalyzátor, ale pozor jenom katalyzátor, to znamená, rozhýbavač vašich bloků, které jste přehodnotili. Já si pamatuji, Palo

Hyben zařizoval přednášku v Bratislavě a byl se na mě podívat i v Brně. A říká: „Já jsem si tak nadával, že jsem za tebou jel do Brna. 14 dní mi bylo tak špatně.“ A já jsem se smála a říkám mu: „A pak?“ A on: „No, pak mě bylo božsky.“ - „Vidíš, máš to za sebou.“ Později by vás to stejně postihlo, třeba v nějakém jiném časovém úseku těla, tak buďte rádi, že máte v plánu vašeho života, že na přednášku přijdete, že to prožijete, že se s tím inhibítorem rozhýbáte. Všechno tam je. Věřte mi, kdyby se někdo neměl na přednášku dostat, Božství bude dělat všechno proto, aby vám cestu překazilo. Zrovna tak, jako se stanou zázraky, že na přednášce je plno a najednou vám někdo zavolá, že vám přenechává své místo. To je ono. Ale stává se, že najednou proběhne bolest v ruce, v noze, někde zkrátka, tam se rozvazujete. Někdy vidím, jak ta klubíčka jdou z vás, tak nahoru. Někdy to zahlédnu. Je to pro mě příjemné. To je ono, proč vlastně přicházíte, jste schopni přehodnotit vaše minulostní akty nebo pocity. Ty bloky se rozvazují. To už záleží na vás, jak hodně jste to rozmotali, jestli na sto procent nebo na pět, to neovlivním. Rozhodně v noci můžete mít stavy brnění. Nebojte se toho. Je to úmorné, když se úplně klepete. Ten Otec, kterého jste vymísťovali z těla, když se vám pootevře zase více čakra, se nalévá zpátky do těla. Vaše realita Boha se nalévá do vašeho těla vašeho jména. Bůh je ohromně silná záležitost, toho se týká to klepání. Nebojte se, prosím vás.

Dotaz: Jak sjednotit úroveň vědomí a těla, když se v určitých situacích reakce vědomí a těla liší?

Ivanka: Víte, tělo reaguje následně samozřejmě na věci, které ještě nemáte zpracované. Někdy si myslíte, že to zpracované je, ale vaše tělo reaguje jinak. Většinou to bude synchronně odeznívat. Já se taky ještě umím leknout, vevnitř ne, ale tělo se mi lekne třeba nějakého zvuku. To je jedno. Já si ráda poskočím. Já si pamatuji, jednou jsem vyděsila mého tatínka. V devatenácti letech jsem poslední rok chodila na angličtinu a přišla jsem domů, nerozsvítila jsem na chodbě, zula jsem si boty a teď si zpívám. On šel na záchod, my máme záchod v mezipatře, a jak bylo rozsvíceno, tak udělal: „Co tady děláš?“ Stála jsem na chodbě a dělala jsem: „Cha, cha, cha.“ Trvalo dvě minuty, jak byl můj táta vyděšený. Říká: „Já už ti to nikdy neudělám.“ Ale byl to smích tedy. Jako holka jsem měla obrovské prožitky, když jsem se lekla. Já jsem každý týden měla opar jako škvarek. To byla taková prča. Jakýkoliv výkyv energie způsobil opar, když jsem se jako by ohromně uměla odvázat. Stačilo, že jsem na rohu potkala někoho se škvarkem a už jsem cítila, jak mě svědí pusa. Ale pak se to mírnilo, ty prožitky už jsem dovedla korigovat. Péťa se mi narodila, když mi bylo pětadvacet, mé druhé dítě, a po porodu už jsem to měla jednou za rok. Opar se vyskytne, když zvítězí herpesové viry, které v těle běžně žijí, protože vy tu energii nějakým prožitkem jakoby zhoupnete. Dneska už zvládám tyto věci.

Dotaz: Někdy se dostanu do situace nebo na různá místa, kde jsem poprvé fyzicky, přesto mám pocit, že už to místo znám, že jsem tam byl, a vím, co bude dál. Jak mám chápat tyto vize? Děkuji Kamil.

Ivanka: Kamile, když jste se narodil jako miminko, a to máme všichni, tak jste viděl celý film dění až do bodu B, kdy skončíte. To je film vašeho života, který je

naprogramovaný ve vašem DNA. A když už jste hodně čistá bytost, která už má egoismus zpracovaný alespoň z té největší míry, tam je určitá síla. Proto když jdete životem, najednou si vzpomenete na nějakou událost. To není dejavu z minulých životů. Já tomu říkám vzpomínka na minulou budoucnost. Ano, v dětství při narození dítěte se to projede až dokonce. A pozor, na konci, když odkládáme tělo, tak se to zpětně odvíjí až zase do porodu a tím zase zalezete. To je blbé, že jo? Blbě řečené. Ale tím zalezete. My to nazýváme dejavu, ale je to skutečně to, že jste viděli při narození tu událost. Nedávno jsem byla v Táboře a spala jsem u mého bratrance. Když jsem přijela, byla tam i moje maminka. Já jsem ji tam odvezla a on říká: „Já ti něco musím vyprávět.“ On už je důchodce, o 9 let starší než já, a s Evou byli podepisovat pojišťovací smlouvy. Oni si tím přivydělávají. A říká: „Já jsem to zažil, my jsme podepsali smlouvu, zvedli jsme se a podávali jsme si s klientkou ruku, tak jsem to viděl. I taková blbost tam je, podepsání smlouvy s někým.“ Ano, i takové věci tam jsou. A najednou si vzpomenete, na krátký okamžik se vše zklidní a víte, co tam bude, to už je docela velká čistota. To gratuluju. Ano, já tam mám věci!

Dotaz: Mám bolesti levého kolene. Všechna vyšetření jsou bez nálezu. Můžete, Ivanko, poradit?

Ivanka: Ano. Vy jste tvrdohlavá vůči nějaké konkrétní osobě. Víte, já jsem nedávno měla u sebe jednoho pána. To je asi ¾ roku, on je z Ústí a také měl problémy s kolenem. A je to strašně fajn člověk. To bylo hezké, většinou muži bývají logičtí a ženy bývají emocionální. Tady to bylo obráceně. Měl partnerku a byla to dcera generála. Ta ženská byla úplně bez duchovna, jen materie, příkazy, zákazy a on byl obrovsky duchovní. Tam to bylo obráceně, přesto k sobě ti lidé patří, samozřejmě. Jediné, co neuměl, byla tvrdohlavost. On jí hrnul, tlačil do duchovnosti, ona se samozřejmě nenechala. A já jsem říkala: „Proč si tím demoluješ koleno? Tak jí nech. Ty to žiješ.“ Vždy, když ode mě odcházeli lidé po celodenním výkladu, tak jsem jim říkala: „Musíte mlčet. Vy nebudete nic doma roztrubovat. Ti lidé to neví, vy neumíte argumentovat. Oni vás utlučou. Utáhnou vás na vařené nudli, ubijí vás argumenty a budete zklamaní. Zažijete deziluzi. Ne. Teď je na vás mlčet a žít to. Když to budete žít, oni se začnou měnit sami, protože vám nemusí pak dělat všechny ty záznamy, které jste dřív neuměli. Máte to z praxe. Ano, všechno se mění, jen když to žijete. Nic jiného dělat nemusíte.“ A teď pozor. Ti, kteří to vedle vás nikdy neuměli a nikdy se o to nezajímali, najednou zjišťují, že jste jiný. Jinak se k vám začínají chovat, všechno se začíná měnit samo. Začíná se to řešit na všech stránkách. To je dar. Vy to musíte žít. A jenom tím příkladem učíte vedle sebe ty druhé. Já jsem říkala: „Nebud' tvrdohlavý. Netlač ji do duchovnosti. Chovej se sám za sebe tak, jak umíš. A tehdy ona bude pomalu zjišťovat. Ať si dělá ty svoje nátlaky, ty rázné věci, to tam všechno je. Neměj jí to za zlé.“ Víte, vy přesně totiž vedle sebe máte tu dokonalou polovinu, kterou potřebujete k vašemu žití. Ten člověk je vždycky anděl, i když ho vidíte jakoby v negativním světle, co on všechno dělá. Ne, ne. On je pro vás ten nejlepší. Tak mu povolte, povolte mu, nebud'te tvrdohlavá a věřte mi, že to tím vyřešíte.

Už jsem vám vyprávěla, jak si naše Lucinka chtěla nechat ostříhat hlavu do plešata a tenkrát přišla domů a říká: „Já se nechám ostříhat dohola.“ A měla tam kamarádku

Jitušku, ta holčína je dneska v Albekaki v Americe. A Jitka říká: „Vy jí to fakt dovolíte, jo?“ Říkám: „No jasně. Má pěknou lebku.“ Lucka koukala a nic neřekla. Fakt mi to bylo buřt. Já jsem si říkala: „Vždyť jí vlasy dorostou. Já se s ní nebudu dohadovat.“ Bylo jí šestnáct. Můžu ji snad přivázat někde na řetěz? Já jsem pak na to zapoměla. Každá holka měla takový svůj rituál po příchodu ze školy. Jedna házela napřed baňoh, druhá házela napřed bundu, tak jsem najednou věděla, že přišla Lucka. Já se vykloním a v tu ránu jsem si vzpomněla, že bude plešatá. Tak ať to mám za sebou. A ona měla vlasy. A já říkám: „Jak to, že máš vlasy?“ Bylo ticho. Ona jak robot pověsila bundu, pověsila baňoh, přišla ke mně, naklonila se a říká: „Maminko, ty mě tak sereš.“ Říkám: „Proč?“ - „Tys mi to dovolila. Já jsem byla u toho holiče. Já jsem to nedokázala.“ Děti potřebují v těch nácti letech prosadit svoji vůli, jenomže oni nemají tu odvahu. Já jsem jí to vlastně sebrala. Ježíš, holky se navyváděly věci. To byla přča. Na každý věk děti vzpomínám strašně ráda. Někdy jsem se tedy styděla. To je pravda. Lucka jednou měla takové úžasné kalhoty kostkované, tenkrát bylo módní nosit je roztrhané. Takové ty ošlapané coury, jak se šlapaly. A já jsem nevěděla, že to je móda. Viděla jsem to roztrhání, tak jsem jí to hezky opravila. Ježíš, ta byla nakrknutá. Ty si se mnou taky asi užily.

Dotaz: Jaký je váš názor na čištění čakr energií reiki?

Ivanka: Záleží na tom, kdo to dělá, ale uvědomte si, když vás někdo zasvětil, vás to poškodí, kteří se k tomu uvolíte, protože vy se máte k té čistotě dopídit vlastní prací. Člověk se nechá zasvětit někým jiným a jinou formou se mu otevřou čakry. Pokud ten člověk udělá nějakou výchytku ve svém konání, třeba najednou prožijete zlost nebo výčitku nebo něco jiného, okamžitě vy sami onemocníte. Čakra je bezmocná, to tělo hned onemocní. Vy jste otevření těmto věcem, vám to velice rychle funguje. Mnoho reikařů sami prožívají vlastně tyto dopady, ale je to zase správné, protože v minulosti sami jste někomu tohle udělali. Tady jsou jenom vybíjení. To je jedno, že jste se nechala zasvětit. Neřešte to. Dožijte si ty svoje věci. Rozhodně to nepoužívejte, nezasahujte svojí vůlí. To si hlídejte. Nejlepší léčení v současnosti je pohovor s tím člověkem, už jsem o tom mluvila.

Dotaz: Pokud má rodina nějaké vibrace, duchovní růst, jaký to má vliv na příchodí partnery dětí?

Ivanka: Pozor, ještě můžete třeba něco i jako duchovní rodina neumět, pak přijde nějaká darda. Také to může přijít. Rozhodně si hlídejte, když jsou v rodině nějaké rozkoly nebo nejasnosti nebo ještě někdo neumí lítost. Hlídejte si tyto pocity, to je zbytečné, pak budete prozkoušení. Nicméně když ta rodina umí řešit situaci lépe, než to běžně bývá zvykem, je to dobré. V rodině je nebezpečí, pokud se tam dějí nehezké věci, dejme tomu, dcera by nesnesla chování otce nebo matky, to už je jedno, prožije si to v následných opravných fázích. To znamená, pokud dcera odsoudila otce, bude mít podobného partnera. Já jsem zažila nedávno paní, zaplať pámbůh, už to nedělá. Čtyřicet let trpěla alkoholismem. Nemohla se toho zbavit, ale pak jsme to odhalily na aurickém sezení. Ta žena je úžasná, krásná, všechno má v pořádku. Ale jednou za měsíc vždycky do toho spadla. Představte si, její maminka nebyla alkoholička, ale v dětství byla nějaká

oslava, kde se maminka opila. To se občas někomu stane. Ta malá holka ji odsoudila, když viděla, jak zvracela, jak jí bylo špatně, jak padala. Díky tomuto prožitku silného odsudku si prožila takové peklo, než uměla vlastně zjistit, že to mohla přehodnotit. Čtyřicet let tam byl ještě náběr toho konání. Ona má úžasného partnera, je duchovní ten pán. Celou svou silou jí všechny ty roky pomáhal a dneska jsou v pohodě. Jsou šťastní. Jsem ráda, že to dokázali vyřešit. Neodsuzujte ničí chování. Dávejte si na to pozor, ať neopravujete. Každý dělá, co umí.

Dotaz: Jak se postavit ke vzdělání svých dospělých dětí? Zápasí s dokončením studia na střední škole. Přesvědčovat je, nechat to být? Je možné jim správně a vhodně poradit? Díky.

Ivanka: Poslyšte, moje starší dcera je velice chytrá. Pozor, druhá taky. Ale moje první dcera je narozená ve znamení panny, je precizní. Je super tedy. Nicméně, já jsem vždycky holkám říkala: „Holky, vás kdybych hodila do mixéru, rozmixovala a pak vás rozdělila, tak jste dokonalé.“ Panna je precizní, musí všechno mít v pořádku. S ní nebyly žádné problémy. Ona byla také první, je starší. U ní jsem viděla ořezané tužky, všechno připravené, nikdy na nic nezapomněla. Ale ta holka se stresovala, že furt něco někde nemá nebo nedostává. Ano? To byla negativní stránka. Ta druhá je opak, to byla legrace. Když nastoupila Petruška-blíženec do první třídy, tak jsem si myslela, že všechno bude pokračovat jako u té Lucky, že jo? Ta byla vzorná. Já jsem asi za tři týdny vlezla Péťě v září do tašky. Myslela jsem, že se zblázním. Já jsem sáhla do shnilého jablka. Sešit byl jak harmonika. Do toho natlačené bačkory. Tužku neměla, pero bylo ohnuté. Jí to bylo jedno. Říkám: „Čím píšeš?“ - „Jo, něčím jsem dneska psala.“ To bylo zvláštní dítě, ale ta zase byla bez stresu. Všechno jí vyhovovalo, netrápila se, ta žila. Také Lucka vždycky říkala a smála se: „Mami, máš pravdu,“ protože pro ni je napřed kariéra, pak dlouho nic a pak děti. V sedmnácti měla už rodinu a říkala: „Vidíš to, já jsem tak strašně ambiciózní, to mám za to.“ Říkám: „Nevadí, dobrý.“ Ona si potom dvě vysoké školy udělala, bakaláře, ale každý jiný. A je ohromná, fakt je tedy super, protože jako cizinka dneska dělá v jedné firmě finanční ředitelku. Je super. Petra má vlastně devítiletku, přitom je moc chytrá. Po třech měsících v Itálii uměla italsky. A předtím nikdy jsem neviděla u ní knížku. Ona se naučila tak italsky za tři měsíce, že Paolo říkal, když byl tady na zplnoletnění, že ta paní s tou státnicí mluví o 200 % hůř než Péťa. Říká: „A nepoznáš na ní ani přízvuk.“ A za další tři měsíce, to bylo šest měsíců, si udělala v italštině řidičák. Neuvěřitelná. Přitom nedodělala ani střední školu. Ona odcházela z hotelové školy po prvním ročníku. Pak se taky vlastně vdávala. Vzdělání nerozhoduje. Podívejte se, co vytváří a jak ji lidé milují. Když začala dělat v obchodě, přišli cizí lidé, to Miláno je veliké: „Je tady paní Petra?“ - „Není.“ To byli muži i ženy, to se nerozlišuje. „Aha, tak já přijdu odpoledne,“ když měla přijít odpoledne. Paolo koukal. A pamatuji si, jak jednou říkal, že tam byl taťka a říká: „Ty jsi na ty lidi tak hodná. To jsou příbuzní?“ Ona: „Ne.“ „Tak známí?“ - „Ne.“ - „No, neříkej, že jsou cizí?“ - „No jo, tati, to mě naučila maminka.“ A táta mlčel asi hodinu. Koukal. To dítě má obrovské srdce, fakt to po mně zdědilo.

A každý ten človíček má své velké klady a něco se sem, samozřejmě, přišel naučit. Holky i pro sebe byly učební jednotky. Ony jsou tak úžasné. Lucinka měla všechno dokonalé,

taková ta holka navoněná. Ležela ve vaně s pěnou. Čistota. Péťa přišla z koní, setřásla kalhoty a plácla sebou do postele. A teď Lucka: „Ty prase.“ A Péťa se zvedla s tou dekou a říká: „Jaké prase, mně to voní.“ A ona zase nesnášela, když Lucka pořád četla. To byl intelektuál. Ta druhá četla maximálně o koních. A Lucka chroupala jablka, ta se mohla zbláznit pod tou dekou, jak slyšela to chroupání. Vždycky jsem jí říkala: „Petruško, no tak, tak si zvykni, musíš to přijmout, že ta Lucinka tady chroupá, vždyť jdou do ní vitamíny,“ ještě jsem se chechtala. A po letech mi Péťa říkala: „Mami, měla jsi pravdu. Paolo je takový noční pták, ještě ve dvě hodiny se pohybuje po bytě. Dneska mi to nevadí, kdyby tam chodil do rána. Vidíš, jak ta Lucka mě natrénovala?“ Vždycky toho využijete, vždycky jste připravováni na něco dalšího, co potřebujete zužitkovat. Přijměte to, to je jediné, co vám zbyde. Jakékoliv bránění vám zkomplikuje život. Věřte mi to.

Dotaz: Dobrý den, jaký máte názor na Channeling, komunikaci s bytostmi a energiemi z jiných dimenzí skrz médium? Jsou takto zaznamenány celé teorie vesmíru, ale i úspěšné způsoby léčení nemocí.

Ivanka: Ano, tam vždycky pozor. Channeling může být z různých dimenzních polí a vždycky z těch polí přichází správné informace, ale pro nás jsou trochu zkreslené, náš mozek máme trošičku jinak nastavený, proto ke každému se dostávají informace lehce odlišné, vidí je jinak, ale je to nutné. Je to posilování a spojování těch světů mezi sebou. Já mám obrovsky ráda Setha, který přicházel přes Jane Roberts v šedesátých letech. Ta bytost je super. U nás vyšla pouze kniha Sethovy promluvy, která spojuje části pěti základních knih, které vyšly v Americe. Můj muž je má hrozně rád. Není to skutečně přeložené všechno. Je to asi tak čtvrtina, možná třetina všeho. Je to škoda. Je to fakt hezké. Ano, je to pravda i Kryon říká dobré věci. Jsou pravdy, které jsou vyšší. Záleží na tom, jak se to k vám dostane a jak to chápete. A síto vašeho vědomí určuje, co si z toho načerpáte.

Dotaz: Jedna zvědavá otázka. Na svých přednáškách popisujete geografické změny naší planety, podnebí, nové kontinenty. Zažijeme tyto změny ještě ve svých současných životech nebo jde o změnu řádu stovek let?

Ivanka: Ne, to byste měli zažít, bude to tedy trvat, dejme tomu, deset až dvacet let. To by mělo přijít postupně, už teď vidíte, že planeta reaguje, tektonické desky se posunují vlivem zvyšováním vibrací. Planeta se chová jinak. Zemětřesení se vyskytují v místech, kde normálně nebývají. Nedávno se dělo v Chebu taky něco podivného. Mohu vám říct, že i teď se děje něco s naším domem. My teď zateplujeme, ale moje maminka si v září udělala nové krásné lino a v únoru to začalo. Najednou se na něm udělaly boule, jako kdyby se ten dům jinak zkrivil nebo tak něco. Ta podloží se pohybují. Nedávno bylo v televizi, jak se na Floridě propadl chlap v ložnici, třicet metrů. Už ho nikdy nenašli. Je pravda, že pod Floridou je obrovské sladkovodní jezero, jsou tam dutiny a písčité povrch. Všude je písek, musí se to posunovat, jak se pohybují různé tlaky teplotně i vibračně. Takové to bude. Tím, že se zvedá vibrace, planeta zvedá teploty. Tak to je. Čím vyšší vibrace, tím vyšší teploty, proto budou tát ledy, zvedne se o metr hladina

moří, možná i o dva, což tedy zlikviduje totálně Nizozemí, Německo by mělo být jako souostroví. A dokonce i Teplice budou bublat. A minulý týden mi napsala jedna paní z Chomutova. A to je důležité, to byste se měli dovědět. „Proč zateplujete barák, když bude pod vodou?“

Já vám to teď řeknu, abyste věděli, proč ho zatepluji. Víte, napřed si čistíte minulost, odpouštíte, přestáváte mít zlost, všechny ty věci z minulosti, když už je umíte, pak se dozvíte budoucnost. Je to také trénink, když se to dozvíte, protože přestože ty informace máte, musíte se chovat tak, jako byste o nich nevěděli. Protože vy byste je potom zneužívali ke svému prospěchu, to je také ještě egoismus. Já se budu chovat tak, že udělám, co je teď nutné, na to si našetřím. I kdybych tam jednou nebydlela nebo se to prodalo, já tam budu žít, dokud tam bude moje maminka. Ona nikdy z toho domu neodejde, proto se všechno dělá tak, jak má, kvůli její radosti a kvůli potřebám, které vyvstanou. A je jedno, jestli budoucnost ukazuje, že to bude jednou pod vodou. To je jedno, ať se tam dobře plave jednou i těm rybičkám. Skutečně, pak se musíte chovat tak, jako by to nebylo, protože pak to s vámi cloumá, vy to víte. Pokud vidíte v budoucnosti hezké věci, už tam chcete být. Eventuálně je zase nechcete, když vidíte, že nejsou pěkné. Ne, ne. To by s vámi nemělo hýbat. To je stabilita a vlastně přijetí Boha. Ano?

Dotaz: Co mohu udělat, když mě dítě odsoudí, že jsem hrozná matka? Mohu mu nějak pomoci, aby si v životě neublížilo tím odsouzením?

Ivanka: Ano. Zasmějte se tomu. Ale pozor, ne proto, abyste ho popíchla. Nesmíte se na něj zlobit, nemělo by se vás to dotknout. Když totiž on to udělá a vás se to dotkne, on za to zaplatí. Tak jo. Když to tak vidí, ten človíček má právo na svůj názor. Vy byste měla vědět, že jste dělala všechno pro to, abyste hroznou matkou nebyla. To je někdy iluzorní. Teď jste mi připomněli jednu věc. Moje maminka, přes kterou jsem byla vždycky hodně prozkoušená, je opravdu paličák. Vždycky u ní přišla hladina Ega, aby mě prozkoušela. Já vám vlastně vysvětluji, abyste si uvědomovali, že hladina Božství je vždycky stoprocentní. Ego, které k vám přichází, je ten, kdo tam bojuje, a to není skutečná realita toho člověka. Tady neexistuje na planetě nikdo špatný. Věřte mi. To je jenom smluvené divadlo. To je národák. A když už to víte, skutečně vidíte Boha v každém. A to vás přicházím učit, proto právě mluvím o své mamince. Vždycky byla dobrá s tím vším, co dělala. A já jsem si mohla vyzkoušet, co se děje.

Moje maminka mě nutila, když holky měly pubertální stavy, abych jim nařezala. Také ony si prožívaly hodně zkoušek. A já jsem věděla, že jim nikdy nenařezu. A tak to její Ego vždy přicházelo a vymýšlelo různé věci. Jednou přišla ráno dolů a říká mi: „Já jsem si vždycky myslela, že jsi dobrá matka, ale nejsi.“ Já jsem si v tu dobu nevšimla, že Péťa je ještě v bytě. Školu měla od devíti, já myslela, že od osmi. Ona tam byla a slyšela to. Jí bylo čtrnáct. Teď já stojím v obýváku proti babičce, která na mě koukala egoistickýmá očima. Její oči mě chtěly tnout, aby mě donutily, abych jim nařezala. A já věděla, že to není řešení. Já jsem se snažila jí předtím vysvětlit, že to není řešení, že tím to jenom zkomplikuji. To ona tenkrát neuznávala. A teď jsem nadechla s tím, že jí řeknu: „No jo, to mě mrzí, že mě tak vidíš. S tím nic asi neudělám.“ Ale než jsem se

nadechla a stačila cokoliv říct, tak se Petruška opřela ve futrech a přišlo Nadjá. Přesně vidím, jak se pohybuje a říká: „Babičko, já si myslím, že svoji maminku jako maminku může ohodnotit jenom její dítě. Maminka je hodná maminka.“ A Ego v té babičce zalezlo a zmizelo. Bouchly dveře a byla pryč. Péťa se usmála, otočila se a zmizela do pokojíčku. Já už jsem ani nemusela reagovat, jenom proběhl souboj Ega s Bohem, to doladění. Mohu vám říct, že v roce 2004, když jsem s mojí maminkou byla v Itálii, tak moje maminka seděla s úsměvem v kuchyni u Petrušky a říká mi: „Ivanko, já se ti musím omluvit. Já bych nikdy nevěřila tomu, že ty holky budou takové, jaké jsou.“ Ale už jsem dojatá. To si pobřečím. Tak to bylo krásné. Říkala: „Měla jsi pravdu.“ Trvalo to mnoho let, ale přišla na to. Je to tak, ránou do toho těla nic nevyřešíte. Někdy je to zapotřebí, ale jenom zahrát, ano? Jenom zahrát divadlo.

Dotaz: Jak komunikovat se zatvrzelým člověkem, který neumí a nechce vyhodnotit svou situaci? Do své neřešené situace nevědomě zatahuje celou rodinu. Nicméně nelze mu pomoci.

Ivanka: Víte, záleží na tom, o co jde. Jestliže by to ohrozilo chod celé rodiny a uvedlo by vás do nějaké katastrofální situace, pak smíte zasáhnout a navrhnout nějaké rozumné řešení. Já samozřejmě nevím, o co konkrétně jde. Nicméně jinak, když se jedná o věci, které byste ještě mohli zvládnout a on potřebuje prožitek, to, aby narazil, tak stačí poradit a pak ho nechat, aby to prošlo. Ale někdy se musí zasáhnout. Někdy se musí zasáhnout a nedovolit mu to. To je situace od situace.

Dotaz: Jak žít s partnerem, který je sám v depresi? Není schopen komunikace a řeší svůj stav stále po svém, stagnace bez vývoje k lepšímu.

Ivanka: Víte, je lehké zůstat optimistou, když vedle sebe máte samé optimisty a nic se neděje. Tohle je většinou obrovský trénink. Já jsem ho také zažila. Můj muž, první můj manžel, byl vždy obrovským pesimistou. On viděl všechno špatně. Když vedle takového člověka žijete a dokážete žít optimismus, to je pro vás výborný trenážér. Ten člověk vám tady nastaví laťku, věřte mi, už vás nic nerozbije. Celý život už pak jenom plavete v blaženosti. Já mu za to obrovsky vděčím. A budu mu vděčná do konce života, že mi zkrátil cestu. Je to anděl, jeden z největších v mém životě. A to je zapotřebí vědět. To by bylo lehké učení, kdybych jenom tak proplouvala životem a nic neřešila. Ne, ne, ne, ne. Vy musíte prokázat žitý optimismus. Někdy to je třeba v práci, nemusí to být doma. V práci vedle vás bude někdo velmi negativní, nenechte se rozhodit, zůstaňte v klidu. Berte to tak, že jste vždycky zodpovědní za sebe. Za chování druhého nejste zodpovědní. Můžete poradit, a když nereaguje, taky dobře, tak toho využiju alespoň pro sebe. To je vaše učení, váš život. Vaše známky, které musíte mít.

Dotaz: Jak se vyrovnat s úmrtím blízkého člověka, abych nepropadla lítosti a nezablokovala se?

Ivanka: Už jsem o tom mluvila. Buďte vděční, že jste s ním směli být. Vy si ho stejně nosíte s sebou neustále. Vaše reakce jsou záležitostí i jeho blízkosti, které jste prožili ve vašem životě. Děkujte za všechno. To stačí. Smíte být dojatí z toho, co jste všechno od

toho člověka dostali, ale žádný nesouhlas. Uvědomte si, že jeho vůlí byla doba, ve které odešel, odešel ve správný čas. To je realita každého z nás. Každý z nás máme bod B nastavený. A není ve vaší vůli člověka změnit to. Představte si, kdyby to bylo ve vaší vůli, to by byl na světě chaos. To by bylo jako v pohádce o Pandrholovi. Nikdo by neodcházel, protože každý by tady byl potom z vůle lidí. Vidíte? Ne, to je blbost. To je nesmyslné. Já si pamatuji, to je poslední, co vám řeknu, jak jsem šla na procházku s mými dvěma dětmi. Lucince bylo patnáct a Petrušce bylo dvanáct. Samy si chtěly o těchto věcech povídat, i když já jsem tenkrát moc nemluvila, až teď bych mohla. Péťa sama se ptala na něco a bylo na nich vždycky vidět, že už vědí o tom, že jsou nesmrtelné a že všechno je správné. A ta Petruška mě obrovsky rozesmála, jak říká: „No jo, mami, to si ale nikdy neodpočinu, když neumřu, já si neodfrknu nikdy.“ Žádný strach ze smrti. Já jsem tak říčela, jak mě rozesmála. Ano, to je skutečná realita. Takže žijte. Tady máte ještě náběr v těch vašich situacích, kdy můžete používat věc, která se tady nazývá humorem. Využívejte humor. Ano? Nahoře jako andělé už ho nebudete potřebovat, tam už nejsou průšvihy. Už to všechno budete vidět správně. Přeji vám, ať si vždycky uvědomíte, že ta věc, kterou prožíváte, je dobrá. Amen.